

Ép Khô Nam Phụ

Contents

Ép Khô Nam Phụ	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Thế Giới Thực: Tạm Biệt Thanh Thủy	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Vườn Trường (1) Thế Chất “chạm Vào Một Cái Đĩa Chảy Nước”?	8
3. Quyển 1 - Chương 3: Vườn Trường (2) Côn Thịt...nóng Hồng Hoa Huyết Rồi [hơi H]	13
4. Quyển 1 - Chương 4: Vườn Trường (3) Hần Càng Muốn Nhiều Hơn [hơi H]	17
5. Quyển 1 - Chương 5: Vườn Trường (4) Nhớ Rõ Tôi Là Đại Diện Ban Toán Học Là Được Rồi	23
6. Quyển 1 - Chương 6: Vườn Trường (5) Hần Sẽ Có Cơ Hội Gọi Cô Ấy Là Khanh Khanh Chứ?	27
7. Quyển 1 - Chương 7: Vườn Trường (6) Chẳng Lẽ Lão Sư Cũng Ở Nơi Đây?	31
8. Quyển 1 - Chương 8: Vườn Trường (7) Cho Tôi Số Di Động Của Cậu Đi	36
9. Quyển 1 - Chương 9: Vườn Trường (8) Cô Biết Là Cô Không Thể Nào Trốn Thoát	40
10. Quyển 1 - Chương 10: Vườn Trường (9) Mộc Khanh Khanh Thật Sự Không Nhịn Được Cười Ra Tiếng	46
11. Quyển 1 - Chương 11: Vườn Trường (10) Cô Oi, Em Rất Thích Cô	51
12. Quyển 1 - Chương 12: Vườn Trường (11) Có Bạn Trai Là Tiểu Thịt Tươi Thật Sự Rất Tuyệt!	56
13. Quyển 1 - Chương 13: Vườn Trường (12) Đường Kỳ Dung, Chúng Ta Làm Tình Đi [hơi H]	60
14. Quyển 1 - Chương 14: Vườn Trường (13) Sơ Hhh (thượng) [h+]	63
15. Quyển 1 - Chương 15: Vườn Trường (14) Sơ Hhh (hạ) [h+]	68
16. Quyển 1 - Chương 16: Vườn Trường (15) Mới Sáng Sớm Đã Động Dục [h+]	72
17. Quyển 1 - Chương 17: Vườn Trường (16) Lão Sư À, Anh Chỉ Kiểm Tra Một Chút Thôi Mà [hơi H]	76
18. Quyển 1 - Chương 18: Vườn Trường (17) Kết Thúc [hoàn]	80
19. Quyển 1 - Chương 19: Vườn Trường (pn.1) Đột Nhiên Cô Muốn Liếm Nó [h+]	83
20. Quyển 1 - Chương 20: Vườn Trường (pn.2) Thịt A Thịt A Thịt ~ [h+]	88
21. Quyển 1 - Chương 21: Vườn Trường (pn.3) Lão Sư, Chúng Ta Cùng Nhau Bắn [h+]	93
22. Quyển 1 - Chương 22: Vườn Trường (pn.4) Tiểu Kịch Trường, Ủm, Có Cầu Hôn!	97
23. Quyển 2 - Chương 1: Tu Chân (1) Lấy Thân Báo Đáp	101
24. Quyển 2 - Chương 2: Tu Chân (2) Ta Biết Nàng Chắc Chắn Cũng Thích Ta Mà [hơi H]	106
25. Quyển 2 - Chương 3: Tu Chân (3) Ủm Ủm A A [h+]	109
26. Quyển 2 - Chương 4: Tu Chân (4) Sao Giống Như Nàng Mới Là Người Bị Công Lược Vậy. (canh Một)	113
27. Quyển 2 - Chương 5: Tu Chân (5) Khiến Người Ta Mặt Đỏ Tim Đập.. (canh Hai)	117
28. Quyển 2 - Chương 6: Tu Chân (6) Không Được, Dừng Lại Đi! Mộc Khanh Khanh!!	122
29. Quyển 2 - Chương 7: Tu Chân (7) Tiểu Dung Tử, Sau Đây Có Muốn Đi Theo Ta Không?	126
30. Quyển 2 - Chương 8: Tu Chân (8) Thì Ra... Hôn Còn Có Thể Triền Miên Thân Mật Như Vậy	130
31. Quyển 2 - Chương 9: Tu Chân (9) Sau Đây Không Cho Phép Nói Như Vậy Nữa	134
32. Quyển 2 - Chương 10: Tu Chân (10) Thịt Tiên Diễn	139
33. Quyển 2 - Chương 11: Tu Chân (11) Giao Hoan Dưới Xích Sắt Giam Cầm [h+]	142
34. Quyển 2 - Chương 12: Dịch Quả [h+]	146
35. Quyển 2 - Chương 13: Vẫn Nên Tiếp Tục Khảo Sát Thì Hơn [hoàn]	150
36. Quyển 2 - Chương 14: Tu Chân (pn.1) Bùn Manh Hắc Hóa Muốn Cầm Tù (1) [hơi H]	154
37. Quyển 2 - Chương 15: Tu Chân (pn.2) Bùn Manh Hắc Hóa Muốn Cầm Tù (2)	156

38. Quyển 2 - Chương 16: Trái Tim Đắm Máu, Lệ Chu Sa Rơi	158
39. Quyển 2 - Chương 17: Tu Chân (pn.4) Năm Tiểu Kịch Trường Siêu Đáng Yêu	163
40. Quyển 2 - Chương 18: Thế Giới Thực: Tiểu Kịch Trường (mỗ Dung Play Thăm Dò)	166
41. Quyển 2 - Chương 19: Thế Giới Thực: Một Con Ác Mộng Khủng Khiếp Chân Thật Không Thể Thoát Khỏi	168
42. Quyển 3 - Chương 1: Cổ Đại (1) Tướng Phủ Có Một Bệnh Tây Thi Kiềm Mỹ	171
43. Quyển 3 - Chương 2: Cổ Đại (2) Số Bảy, Con Muốn Số Bảy	175
44. Quyển 3 - Chương 3: Cổ Đại (3) Người Phải Coi Ta Như Một Đóa Hoa Mềm Mại Mà Chăm Sóc	178
45. Quyển 3 - Chương 4: Cổ Đại (4) Người Lại Dám Ghét Bỏ Ngón Tay Ta Bắn!	182
46. Quyển 3 - Chương 5: Cổ Đại (5) Trong Lòng Mộc Khanh Khanh Cũng Hưng Phấn Đến Ngọt Ngào	184
47. Quyển 3 - Chương 6: Cổ Đại (6) Người Nhìn Người Đã Cứng Thành Cái Dạng Gì Kìa [hơi H]	187
48. Quyển 3 - Chương 7: Cổ Đại (7) Chỉ Cần Liếc Mắt Một Cái Cũng Đủ Để Hấn Phá Giới, Mất Cả Trái Tim	189
49. Quyển 3 - Chương 8: Cổ Đại (8) Chẳng Lẽ Tiểu Thư Muốn Khiến Hấn Phát Diên Mới Vừa Lòng Sao? [hơi H]	191
50. Quyển 3 - Chương 9: Cổ Đại (9) Để Tự Ta Động, Mộc Dung Người Không Được Động [h+] .	194

Ép Khô Nam Phụ

Giới thiệu

Hán Việt: Khoái xuyên Trá Càn Nam Phối Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, mau xuyên, hệ thống, cổ đại, hiện đại, sắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ep-kho-nam-phu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Thế Giới Thực: Tạm Biệt Thanh Thủy

THẾ GIỚI HIỆN THỰC

TẠM BIỆT THANH THỦY*

**Thanh thủy*: nước trong.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khi biết chính mình từ “Tổ thanh thủy” bị điều đến “Tổ tình dục”, trong lòng Mộc Khanh Khanh cực tuyệt.

Ngẫm lại chính mình rõ ràng đang ở “Tổ thanh thủy” thuần khiết đáng yêu công tác quen cả trời đất, nhưng ai biết hôm nay vừa mới đến công ty điểm danh, đến hệ thống của mình còn chưa kịp khởi động, đột nhiên đã được cho hay mình bị điều đến “Tổ tình dục” đến một xe thuốc tẩy cũng không rửa sạch được giầy giữa sinh tồn...

Trời đất quỷ thần ơi! Có ai tới cứu cô không, rõ ràng cô vẫn là một tiểu xử nữ sạch sẽ thuần khiết, sao có

thể an toàn tình khiết ở “Tổ tình dục” tiếp tục công tác?

Nhưng cho dù trong lòng có không tình nguyện đến mấy đi nữa thì tại công ty “Xuyên nhanh Tinh Việt” này, thân là một người trong suốt*, Mộc Khanh Khanh cũng thật sự không có can đảm dám đưa ra dị nghị gì, rốt cuộc thì tiền sinh hoạt mỗi tháng của cô đều dựa vào tiền lương công ty phát cho.

**Người trong suốt: người bình thường, không có gì nổi bật.*

Theo lý thuyết, người có thể làm việc tại bất kỳ công ty xuyên nhanh nào như Mộc Khanh Khanh đáng lẽ không cần phải sinh hoạt quá tưng quẫn.

Nguyên nhân là vì lúc cô mới vào nghề, tiêu tốn một món tiền siêu siêu siêu siêu khổng lồ để mua công cụ “Loại bỏ tình cảm” trong cửa hàng dành cho tân thủ, mỗi người chỉ có một cơ hội chọn mua duy nhất, cho nên mới nói, cho dù công trạng của cô có ưu tú ổn định đi chăng nữa, tài sản của cô cho đến giờ vẫn như ban đầu, là số âm đáng thương (ó ồ?)

Có điều, cô vẫn luôn cho rằng mình đã cơ trí quyết định như vậy là vô cùng sáng suốt. Mộc Khanh Khanh cảm thấy thật may mắn lúc ấy mình có thể hạ quyết tâm lựa chọn mua công cụ “Loại bỏ tình cảm”.

Mộc Khanh Khanh không phải là một ảnh hậu có kỹ thuật diễn thiên địa khiếp sợ quý khóc thần sầu, cô chỉ là một người vô cùng bình thường, đương nhiên cũng có tình cảm bình thường.

Mỗi lần thực hiện nhiệm vụ, khi yêu cầu công lược nhân vật mục tiêu, cô vẫn luôn biết rõ, nếu mình không bỏ ra tình cảm chân thành sẽ không thể khiến nhân vật mục tiêu thật sự động lòng.

Mà cô cũng không có tự tin mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ có thể vẫy vẫy ống tay áo, không hề có chút dao động nào mà thoát thân khỏi vũng bùn tình yêu.

Cho nên, dựa vào tác dụng của công cụ “Loại bỏ tình cảm”, cô ở “Tổ thanh thủy” đã từng công lược đủ loại nhân vật, đa phần họ sẽ giống như biến thành nam chính trong một bộ phim điện ảnh mà cô đã xem từ rất lâu trước kia.

Có khi ngẫu nhiên nhớ tới một cái tên nào đó, trong lòng cô sẽ không còn tình cảm thâm chủng nữa, thậm chí cũng không có một tia gợn sóng.

Còn một số người khác thì... ngay cả tên cũng quên mất (; - _ -).

Hảo hán không đề cập tới sự huy hoàng năm đó, chẳng sợ cô từng ở trong “Tổ thanh thủy” như cá gặp nước như thế nào, hiện giờ Mộc Khanh Khanh cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất là không thể không gia nhập “Tổ tình dục”.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Thật ra cũng có rất nhiều hệ thống cho cô lựa chọn, nhưng thật sự có thể nhìn thẳng cũng chỉ là mấy cái lông phượng sừng lân gì đó...

Nhưng mà...

Những hệ thống công lược đủ loại nữ chính nữ phụ này là cái quỷ gì đây!!!

“Tổ trưởng, tôi là nữ mà, sao lại phải công lược nhiều nữ chính nữ phụ như vậy chứ? Có phải lầm rồi hay không?” Σ()

“Không đâu, hiện tại không phải đang lưu hành trào lưu ”Khác biệt giới tính không thể yêu” hay sao? Bách hợp đại pháp rất tốt đó, tổ trưởng căn chính miêu hồng* như tôi mãnh liệt đề cử cô có thể lựa chọn hệ thống công lược nữ chính nữ phụ.” (?o? o??)

“ ... ”

* **Căn chính miêu hồng** (), theo mình tra thì nó có nhiều cách hiểu khác nhau.

1. Đức cao vọng trọng

2. Là cách nói phổ biến trong một giai đoạn lịch sử của Trung Quốc. Thời đó, người xuất thân trong gia đình bần nông hoặc gia đình quân nhân sẽ được coi trọng, xuất thân phú nông hoặc tư bản sẽ bị khinh rẻ. Người xuất thân bần nông được gọi là ” Căn chính miêu hồng ”

=> Theo ngữ cảnh của truyện thì có thể hiểu theo nghĩa đầu tiên.

Mộc Khanh Khanh cố gắng kiềm chế khóe miệng không ngừng run rẩy của mình: “Tôi muốn đối tượng công lược mang giới tính nam...”

Tổ trưởng nghe Mộc Khanh Khanh nói xong thì bĩu môi, trên mặt không còn hưng phấn như vừa rồi nữa, mất hết hứng thú đẩy hai hệ thống ra trước mặt Mộc Khanh Khanh.

“Ày, hệ thống công lược nhân vật nam chỉ có hai loại nam chính nam phụ này, mau chọn mau chọn đi, chọn xong thì trực tiếp tiến vào hệ thống, tiếp nhận công việc.”

Đây là chính là khác biệt à? Rõ ràng vừa rồi hệ thống công lược nữ chính nữ phụ còn có vài loại thuộc tính để lựa chọn, sao giờ đến lượt hệ thống công lược nhân vật nam lại chỉ đơn giản thô bạo chia thành nam chính nam phụ?

Mộc Khanh Khanh nhìn hai hệ thống “Hình bóng đơn bạc” trước mặt, không do dự quá lâu đã lựa chọn “Hệ thống nam phụ”.

Nói đùa! Không chọn nam phụ luôn luôn không ăn được thịt trong thịt vụn, chẳng lẽ lại chọn nam chính động dục • một đêm bảy lần • muốn • không đủ • súng vĩnh viễn không ngã • trong truyền thuyết chắc?

Mãi cho đến khi cô lần lượt trải qua “Tính phúc” mới hiểu được, thì ra từ lúc bắt đầu, cô đã có một lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời...

Mang vẻ mặt tôi rất không vui tạm biệt tổ trưởng, Mộc Khanh Khanh yên lặng đi đến phòng làm việc vừa được phân phối của mình.

Vừa bước vào phòng làm việc, Mộc Khanh Khanh không khỏi cảm khái, quả nhiên là “Tổ tình dục” trần trụi bằng phẳng, đơn giản thô bạo!

Trong phòng trang hoàng rất đơn giản, chỉ có một vật thoát nhìn vô cùng xa hoa vô cùng thoải mái...Giường lớn.

Nhưng khiến mặt cô càng đen hơn chính là, vách tường trên đầu giường còn có một cái nút bấm nổi bật một cách kỳ quái, thử nhìn xem phía dưới nút bấm viết cái gì! Phục vụ ***...

Quả nhiên cái kia hẳn là thật sự có khả năng phục vụ bạch bạch bạch... rồi...

(Có ai biết cái nút kia là cái quỷ gì không vậy, nói tui biết với)

Thật sự không thể trách đóa hoa nhỏ thuần khiết như cô nghĩ nhiều, thật sự là ý nghĩa này quá rõ ràng. Không được không được! Đóa hoa nhỏ thuần khiết như cô sớm muộn gì cũng sẽ bị nơi này vấy bẩn mất...

Có điều... hiệu quả cách âm trong phòng thực sự không tệ, hoàn toàn im ắng, không nghe được một chút tiếng động gì từ bên ngoài, nghĩ đến quả thật rất tốt để...

Ngừng ngừng ngừng!!! Cô đang suy nghĩ lung tung rối loạn cái gì vậy nè... ()3

Nghĩ đến chuyện mình sắp phải lên xe đi nhà trẻ*, Mộc Khanh Khanh lập tức ngoan ngoãn nằm trên giường, khởi động hệ thống trên cổ tay.

***Lên xe đi nhà trẻ:** ý chỉ chuyện xoo

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Một trận choáng váng quen thuộc ủa tới, thần thức của Mộc Khanh Khanh tiến vào trong một không gian quen thuộc mà xa lạ, nơi này và không gian hệ thống của cô trước kia không khác nhau lắm, không có màu sắc, không có giới hạn, một mảnh hư vô.

“Xin chào ký chủ, hệ thống công lược nam phụ 001 rất hân hạnh được phục vụ. Đây là lần đầu tiên ký chủ mở ra hệ thống hệ liệt, trước tiên mời lựa chọn danh khí –” âm thanh máy móc lạnh như băng không mang theo một chút cảm tình từ trong không gian truyền đến.

Danh khí?

Ha ha... Một chút cô cũng không muốn hiểu đó là thứ gì...

Về mặt Mộc Khanh Khanh chờ dẫn nhìn màn hình màu lam hiện ra trước mặt, thoát nhìn đúng thật có thể nói là là rực rỡ muôn màu tươi mới nhiều nước...--

Bị các loại kiểu dáng Danh khí dọa ngây người, Mộc Khanh Khanh thật lâu vẫn không phản ứng lại, thanh âm lạnh như băng của hệ thống vang lên lần nữa, “Mời ký chủ hãy đưa ra lựa chọn, hay là tiến hành lựa chọn ngẫu nhiên?”

Giọng nói cứng đờ không chút tình cảm đã đánh thức tình trạng ngốc trệ của Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh thật sự không biết làm sao để lựa chọn trong lúc đang cảm thấy thẹn như thế này, hai mắt đơn giản đóng lại, tùy tiện chỉ, “Cái này.”

“Xin chờ một lát – kiểm tra đo lường cho thấy nguyên thân của ký chủ đã là Bạch Hổ*, danh khí để lựa chọn có quá nhiều, hệ thống sẽ tiến hành phân phối ngẫu nhiên –”

Cái nì là chỉ tự hiểu nha, giải thích ra ngại lắm *che mặt

Mộc Khanh Khanh nhin xuống tiếng mắng sấp ra khỏi miệng, hít sâu một hơi, thật sự không muốn nói chuyện với một cái hệ thống không có tư tưởng còn vô sỉ rình coi thuộc tính của cô.

“Chúc mừng ký chủ đã đạt được danh khí Trùng Cá Hồi! Có muốn xem tóm tắt về danh khí hay không?”

Mặc dù cô không biết đó là cái quỷ gì...

Có điều...

“Không cần!”

Cho phép một cô gái thuần khiết mới từ “Tổ thanh thủy” chuyển tới như cô giữ lại một chút rụt rè đi...

“Mời ký chủ lựa chọn kịch bản nhiệm vụ –”

Mộc Khanh Khanh thu hồi nội tâm thẹn thùng của mình, chuẩn bị nghiêm túc lựa chọn các loại kịch bản hiện ra trước mặt cô.

Dù sao, kịch bản nhiệm vụ cũng sẽ hoàn toàn định đoạt trình tiết và tiết tháo của cô trong lúc làm nhiệm vụ...

Anh Trai Và Ba Ba Yêu Tôi

Sinh Hoạt Tính Phúc Của Đặc Công Hoàng Phi

Xà Hậu Dâm Đăng Hàng Ngày

Dụ Hoặc Giữa Hai Chân

...

Quả nhiên là cô không nên ôm một tia hy vọng nào...

Mộc Khanh Khanh chưa từ bỏ ý định nhìn lại một lần tên các loại kịch bản 18+, chẳng lẽ không có lấy một quyển thuần khiết một chút để giúp cô giảm xóc sao?

Lão sư dụ dàng yêu tôi * ??!

* *Nguyên văn là ” Ôn nhu lão sư ái thượng ngã ”.*

Dụ dàng...

Nếu nam chính dụ dàng, vậy thì người của thể giới nhiệm vụ này đều dụ dàng... nhỉ? Huống hồ mục tiêu công lược của cô là nam phụ, nhất định là tiểu thị tươi xanh non mơn mơn mang hào quang ngây thơ trong vãn vườn trường... chẳng?

Mộc Khanh Khanh không hề do dự, duỗi ngón tay, lựa chọn một kịch bản thoát nhìn có vẻ “Đứng đắn” nhất.

“Ký chủ đã lựa chọn xong, tiến vào thế giới –”

Lời tác giả:

Nữ chính nhỏ thuần khiết của chúng ta còn chưa biết, có đôi khi, “Thượng” còn có thể là một động từ.

(,)

Phổ cập khoa học về danh khí Trứng Cá Hồi:

CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC NHÁ BÀ CON

Phái nữ có loại danh khí này, vách tường sâu bên trong hoa huyết sẽ có hạt nổi lên, hình dạng giống như trứng cá hồi, quy đầu của phái nam chạm phải bộ phận này sẽ cảm thấy kích thích lạ thường.

Khi phái nam đưa đẩy, hạt này sẽ kích thích quy đầu sinh ra khoái cảm mãnh liệt. Nếu như làm từ phía sau, không chỉ có mũi nhọn của quy đầu chạm vào, ngay cả bộ phận nhạy cảm nhất là toàn bộ phần quy đầu đều sẽ bị loại hạt thô ráp này ma sát, loại khoái cảm này, trừ phi đích thân nếm trải, nếu không tuyệt đối không cách nào tưởng tượng ra được.

Mỗ Uyển:

Người mới văn mới, cầu tương tác ^^

Nếu lặn xuống nước, thuyền nhỏ sẽ lật thuyền chìm tới đáy!= =

^_~^~^~^~^~^~^

Dương: hố mới đào, cầu bình chọn, cầu cmt, cầu bao nuôi ~

2. Quyển 1 - Chương 2: Vườn Trường (1) Thể Chất “chạm Vào Một Cái Đã Chảy Nước”?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vườn trường (1)

THỂ CHẤT ” CHẠM VÀO MỘT CÁI ĐÃ CHẢY NƯỚC”?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Hôm nay là ngày khai giảng của năm nhất, năm hai* Trường cao trung Tinh Long, sân trường ngày thường an tĩnh hôm nay lại ồn ào tiếng người, vô cùng náo nhiệt.

*Lớp 10, 11

Một đám học sinh vừa mới tiến vào một hoàn cảnh mới, trên gương mặt non nớt đều là ngây ngô mới lạ.

Mà học sinh năm hai vừa tạm biệt sân trường, ở nhà vượt qua một kỳ nghỉ chán chường cũng không khỏi cảm thấy hưng phấn vui vẻ, dù sao, sau kỳ nghỉ an nhàn sinh hoạt nhàm chán cũng khiến người ta chờ mong những ngày náo nhiệt ở trường học.

Mặc dù đang là giữa hè, mặt trời chói chang treo trên bầu trời xanh, nhưng một chút cũng không làm giảm đi không khí sân trường dào dạt thanh xuân.

Chỉ là sân trường thuần khiết rõ ràng thoát nhìn như hết sức bình thường này, ai có thể nghĩ đến vậy mà còn có thể có các loại play cảm thấy thẹn, đúng là không thể nhìn bề ngoài...

Mộc Khanh Khanh duy trì dáng người ưu nhã của mình, ánh mắt xuyên qua cửa kính dừng lại trên sân trường ồn ào náo nhiệt, trên mặt vẫn là một vẻ trầm tĩnh năm tháng tốt đẹp, trong lòng lại là các loại... bất đắc dĩ.

Một tháng trước, sau khi cô tiến vào thế giới này, gấp không chờ nổi phải xem xét kịch bản được cô kỳ vọng cao, nhưng hiện thực hung hăng thưởng cho cô một cái há hốc mồm...

Có thể tưởng tượng ra nam nữ chính của thế giới này chỉ có một chuyện là bạch bạch bạch không?

Có thể tưởng tượng ra ở các loại nơi chốn trong trường học, nam nữ chính không hề cố kỵ mà bạch bạch bạch không?

Có thể tưởng tượng ra tỷ lệ giữa cốt truyện của kịch bản và thịt là 1:9 không?

Chúc mừng cô! Thành công mở khóa cách hiểu chính xác của Lão Sư Dị Dàng Yêu Tôi –

Điều duy nhất đáng vui mừng chính là, nam phụ của cô vẫn bình thường.

Học trưởng học bá đẹp trai, tỏa sáng như ánh mặt trời soi rọi bốn phía, giả thiết này hoàn toàn phù hợp với nam phụ Đường Kỳ Dung, thành công thông qua buổi phát biểu tại lễ khai giảng mà hấp dẫn lực chú ý của nữ chính.

Nhưng mà, nam phụ và nữ chính nhất định sẽ không có kết quả. Còn chưa kịp đáp ứng sự theo đuổi của học muội đáng yêu kiều tiểu, tiện thể mở ra tình yêu thanh xuân vườn trường, không hề ngoài ý muốn đã bị nam chính triệt tiêu.

Bởi vì trong văn vườn trường tất nhiên sẽ tồn tại loại người hoa si não tàn, bọn họ sẽ không hề có lý do gì mà coi nữ chính là tình địch, phải, chính là bởi vì cô ấy chỉ là một trong số rất nhiều nữ sinh theo đuổi Đường Kỳ Dung, có phải không hề logic hay không? Chính là không hề logic như vậy đó...

Cho nên, đạo cụ thiết yếu trong thịt văn là xuân dược xuất hiện, nữ chính dục hỏa đốt người, ngẫu nhiên gặp được nam chính không lo làm việc, ngược lại nhàn nhã đi dạo sân trường, sau đó lần đầu tiên nam nữ chính bạch bạch bạch vui sướng diễn ra, ngay sau đó, lại đến lần thứ hai nam nữ chính bạch bạch bạch, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ n, mãi không ngừng nghỉ đến rốt cuộc...

Còn về Đường Kỳ Dung vô tình bị triệt tiêu, ha ha... Chỉ chiếm 1/10 cốt truyện sao có thể miêu tả hết một nam phụ, không không... Vẫn có một lần, lần đó nam chính chủ động nhắc lại chuyện nữ chính từ theo đuổi nam phụ, ghen tuông quá độ, ngay sau đó hung hăng bạch bạch nữ chính...

Có điều nam nữ chính không biết xấu hổ ra sao cũng không phải chuyện của cô, cô chỉ đau đầu không biết phải thông đồng với nam phụ như thế nào.

Đường Kỳ Dung sở dĩ có thể được gọi là nam phụ, gần như là vì hắn là người đầu tiên nữ chính thích, tương đương với mối tình đầu hoặc là bạch nguyệt quang*.

* Bạch nguyệt quang (ánh trăng sáng): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý nói trong lòng vẫn luôn có một người mình yêu thương, ái mộ nhưng lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Xuất phát từ tiểu thuyết Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng của Trương Ái Linh. Từ này được mọi người biết rõ qua bộ phim Diên Hy Công Lược (chắc ai cũng biết phim này ^^), Phú Sát hoàng hậu xem Càn Long là "Ánh trăng sáng" trong lòng mình, sống thì thuần phục, chết thì nhớ mong. Sau này từ này hay dùng để chỉ tình cảm yêu mến người khác. (Theo Baike)

...

"Mộc lão sư, vợ tôi xảy ra chút chuyện, hiện giờ đang ở bệnh viện, tôi phải nhanh đến đó, cô có thể đến lớp của chúng ta giúp tôi thông kê lại thông tin của học sinh được không?" Nói chuyện chính là Lưu lão sư chủ nhiệm lớp A năm hai, trong giọng nói còn mang theo một chút thấp thỏm bất an, rất sợ làm phiền đến vị "Mỹ nhân lạnh lùng" mới tới này.

"Vâng, được." Mộc Khanh Khanh dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ vào, nhìn về phía Lưu lão sư đang hỏi chuyện, cô lễ phép lại mang theo một chút xa cách nhàn nhạt đáp lời.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Không sai, thân phận lần này của cô là giáo viên, đồng nghiệp của nam chính, lão sư dạy toán của nam phụ, tình địch pháo hôi duy nhất của nữ chính...

Vẫn như cũ, lúc cô tiến vào thế giới này, cốt truyện vẫn chưa bắt đầu. Cô cũng chỉ là một giáo viên vừa được mời đến cao trung Tinh Long.

Ở thế giới này thân phận thầy trò thật ra không đáng sợ, chỉ là tuổi tác của nam phụ hơi làm cô ăn không tiêu, 16 tuổi! Cách lúc thành niên còn một khoảng cách lớn...

Chưa ăn qua cỏ tươi non như thế bao giờ, Mộc Khanh Khanh thật hoài nghi đến lúc đó liệu cô có thể hạ khẩu được hay không.

Chẳng lẽ phải chơi trò dưỡng thành? Chờ cây cỏ nhỏ lớn lên?

Có điều sau khi lớn lên cỏ nhỏ sẽ phải chuyển ỏ, đến lúc đó công lược sẽ càng phiền phức...

Đúng thật là muốn ép cô phải ném tiết tháo đây mà.

Một mình ở đằng kia miên man suy nghĩ một phen, nhìn thời gian, Mộc Khanh Khanh đứng dậy. Nhìn văn phòng không có một bóng người, khó trách Lưu lão sư không sợ hình tượng cao lãnh cô vẫn luôn xây dựng cũng muốn nhờ cô hỗ trợ, hiện tại trong văn phòng cũng chỉ còn lại một người đang trực nhật là cô.

Dời bước chân, đi đến trước gương toàn thân được bày trí trong văn phòng.

Dáng vẻ của người trong gương có bảy tám phần tương tự cô, bất quá so với nguyên trạng của cô ở hiện thực mà nói, thêm vài phần thành thực mỹ diệu, giữa mặt mày đều tràn đầy phong vận gợi cảm; trên người mặc tây trang váy ngắn màu đen, rõ ràng là một bộ quần áo nghiêm túc đứng đắn, lại khiến người ta luôn có cảm giác dụ hoặc; tóc xoắn gọn sóng dài đến eo lười biếng xõa sau lưng, tóc đen nhu thuận khiến dáng người vốn ngạo nhân càng thêm nóng bỏng gợi cảm.

Dáng người quá phạm trước mắt sau lồm kết hợp với diện mạo minh diệu quyến rũ, rất thích hợp với hai chữ vưu vật.

"Vì tiền sinh hoạt, vẫn là tạm thời vứt bỏ tiết tháo thôi ~"

Hạ quyết tâm, Mộc Khanh Khanh nhìn gương gợi ra một nụ cười chán nản nhân tâm, trên gương mặt tuyệt diệu càng thêm tươi đẹp.

...

Văn phòng giáo viên năm hai và lớp A năm hai ở cùng một tầng lầu, mục đích bố trí như vậy là vì để học sinh lớp A có thể giao lưu học tập với giáo viên tốt hơn.

Cho nên Mộc Khanh Khanh cũng không sốt ruột, ngược lại vẫn ưu nhã bước đi, hai chân mang giày cao gót thon dài cân xứng, chỉ cần dáng vẻ phong tình này thôi cũng đã đẹp như tranh.

Nếu cô không đoán sai, mục tiêu công lược của cô- Đường Kỳ Dung học ở lớp A năm hai.

Dù sao thì lúc này cô so với nhân vật công lược chỉ lớn hơn năm sáu tuổi, giả vờ non nớt bán manh gì đó cũng không thích hợp, cho nên vẫn là đi theo con đường vu vật cao lãnh mỹ diệu thì hơn.

Sắp đến cửa phòng học, Mộc Khanh Khanh thu hồi cảm xúc trong mắt, lạnh mặt lại, bày ra hơi thở cấm dục người sống chớ gần. Nhưng lại không lộ vẻ cứng nhắc quá mức.

“Mục tiêu công lược lần này xuất hiện, tuyên bố nhiệm vụ một: Thân mật tiếp xúc thân thể với Đường Kỳ Dung, thời gian hoàn thành nhiệm vụ: 12 tiếng.”

Tiếp xúc thân thể? 12 tiếng? Chiều theo loại tốc độ này, nói không chừng tiến triển của cô có thể vượt qua nam nữ chính luôn...

Không hổ là hệ thống tình dục không có tiết tháo, cô vẫn còn quá trẻ tuổi...

Không đợi Mộc Khanh Khanh đang bị hạn cuối của hệ thống dọa ngốc phục hồi tinh thần, một lực mạnh mẽ va chạm, lập tức kéo cô về hiện thực.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đột nhiên va chạm khiến cô chưa kịp phản ứng đã thẳng tắp ngã ra phía sau.

Mộc Khanh Khanh vô thức nhắm chặt hai mắt, đau đớn trong dự đoán cũng không truyền đến, vòng eo căng thẳng, một đôi tay vòng bên hông mình, thân thể được người rơi xuống đất trước dùng lực xoay một vòng.

Đáng tiếc trọng tâm của hai người cũng bay mất, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể nhào về phía đệm thịt người trên mặt đất.

“Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ một, cùng nam phụ của nhiệm vụ Đường Kỳ Dung thành công tiếp xúc thân thể, đạt được khen thưởng: Thể chất Chạm vào một cái đã chảy nước ; tuyên bố nhiệm vụ hai: Duy trì tư thế hiện tại một phút đồng hồ.”

Sau khi Mộc Khanh Khanh xác định mình vẫn bình an, cô cẩn thận mở to hai mắt, lọt vào tầm mắt chính là tuần nhan phóng đại.

Quả nhiên là một tiểu thịt tươi dương quang soái khí.

Mặc dù rất muốn cẩn thận thưởng thức một chút đối tượng mình phải công lược lần này, nhưng rõ ràng bây giờ không phải lúc, không nói đến khen thưởng ha ha ha kia, còn có nhiệm vụ thứ hai của cô nữa.

Làm thế nào mới có thể không dấu vết mà duy trì loại tư thế xấu hổ nữ trên nam dưới này một phút đồng hồ đây?

(~)~(~)~(~)

~^~^~^~^~^~^

Dương: ta hơi rối rắm với xưng hô của nam nữ chính sau này, vấn đề nữ9 gọi tôi - cậu, nam9 gọi em - cô; hay là cứ anh em làm tới luôn nhỉ? Cầu chỉ giáo.

3. Quyển 1 - Chương 3: Vườn Trường (2) Côn Thịch...nóng Hồng Hoa Huyết Rồi [hơi H]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

VƯỜN TRƯỜNG (2)

CÔN THỊCH... NÓNG HỒNG HOA HUYẾT RỒI hơi H

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Chương nào của bộ này cũng dài hơn mấy chương của bộ " Kế sách công lược nam thần phản diện " gần 1000 từ, mệt chết ta.

Cầu bình chọn, cầu cmt, cầu an ủi

~ Cập nhật chương mới nhanh nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"À... Thật, thật sự rất xin lỗi." Thanh âm rầu rĩ từ... bộ ngực của Mộc Khanh Khanh truyền đến, "Có thể... đứng lên trước không?"

Cảm giác hiện tại của Đường Kỳ Dung là vô cùng xấu hổ, mặc dù là hấn đụng vào người ta, nhưng mà hấn thật sự không phải cố ý...

Mắt thấy mình mới đầu học kỳ đã sắp đi trễ, hấn vội vội vàng vàng từ trên sân vận động chạy một đường như bay đến, vòng qua cầu thang, thân thể chưa kịp phản ứng đã đụng phải một mảnh mềm mại, sợ cô gái kia ngã xuống, hấn quả thực đã quên mình cũng là người, tự nhận đau khổ, ôm eo cô gái, còn mình thì ngã trên mặt đất. Nhưng bởi vì tư thế quý dị, đau đớn cũng dần dần dâng lên.

So với nóng rát đau đớn phía sau lưng đang lan tràn, kỳ thật cảm giác phía trước càng thêm gian nan.

Mặc dù mới vừa rồi tầm mắt chỉ nhìn thoáng qua, nhưng Đường Kỳ Dung cũng thấy rõ người đang đè trên người hấn sở hữu một vóc dáng vưu vật bốc lửa.

Mà hiện tại, cặp chân dài trắng nõn hút người kia đang dính sát vào cẳng chân đang lộ ra bên ngoài của hấn, cảm xúc da thịt kề cận đúng thật là mê hoặc tâm trí.

Eo thon nhỏ quả thực không đầy nắm tay, da thịt dưới lớp vải mang theo chút hơi ẩm, Đường Kỳ Dung như bị mê hoặc, không tự chủ được mà không dấu vết nhẹ nhàng siết chặt hai tay.

Có điều, khiến cho trong lòng hấn nóng cháy chính là mịn màng trên mặt, mặt hấn và bộ ngực đầy đặn mềm mại chỉ cách một lớp vải như có như không, mặc dù đáng tiếc là tầm mắt đã bị ngăn trở nhưng xúc cảm lại càng thêm rõ ràng, hai bầu ngực co giãn mềm mại, còn có mùi thơm nhẹ nhàng mê người quanh quẩn chóp mũi.

Quá nhiều xung kích đối với một thiếu niên vẫn chưa ăn mặn có thể nói là uy lực mạnh mẽ, phản ứng trực tiếp nhất chính là cương cứng dưới thân.

Sợ hành vi cầm thú của chính mình bị phát hiện, mang theo vài phần chưa thỏa mãn khó phát hiện, Đường Kỳ Dung chậm rãi mở miệng.

Khiến hấn không nghĩ tới chính là, môi chạm vào bộ ngực cực kỳ mềm mại đóng mở mấy lần, động tác ma sát thông thả như dịu dàng triền miên âu yếm của tình nhân.

Động tác đó càng tăng thêm hương vị ái muội, không chỉ có dưới thân Đường Kỳ Dung càng thêm hưng phấn cương cứng, thân thể Mộc Khanh Khanh cũng cứng đờ.

Bởi vì... cô phát hiện thân thể hiện tại của cô quả thực nhạy cảm đến không thể nhạy cảm hơn được nữa.

Trên người thiếu niên tràn ngập hương vị hormone nồng đậm, nhẹ nhàng khoan khoái khiến người ta run sợ; thân thể kề sát giao triền bên nhau khiến nàng kích động khó hiểu, da thịt trần trụi chạm nhau ngay phía dưới, loại cảm giác quá mức xa lạ này... thật khiến người ta thực tủy tri vị*.

* Thực tủy tri vị (): đại khái là “ăn” được một lần thì càng muốn ăn thêm nữa.

Không đợi Mộc Khanh Khanh kịp thích ứng với phản ứng động tình khó hiểu của thân thể, hai vú vốn rất nhạy cảm lại bị cánh môi lúc đóng lúc mở cọ xát, vải dẹt bị kéo căng, quần áo trên người càng tăng thêm cảm xúc ma xát.

Càng đáng sợ hơn chính là giữa hai chân cô lại có một dòng nước ấm áp trơn trượt trào ra...

Trong nháy mắt, Mộc Khanh Khanh dường như đã quên mất nhiệm vụ, chỉ theo bản năng mà sa vào xuân triều lạ lẫm do thân thể hai người cọ sát mang lại.

Không tự chủ vụng vẹo thân thể, lại cọ đến một ngọn lửa nóng... cứng rắn?

Thẳng đến khi nghe được thiếu niên dưới thân phát ra một tiếng kêu rên, Mộc Khanh Khanh mới hồi phục ý thức, vừa rồi hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện...

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trong hoảng loạn, cô rũ mắt nhìn sắc mặt khó coi cứng đờ kỳ lạ của Đường Kỳ Dung, động tác chuẩn bị đứng dậy lại ngừng một chút.

Không hổ là nhiệm vụ “Tình dục” tràn đầy, ngay cả nam phụ chưa đủ lông đủ cánh cũng phát tình loạn cả lên.

Mộc Khanh Khanh then quá hóa giận, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi cô cũng ý loạn tình mê...

Theo động tác đứng dậy của Mộc Khanh Khanh, một đầu tóc gợn sóng mềm mại đen nhánh theo cổ rũ xuống, đuôi tóc mang theo hương thơm nhẹ phất qua gương mặt, cần cổ của Đường Kỳ Dung...

Đường Kỳ Dung hơi ngược mắt, tầm mắt vừa chạm phải ánh mắt của Mộc Khanh Khanh, tất nhiên cũng thấy được trong đôi mắt xinh đẹp kia hiện lên sự bất mãn và chán ghét...

Hắn có thể hiểu được nguyên nhân cô nổi giận và chán ghét, đột nhiên bị người ta đụng ngã, suýt nữa bị thương, còn bị ăn nhiều đậu hủ như vậy, hơn nữa hắn còn không biết xấu hổ mà... Cứng cứng...

Có điều, hiểu thì hiểu, nhưng ủy khuất nhột nhột và chua xót trong lại khó có thể rút đi...

Nếu biết trước thì hắn đã không mặc quần thể thao mềm mại rộng thùng thình này rồi, nổi lên phản ứng cũng quá mức rõ ràng, một chút là có thể cảm nhận được.

Khi Mộc Khanh Khanh đứng lên, tiếng nhắc nhở của hệ thống đã đánh cô về nguyên hình –

“Nhiệm vụ hai thất bại, xin lựa chọn khấu trừ kim ngạch hoặc trừng phạt điện giật –”

“Kim ngạch của Ký chủ là 0, hệ thống tự động lựa chọn trừng phạt điện giật –”

điện giật tới quá nhanh, tựa như gió lốc ~

Không kịp phòng ngừa, toàn thân đột nhiên bị điện giật một chút, Mộc Khanh Khanh vốn định ngồi dậy lại vô lực mềm mại ngã xuống, tư thế của hai người cũng trở nên càng thêm xấu hổ.

Ban đầu khi ngã trên hai đùi Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh định chống đầu gối đứng dậy, tách hai chân ra hai bên sườn, nhưng cô lại quên mất cô đang mặc chính là váy ôm sát mỏng, động tác tách ra làm lần váy bó sát người càng kéo lên thêm một chút, cảnh xuân giữa hai chân mơ hồ như ẩn như hiện.

Mà càng không ổn hơn chính là –

Sau khi thân mình mềm mại của Mộc Khanh Khanh ngã xuống lại trực tiếp ngã lên người Đường Kỳ Dung; vòng eo mềm mại mảnh mai vô lực dính sát cơ bụng cứng rắn của phái nam, một đôi phong nhũ lại lần chạm vào mặt hắn, vú co dãn thậm chí còn rung động mấy lần trên mặt Đường Kỳ Dung. Khi cô ngã trên người hắn lần nữa, đôi tay của Đường Kỳ Dung cũng theo bản năng đặt trên cặp mông hoàn mỹ của cô gái.

Váy bị kéo lên đến bắp đùi cũng đã mất đi chút tác dụng cuối cùng, hơn nữa hôm nay vì mặc váy bó sát nên cô chọn quần lót chữ Đinh (), cho nên giờ phút này, hạ thể của cô hầu như không có vải vóc bảo vệ,

cô thẳng tắp ngồi trên bụng của hắn, nơi riêng tư của cô cũng rất “May mắn” dính sát vào nơi đã sớm có phản ứng cương cứng dội lên dưới thân người nọ.

Cô thật sự rất muốn thoát khỏi tư thế xấu hổ hiện tại, nhưng thân thể mới vừa bị điện giật đã trở nên mềm nhũn vô lực, nơi nào đó đã khiến cho cô dồn hết sức lực, chỉ có thể kiêu kiêu mềm mềm tiếp tục nằm sấp.

Hoa huyết nơi riêng tư chưa từng bị người đùa bỡn qua lại bị một người vừa gặp mặt dùng nam căn để ép thân mật, độ ẩm nóng cháy của côn thịt mặc dù đã có vải vóc mềm mại ngăn cách nhưng cũng đã trực tiếp nóng tới hoa huyết rồi.

Cho nên hình ảnh hiện tại chính là, hai đùi Mộc Khanh Khanh tách ra, kẹp hai bên hông của Đường Kỳ Dung, nhưng hai chân thon dài của cô lại mềm như bông quăn lấy hai bên ngoài sườn của hắn; cặp mông không được che đậy nhiều lắm bị hai bàn tay nóng như lửa bao trùm, hạ thể hầu như trần trụi cùng với một cây gậy nào đó nổi lên dưới thân kề sát vào nhau; thân trên vòng eo của cô cũng hoàn toàn dán chặt vào người hắn.

Hai chân cô triển miên, hoa huyết cô kề sát, xúc cảm trên bờ mông cô, eo thon mềm mại của cô, hương thơm phong nhũ của cô... Còn có hô hấp nhẹ nhàng của cô phả vào cổ hắn...

Côn thịt chịu kích thích như vậy càng thêm không chút khách khí nhảy lên hai cái, cách vải vóc cùng hai cách môi phía dưới của cô nhẹ nhàng ma xát... còn hạ thể mẫn cảm của cô lại chảy ra một dòng chất lỏng trơn trượt...

Dường như cả thân thể đều đắm chìm trong cảm giác tình dục xa lạ này, giữa triển miên khiến cô thiếu chút nữa mất đi lý trí.

Không được! Mau dừng lại!

“Ngừng lại... Dừng nhúc nhích! Đỡ... đỡ tôi dậy...”

Đây là lần đầu tiên Đường Kỳ Dung nghe được giọng nói của cô, thanh âm thanh lãnh khiến động tác nhỏ ẩn hiện của hai người càng thêm vũ mị ngọt ngào, suýt chút nữa khiến hắn không khống chế được muốn làm gì thì làm... Dục vọng của hắn không chỉ giảm mà còn tăng lên.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc thích hợp, cũng may là lúc này cửa phòng học đã đóng lại, nếu không, hai người nháo ra động tĩnh như vậy chỉ sợ là mọi người đều biết hết.

Hắn dùng lực chống thân thể mình lên, cánh tay đang ôm cô càng siết chặt thêm, kéo thân thể cô càng sát vào mình, một chân bị quăn lấy hướng ra phía ngoài sườn tránh sang một bên, gấp khúc trên mặt đất, mượn lực từ eo bụng chống thân thể ngồi dậy.

Quá trình này không chỉ khiến cho mặt hắn và mềm mại đầy đặn của cô dán càng gần mà còn để hai tay của hắn mượn cơ hội cảm thụ thật tốt tư vị mông đẹp mắt hồng, mỹ diệu nhất vẫn là hoa huyết của cô, cọ xát côn thịt khiến hắn đạt khoái cảm muốn phát ra âm thanh.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi thân trên của Đường Kỳ Dung ngồi dậy, trên mặt mang theo một chút ngượng ngùng, nói với Mộc Khanh Khanh đang hoàn toàn bám vào người mình kia: “Cô... cô có thể tự... mình đứng lên... không?”

Không phải hắn không muốn đỡ cô dậy, nhưng phản ứng dưới thân hắn hiện giờ lại quá mức rõ ràng, quần thể thao rộng thùng thình cũng không ngăn được sự thật hắn đang cương cứng đến xấu hổ

Nam phụ là người cà lăm à? Khó trách hắn lại là nam phụ, nói lắp cũng thôi đi, còn phát tình loạn lên... Cô tuyệt không thừa nhận mình đây là đang giận chó đánh mèo đâu.

“Tôi không đứng lên được, vừa rồi mắt cá chân bị tẹo mắt.”

“A... À, Thực... Thực xin lỗi, vậy, tôi... Tôi, ừ, tôi đỡ cô.” Hắn biến thành thanh không* từ khi nào vậy? Xong rồi xong rồi, cái kia lại càng rõ ràng rồi...

* Thanh không (): người có đam mê mãnh liệt với những giọng nói hay.

“...” Quả nhiên là bị cà lăm.

Bởi vì động tác ngồi dậy mới vừa rồi của Đường Kỳ Dung, cho tới bây giờ hắn mới ý thức được, hai cái trứng và mạn đùi của hắn chạm phải một mảnh ướt nóng, chính là nơi côn thịt của hắn vừa mới cọ xát lặp đi lặp lại... Hoa huyết...

Không dám nghĩ đến mấy chuyện kích thích nữa, động tác đứng dậy của Đường Kỳ Dung nhanh hơn, xuất phát từ ý nghĩ mật mờ để thân thể mềm mại của cô vẫn dựa vào mình như cũ, rồi lại thật cẩn thận không làm đau mắt cá chân cô.

“Bạn học, cậu... cậu học lớp nào? Tôi đưa... Đưa cậu về, không không, vẫn nên đến phòng y tế trước, đúng, phải nhanh đến phòng y tế.” Trong giọng nói khẩn trương mang theo thấp thỏm và cẩn thận rất rõ ràng.

“A, bạn học, tôi là giáo viên, đưa tôi đến văn phòng giáo viên là được.” Trên đời này lại có đối tượng công lược ngược ngốc như thế à khanh khanh ghét bỏ

Đường Kỳ Dung vẫn luôn kẹt trong trạng thái hoảng loạn thật sự không phát hiện ra cô là một giáo viên, giờ nhìn kỹ lại mới phát hiện, trên mặt cô trang điểm điểm lệ, giữa mặt mày xác thật sở hữu phong vận vũ mị mà những cô bé trạc tuổi hắn không có.

Cũng là hắn dẫn, học sinh cao trung làm sao có thể có dáng người ngạo nhân như thế, phong nhũ eo nhỏ, móng vĩnh chân dài...

“Có thể nhanh lên không?”

Thật là uống phí khuôn mặt tuần tú thanh xuân như ánh mặt trời này, vậy mà lại nói lắp, còn loạn phát tình, phản ứng si ngốc chậm chạp...

“A – Được được được.”

Âm thầm nuốt nước miếng, hắn đột nhiên giống như trở nên quá không đứng đắn.

(~)~(~)~(~)

~^~^~^~^~^~^~^~^~^

Dương: Chương dài vậy chứ thật ra chỉ diễn ra trong mấy phút ~

4. Quyển 1 - Chương 4: Vườn Trường (3) Hấn Càng Muốn Nhiều Hơn [hơi H]
VƯỜN TRƯỜNG (3)

HẮN CÀNG MUỐN NHIỀU HƠN... hơi H, play tự an ủi

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Cảm ơn, sẵn tiện gọi các bộ lớp ra đây giúp tôi nhé.”

Cao trung Tinh Long dựa theo điểm số để phân loại lớp từ A đến G. Trong tình huống bình thường, học sinh lớp A và lớp G trong ba năm đều sẽ không có thay đổi gì lớn, cán bộ lớp cũng đều là những người cố định.

“Lớp trưởng lớp em hôm nay xin nghỉ, cô có chuyện gì có thể nói với em.”

Đường Kỳ Dung ma xui quỷ khiến nói dối, chỉ là trong lòng hần có chút tư tâm, không muốn để người khác thấy dáng vẻ mềm mại yếu đuối này của cô.

Thông qua mấy câu vừa nói, hần có thể nhìn ra được, xưa nay cô hần là một người nghiêm túc lãnh đạm.

Dáng vẻ mềm mại yếu đuối như vậy vẫn nên để một mình hần thưởng thức là đủ rồi.

“Sau khi điểm danh xong thì thống kê lại thông tin của các bạn khác, giao cho văn phòng là được.” Thì ra hần không bị cà lăm...

“Dạ, cô cứ nghỉ ngơi đi, lát nữa em sẽ giao tư liệu cho cô.” Vừa mới dứt lời, hần đã gấp không chờ nổi chạy như bay ra ngoài.

Thời gian thật sự rất cấp bách, hần phải hoàn thành việc cô giao, còn phải nhanh nhanh đi an ủi người anh em vẫn luôn hưng phấn của hần...

“Haizz –” Cô còn chưa kịp đáp lời, lại phát hiện người đã chạy đi rồi, lời định nói đã đến bên miệng cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

Quả nhiên là thiếu niên tuổi trẻ đầy sức sống

Nhưng cô vốn là muốn nói hần chỉ cần trực tiếp để ở văn phòng là được, sau đó cô sẽ tan làm đi xem mắt nam chính...

Không sai, chính là không logic như vậy đây.

Nguyên chủ Mộc Khanh Khanh da trắng mỹ mạo chân dài, và nam chính vàng ròng 24K cao phú soái Ôn Thành bỗng nhiên “Lưu lạc” đến buổi xem mắt...

Cốt truyện tiếp theo chính là vô cùng phổ biến, nữ phụ mới gặp nam chính đã kinh vi thiên nhân*, nhất kiến chung tình.

* **Kinh vi thiên nhân** (): vô cùng kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới đạt được loại trạng thái hay trình độ đó. (theo Baidu)

Tiếc rằng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nam chính không có ý định cùng nguyên chủ Mộc Khanh Khanh “Ngọt ngọt không thú vị” tiến thêm một bước giao lưu.

Phải biết rằng, nguyên chủ không thích nói nhiều, thận trọng tự ái lại cao quý lãnh diễm, thanh thủy phù dung; nguyên chủ như vậy, chính là ngọt ngọt không thú vị, khô khan chất phác.

Vốn dĩ nguyên chủ cho rằng Ôn Thành chỉ là một lần điểm ngũ của mình, sau khi nhận lời mời đến trường dạy học lại lần nữa nhìn thấy Ôn Thành thì đã không muốn thu tay lại, cố chấp cho rằng đây là duyên phận trời định.

Dựa vào vẻ ngoài kiều mị xuất sắc và cố chấp nghiêm túc theo đuổi, nguyên chủ Mộc Khanh Khanh hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu nữ phụ xuất sắc nhất.

Hơn nữa, trong 1/10* nội dung kịch bản, cô đã chiếm một nửa!

* 9 phần còn lại là thịt ==

Có điều, nguyên chủ cũng không phải loại nữ phụ độc ác.

Nam chính và nữ chính bởi vì thân phận thầy trò, tình cảm cũng không công khai.

Cho nên thật ra Mộc Khanh Khanh cũng hoàn toàn không biết nam chính đã có người trong lòng, vẫn luôn cố chấp theo đuổi nam chính, kết quả là toàn trường đều biết.

Sau đó nữ chính ăn giấm, nam chính bạch bạch bạch an ủi nữ chính...

Tóm lại, mục đích kịch bản miêu tả nữ phụ Mộc Khanh Khanh còn là vì để nam nữ chính bạch bạch bạch.

Bất quá, nếu cô đã thay thế nguyên chủ trở thành Mộc Khanh Khanh, vậy chính mình cũng không cần phải liên quan quá nhiều đến nam nữ chính, tốt nhất là sau lần gặp mặt này, hai người đường ai nấy đi.

Cô còn phải để dành sức lực câu dẫn cây cỏ non của cô.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nếu không phải vì tiền sinh hoạt, cô thật sự không muốn tiếp tục ở lại thế giới này.

Nam chính động dục mọi lúc mọi nơi cũng thôi đi, một tên nam phụ non nớt chưa thành niên vậy mà cũng cương cứng loạn lên.

Quầy cô đến ngay cả một vùng xuân thủy cũng ngo ngoe... Muốn rục rịch.

Nói cho cùng, cũng do hệ thống cung cấp cái thể chất gì mà Chạm một cái đã chảy nước , khiến cho một đóa hoa thuần khiết như cô cũng nhanh chóng sa đọa vào trong thế giới động một chút đã phát tình này...

...

“Kiểm tra thông tin nhân vật”, cô muốn thử xem có thể hay đổi cái thể chất gặp quỷ kia đi hay không.

Họ tên nhân vật: Mộc Khanh Khanh

Thể giới nhiệm vụ: Lão sư dụ dàng yêu tôi

Thân phận của nguyên chủ: Lão sư toán học của cao trung Tinh Long (*nữ phụ*)

Đặc điểm tính cách: Cao lãnh, không thích nói chuyện

Đặc điểm ngoại hình: Vưu vật quyến rũ

Đặc điểm thể chất (*không thể sửa đổi*):

Danh khí Bạch Hổ, Trùng Cá Hồi

Độ miễn cảm chạm một cái đã chảy nước

Mục tiêu nhiệm vụ: Đường Kỳ Dung (*nam phụ số một*)

Nhiệm vụ nhánh:

Nhiệm vụ một hoàn thành

Nhiệm vụ hai thất bại

Nhiệm vụ ba chưa mở ra

Bốn chữ “Không thể sửa đổi” có thể nói là sáng mù mắt Mộc Khanh Khanh, đầu gối đau quá

Vì nhuộm đen đóa hoa thuần khiết như cô, hệ thống quả thực là không thể đáng giận hơn được nữa.

Trên đời này sao lại có hệ thống mặt dày vô sỉ như thế chứ... (c)

Khi Mộc Khanh Khanh đang đau buồn ở đằng kia, Đường Kỳ Dung lại cực kỳ khó chịu.

Sau khi hần lao ra khỏi văn phòng đã vội vội vàng vàng chạy đến WC trong trường học, vừa mới vào phòng đã hùng hực khí thế kéo quần xuống, thả ra dục vọng đã đứng thẳng từ lâu của chính mình.

Mới vừa kéo quần lót ra, côn thịt đã “Bang” một tiếng chạm vào cơ bụng cường tráng.

Côn thịt màu da tươi mới sạch sẽ, có thể thấy được là ngày thường ngay cả thủ dâm cũng ít khi làm.

Nhưng hiện giờ, côn thịt non nớt kia lại đang dữ tợn muốn phát tiết bất mãn của nó. Nhiệt độ côn thịt thô to vô cùng nóng bỏng, dục niệm trong lòng Đường Kỳ Dung cũng lặp đi lặp lại như thiêu đốt.

Dục vọng trên thân gây bành trướng, gân xanh nổi lên, dáng vẻ hung ác trắng kiệu của côn thịt như một dã thú mới vừa được thả ra, ngao ngao tru lên; trên thân gây vốn kiêu nộ hồng nhật cũng bị dục vọng khó kiềm nén nhuộm dần thành màu đỏ diễm lệ.

Quy đầu nhếch lên thẳng tắp chọc phá không khí, hướng thẳng lên phía trên; lỗ nhỏ mẩn cảm phía trước cũng đã sớm không nhịn nổi mà rỉ ra tinh dịch trong suốt, đôi tay bắt đầu men theo chất lỏng trơn trượt nhanh chóng lên xuống. Hần dùng đôi tay mình vòng qua bộ dạng dữ tợn đáng sợ trên thân gây, động tác trúc trắc nhanh chóng vuốt ve côn thịt, không dám có một giây tạm dừng, khát vọng trong lòng càng rung động theo động tác lên xuống, thậm chí động tác còn thô lỗ mang đến cảm giác hơi hơi đau đớn mới có thể thoáng giảm bớt dục vọng đáng sợ trong người.

Gương mặt của thiếu niên tuần tú vốn tràn ngập dương quang soái khí, hiện giờ lại bị loại động tác an ủi kịch liệt này kích thích cũng đã sớm bị dục vọng trần trụi thay thế; trên gương mặt tuần tú non nớt bóng loáng tinh tế, hai vệt đỏ ửng làm say lòng người hiện lên hết sức rõ ràng.

Rõ ràng là thiếu niên non nớt còn chưa thành niên, lại giống như bị nghiền mà lặp đi lặp lại động tác dâm mị: Dùng đôi tay khó nhịn không ngừng từ phía trước ra phía sau, từ trên xuống dưới ma xát côn thịt phát dục hoàn mỹ kia của hắn.

Mặc dù không có bao nhiêu kinh nghiệm tự an ủi, nhưng lúc này đây, Đường Kỳ Dung lại có thể cảm giác rõ ràng khác biệt.

Rõ ràng là luật động như nhau, động tác thậm chí còn càng thêm kịch liệt, nhưng một chút cũng không thể làm hắn giảm bớt nửa phần dục hỏa, ngược lại còn khiến cho hắn bắt đầu hoài niệm côn thịt cách vài vốc ma sát vào nơi mềm mại cách đây không lâu.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, không hề ngoài ý muốn, dục vọng của hắn giống như bị thêm một mối lửa...

Không đủ, không đủ... Hắn càng muốn nhiều hơn...

Hắn muốn...

Hắn muốn... cô ấy, muốn đôi tay của cô an ủi hắn, muốn đôi môi anh đào của cô phun ra tiếng rên rỉ ngọt ngào động lòng người, muốn hai bầu ngực đầy đặn của cô chỉ để cho hắn đùa bỡn, muốn vòng eo của cô kề sát hắn, muốn chân cô quấn quanh hông hắn không chút kẽ hở... Thậm chí muốn nhất chính là có thể chìm sâu vào nơi mềm mại tiêu hồn của cô.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trong cảnh tượng tươi đẹp như vậy, động tác trên tay hắn càng ngày càng nhanh.

Khoái cảm ngập đầu đột nhiên truyền đến, thì ra chỉ cần nhớ lại những hình ảnh đó thì cơn thịnh của hắn đã không chịu khống chế mà bắn ra tinh dịch.

“Ừm... Lão sư, bắn... Tất cả đều bắn cho cô... A...” Tiếng rên rỉ không tự chủ từ đôi môi đỏ tươi ướt át của hắn tràn ra, trong nháy mắt, gọi lên xưng hô của người mà thậm chí mình còn không biết tên kia, cảm giác cấm kỵ khiến trong lòng hắn toát ra hưng phấn và khoái cảm kỳ lạ.

Tinh dịch màu trắng ngà từ trong quy đầu phun ra, đại lượng tinh dịch đều bị hắn dùng tay tiếp được, đôi tay vốn trắng nõn sạch sẽ giờ đã bị tinh dịch sền sệt lây nhiễm hương vị dâm mỹ.

Phát tiết qua đi, tiếng thở nặng nề lại trở nên vững vàng, ý thức tan rã của Đường Kỳ Dung cũng bắt đầu chậm rãi hồi phục.

Vậy mà hắn lại vừa mới dựa vào một ít ảo tưởng khó có thể mở miệng để bắn ra. Khó khăn lắm mới muốn phát tiết một lần, thế mà nhanh như vậy đã bắn ra...

Tinh dịch đỏ hồng trên mặt vừa mới rút đi, Đường Kỳ Dung lại đỏ mặt, con ngươi trong suốt rút đi tình cảm mãnh liệt, tràn đầy ngượng ngùng.

Rõ ràng chỉ mới gặp, nhưng dục vọng bị cô dẫn ra lại mãnh liệt đến không thể chậm trễ nửa phần.

Hơn nữa, người kia còn là lão sư của mình, vừa rồi mình làm như vậy, coi như là có dục vọng với lão sư?

Như vậy là không đúng... nhỉ?

Có điều, nếu cô ấy là lão sư của mình, vậy thì mỗi ngày mình đều có nhìn thấy cô ấy

Tưởng tượng như vậy, thân phận lão sư này quả thực không thể tuyệt hơn!

“A! Đúng rồi đúng rồi! Lão sư còn ở văn phòng chờ mình!”

Vừa mới “Kịch liệt vận động” xong thiếu niên đầy sức sống lại bắt đầu chạy mất.

(~)~(~)~(~)~

^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^

Dương: Hôm nay chỉ có thịt vụn ~

5. Quyển 1 - Chương 5: Vườn Trường (4) Nhớ Rõ Tôi Là Đại Diện Ban Toán Học Là Được Rồi

VƯỜN TRƯỜNG (4)

NHỚ RÕ TÔI LÀ ĐẠI DIỆN BAN TOÁN HỌC MỚI NHẬM CHÚC LÀ ĐƯỢC RỒI

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sợ để lão sư đợi lâu, Đường Kỳ Dung có thể nói là hack tốc độ về tới lớp học.

Đầu tiên là bảo lớp trưởng “đã xin nghỉ” nhanh chóng thống kê thông tin của học sinh, sau đó giao lại cho hắn.

Còn hắn thì thông thả ung dung ngồi trên chỗ ngồi của mình bình phục tâm tình và thân thể.

“Hắc hắc, nhìn cậu sắc mặt hồng nhuận, mắt phỉm thủy quang. Từ thực tế có thể thấy, Đường đại giáo thảo* của chúng ta qua một kỳ nghỉ hè, có phải sao hồng loan* động rồi hay không?” Ngồi cùng bàn với Đường Kỳ Dung, trên mặt Trương Thước cười đáng khinh, dùng bả vai đụng Đường Kỳ Dung đang ngồi một bên.

**Giáo thảo (): nam sinh được công nhận là đẹp trai nhất, đồng thời năng lực giao tiếp, thành tích học tập hay các loại phương diện khác đều vô cùng xuất sắc, bất luận là tiểu học, sơ trung, cao trung, đại học, mỗi trường học chỉ có một giáo thảo duy nhất. (Theo Baike)*

**Sao Hồng loan (): chỉ vận đào hoa.*

Nghे thấy Trương Thước trêu chọc, trong lòng Đường Kỳ Dung hơi động, trên khuôn mặt tuấn tú dương quang soái khí treo lên nụ cười sáng lạn, “Đúng vậy, đã thích một người, đáng tiếc tôi lại không dám theo đuổi...”

“Tôi dựa vào, cậu đừng có giả bộ ngây thơ, từ nhỏ đến lớn cậu được nhận không ít thư tình, dựa vào kinh nghiệm bị theo đuổi của cậu, vậy mà còn không dám theo đuổi người ta? Tiểu tử cậu đập đầu vào gối chết cho rồi đi!”

Trương Thước rõ ràng không tin lời Đường Kỳ Dung nói, hoa đào của Đường Kỳ Dung rơi không ngừng vậy mà còn chơi trò ngượng ngùng? Nhìn thấy dáng vẻ xuân tâm nhộn nhạo lúc mới bước vào phòng học kia của hắn, nhóm nữ học bá một sách đã mấy tháng nghỉ hè chưa gặp nam thần đều ở đằng kia yên lặng ngây người nuốt nước miếng...

“Tin hay không tùy cậu ” đối mặt với sự tin tưởng của Trương Thước, Đường Kỳ Dung cũng không giải thích quá nhiều. Chỉ ném xuống một câu đã gục đầu trên bàn học không nói chuyện nữa.

Thay vì lãng phí miệng lưỡi tranh chấp với cậu ta còn không bằng ngấm lại dư vị lần đầu gặp lão sư, quá đáng tiếc, lúc ấy hắn nên cảm thụ mềm mại thơm ngát của cô ấy nhiều hơn...

Chưa từng cùng người khác tiếp xúc thân mật như vậy, lần đầu tiên hắn nhận thức được, mình lại khát vọng cảm giác tuyệt vời do da thịt mang lại mãnh liệt như vậy.

Đương nhiên, khát vọng duy nhất của hắn cũng chỉ có sự mềm mại của lão sư: Bầu ngực đầy đặn nảy trên mặt mình, vòng eo tinh tế kề sát ngực mình, hai chân của hắn và cô giao triền, còn có nơi riêng tư của hai người ma sát tiếp xúc...

Xong rồi xong rồi, hình như phía dưới của hắn lại phản ứng...

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Hắc, vừa rồi cậu không ở đây quả thực quá đáng tiếc, trường học đưa tới lớp chúng ta một mỹ nữ lão sư, mầu chốt là diện mạo kia, dáng người kia, quả thực làm người ta chảy nước miếng...”

Mới vừa ngừng nghỉ một lát Trương Thước lại bắt đầu lái nhải không ngừng, “Đúng rồi đúng rồi, còn bảo cậu cứ trực tiếp mang băng thống kê đến văn phòng giáo viên.”

“A? Vậy giờ cô ấy đâu rồi?” Đường Kỳ Dung ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Trương Thước hỏi.

“Cái gì mà cô ấy đâu rồi? Cậu nói Mộc lão sư ấy hả? Người ta khẳng định đã đi rồi.” Trương Thước nhướn mày, sức lực đáng khinh sâu trong xương tủy lại hiện ra, “Còn nữa nha, lão sư này, mặc dù đáng người diện mạo là nhất đẳng, nhưng lại quá cao ngạo lạnh lùng, đáng tiếc, đáng tiếc... Có điều, nhan sắc là chính nghĩa, Mộc lão sư vẫn là đủ để cho người ta quỳ liếm ~~ chắc chắn ”

“Không được có tâm ý với lão sư!” Đường Kỳ Dung trừng mắt nhìn Trương Thước một cái, trong giọng nói cũng mang theo vài phần nghiêm túc.

“Hừ, miệng thì chê nhưng thân thể lại thành thật! Nói cho cậu biết, tôi vậy là còn đứng đắn đấy, cũng chỉ là cười cợt vài câu, cậu đó, nói không chừng sau khi thấy cô ấy sẽ trực tiếp muốn lột sạch luôn ” Trên mặt Trương Thước vẫn mang theo nụ cười đáng khinh mang tính tiêu chí kia, làm mặt quỷ trên đầu Đường Kỳ Dung.

Người nói vô tình nhưng người nghe có tâm, Đường Kỳ Dung bị Trương Thước đánh bậy đánh bạ mà chọc trúng tâm sự, lỗ tai lặng lẽ phấp phồng.

Sợ mình lại liên tưởng đến cái gì, quá nhiều tiểu huynh đệ của mình, Đường Kỳ Dung vội vàng thay đổi đề tài, “Cậu nói tôi nghe một chút, mới vừa rồi Mộc lão sư đã nói cái gì?”

“Còn có thể nói cái gì chứ, tự giới thiệu, sau đó tìm cậu, kết quả cậu không có ở đây, nên đã nhờ tôi chuyển lời cho cậu, tiếp theo thì cao quý lãnh diễm ”Bãi triều“.”

Về mặt Trương Thước giống như đang nghĩ Cô ấy thật thú vị , sau đó như đột nhiên nghĩ tới cái gì, thay đổi thành về mặt muốn nghe bát quái, “Cậu gặp Mộc lão sư của chúng ta khi nào vậy? Thắng thần sẽ được khoan hồng, sao Mộc lão sư lại bảo cậu thống kê thông tin học sinh?”

“Vừa gặp ngoài hành lang.” Đường Kỳ Dung qua loa lấy lệ trả lời Trương Thước, về mặt sốt ruột hỏi hẩn, “Mộc lão sư đã giới thiệu cái gì? Cô ấy... tên gì? Dạy môn gì? Không phải là chủ nhiệm lớp chúng ta đấy chứ... Không phải trước đó đã thông báo Lưu lão sư là chủ nhiệm lớp sao, giờ thay đổi rồi à?”

Nghĩ đến khả năng này, trên mặt Đường Kỳ Dung không kiềm được hiện ra một nụ cười, nếu đúng là chủ nhiệm lớp, hai người bọn họ sẽ càng có nhiều cơ hội gặp nhau...

“Cậu đang lảm nhảm lảm nhảm hỏi loạn xạ cái gì vậy chứ?” Trương Thước xoa xoa thái dương, mới qua một kỳ nghỉ hè thôi mà, sao giáo thảo ngồi cùng bàn lại trở nên lại lải nhải ngu dại rồi, “Hỏi đến đâu tôi cũng đau rồi này.”

“À, cậu mau trả lời đi” Đường Kỳ Dung hơi ngượng ngùng, nhưng trong lòng hẩn thật sự sốt ruột nên cũng có chút không quan tâm, bất chấp tất cả.

“Không phải tôi đã nói rồi sao, lão sư này, là một mỹ nhân lạnh lùng, chỉ nói tên là Mộc Khanh Khanh, hắc! Tên này đủ văn nghệ! Khanh Khanh, ai u, cái tên này...”

Đường Kỳ Dung trừng mắt nhìn Trương Thước một cái, ý bảo hắn đừng loạn ngắt lời, nói tiếp đi.

Hừ! Khanh Khanh?! Không có việc gì gọi thân mật như vậy làm chi!

Nhận thấy bạn ngồi cùng bàn trừng mắt, Trương Thước “Hắc hắc” cười một tiếng, “Mộc lão sư là giáo viên dạy toán của chúng ta, không phải chủ nhiệm lớp, chỉ là nhận uỷ thác nên hôm nay mới đến lớp chúng ta.”

“Giáo viên dạy toán?” Đường Kỳ Dung trầm tư một hồi, lại tận lực khắc chế nụ cười ngu ngốc của mình, “Đại diện ban toán học của lớp chúng ta là ai?” Ý định của Đường Kỳ Dung là gì không cần nói cũng biết.

“Tôi... Là tôi! Cậu... cậu muốn làm gì! Tôi nói cho cậu biết! Đây chính là vì tôi phải gặp giáo viên toán học hỏi đầu một năm trời, trời cao rũ lòng thương thưởng phúc lợi cho tôi! Cậu mơ cũng đừng mơ!!” Về mặt Trương Thước phòng bị trừng trừng Đường Kỳ Dung.

“Cho cậu một cơ hội cuối cùng, nghĩ kỹ rồi hãy nói...”

“ ... ”

“Nhưng mà chủ nhiệm lớp vẫn chưa đồng ý.” Hắn hấp hối giãy giụa vài cái.

“Phía chủ nhiệm lớp cậu không cần phải xen vào, về sau chỉ cần nhớ rõ tôi là đại diện ban toán học mới nhậm chức là được rồi.” Khóe miệng treo nụ cười không được phản kháng.

“ ... ”

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh vốn là muốn đến lớp học của Đường Kỳ Dung, gọi hắn ra thông báo một tiếng, sau đó trên tinh thần giao lưu thuần khiết giải thích một chút, cứu lấy lần sơ ngộ cực kỳ đen tối của hai người.

Kết quả chưa thấy được người, Mộc Khanh Khanh cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi khỏi. Chỉ là nghĩ tiếp theo nhất định phải nhanh chóng làm quỹ đạo của hai người trở nên thuần khiết, cự tuyệt bước lên vết xe đổ của nam nữ chính. (*Dương: Chỉ mà làm vậy thật đâu bọn em ăn ==*)

Chuyện Lưu lão sư nhờ cô, cô đã giao cho nam phụ học bá, cũng coi như hoàn thành.

Kế tiếp, hôm nay cô chỉ còn một chuyện phải làm.

Cũng là sự kiện khiến cho cô kích động, đau tim, sợ hãi- gặp gỡ nam chính trong truyền thuyết...

Người có thể động dục mọi lúc mọi nơi, sức lực lại như trâu. Mặc dù đối tượng khiến nam chính động dục chỉ có nữ chính, không có một chút liên quan nào với cô. Có điều lúc còn sống lại có thể nhìn thấy, còn cùng nhân vật này tiếp xúc, cũng đủ để xem là một chuyện có thể mang ra khoe khoang.

Bước vào nhà hàng Tây đã hẹn trước, nam chính Ôn Thành đã ngồi vào chỗ.

Sau khi chào hỏi hàn huyên mấy câu, rốt cuộc Mộc Khanh Khanh cũng có thể có từ từ thưởng thức nhan sắc của nam chính.

Nếu không phải đã biết bản tính “Hung tàn” của nam chính, nói không chừng cô cũng sẽ giống nguyên chủ Mộc Khanh Khanh, si mê người đàn ông như vậy.

Nho nhã, ôn tồn lễ độ, văn nhã tuấn dật, Ôn Thành là biểu tượng hoàn mỹ cho hai chữ “Dị dăng”. Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song*.

* *Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song* (): dùng để khen một người con trai khôi ngô tuấn tú, đẹp như ngọc, có một không hai trên đời.

Chắc chắn! Kiểu đàn ông này quả thực chính là khẩu vị của cô. Nhưng đáng tiếc, mục tiêu công lược của cô không phải hắn, chân ái của hắn cũng không phải cô.

(~)~(~)~(~)~

6. Quyển 1 - Chương 6: Vườn Trường (5) Hắn Sẽ Có Cơ Hội Gọi Cô Ấy Là Khanh Khanh Chứ?

VƯỜN TRƯỜNG (5)

HÃN SẼ CÓ CƠ HỘI GỌI CÔ ẤY LÀ KHANH KHANH CHỨ?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nhưng cho dù Ôn Thành hợp tâm ý Mộc Khanh Khanh như thế nào đi nữa, cô cũng không dám gây ra chuyện gì khác người.

Thậm chí trong quá trình tiếp xúc, cô cũng đã cố gắng biểu hiện khô khan chất phác, cũng không đáp lại lời nam chính nói, vẫn luôn yên tĩnh thưởng thức mỹ nhan của nam chính.

Mặc dù làm như vậy đúng thật là không phải phép, nhưng lúc Mộc Khanh Khanh xem thông tin về nguyên thể giới, quá trình xem mắt của nữ phụ và nam chính cũng chỉ là sơ lược, căn bản không có thông tin cụ thể nào cho cô tham khảo.

Bất đắc dĩ, cô cũng chỉ có thể căn cứ vào bốn chữ “Khô khan không thú vị” tự do phát huy.

Trong quá trình dùng cơm, xác thật mỗi thời mỗi khắc Ôn Thành đều giống trong nguyên thể giới, toàn bộ quá trình đều duy trì nụ cười văn nhả có lễ, (đương nhiên không bao gồm vẻ hung tàn khi cùng nữ chủ bạch bạch bạch.) vẫn luôn nói chuyện không mặn không nhạt.

Biểu hiện của Ôn Thành có lẽ độ hoàn mỹ, thật sự khiến Mộc Khanh Khanh rất khó liên hệ hẳn với con sói đói động dục miệng đầy dâm ngữ trong nguyên thể giới. Rõ ràng hẳn không có hứng thú cũng không tính thú đối với kiểu phụ nữ như cô, vậy mà còn có thể nhẫn nại tính tình, tươi cười ảm áp dịu dàng.

Bất quá... Có thể đừng cười chọc người phạm tội như vậy hay không...

Mộc Khanh Khanh đã không biết đây là lần thứ mấy cô yên lặng nuốt nước miếng rồi, dưới sự dụ hoặc mãnh liệt như vậy, cô còn phải cần bất động thanh sắc nhẫn nhịn kích động rít gào trong lòng, bày ra một dáng vẻ lạnh nhạt không thú vị. Quả thật là đời người như một vở kịch, toàn bộ đều dựa vào kỹ thuật diễn... Có điều thời gian cũng đã chậm chậm qua đi.

Kẹt trong hoàn cảnh băng hỏa lưỡng trọng thiên như vậy, thật vất vả mới đợi được đến lúc kết thúc. Mộc Khanh Khanh đang chuẩn bị thoát ly khỏi khu vực bao trùm hormone của nam chính, sau khi nói tạm biệt, Ôn Thành hơi hơi mỉm cười, vậy mà lại mở kim khẩu, muốn mời cô cùng đi xem phim.

Phỏng chừng hẳn cũng đã nhận ra Mộc Khanh Khanh muốn từ chối hẳn, Ôn Thành không ngừng miệng, căn bản không cho Mộc Khanh Khanh cơ hội nói ra: “Tôi biết cô không có hứng thú muốn tiếp tục kết giao với tôi, gần đây tôi cũng đã có người mình thích. Có điều, tương phùng là duyên, là đối tượng xem mắt, lấy giao tình vừa rồi giữa hai chúng ta, đi xem một bộ phim hẳn là vẫn có thể chứ? Bằng không tôi đành phải lãng phí vé xem phim đã mua rồi.” Giơ giơ lên hai tấm vé trong tay, mặt mày Ôn Thành vẫn tươi cười dịu dàng như cũ, phong tình lưu chuyển, ngữ khí ôn hòa lại mang theo một chút dí dỏm hài hước.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Quá phạm quy rồi... nam chính tinh trùng lên não có thể động dục bất cứ lúc nào sao có thể trở nên dịu dàng mê người như vậy chứ? Cô có thể đổi mục tiêu nhiệm vụ được không? Cô sắp coi trọng nam chính mất thôi...

Có điều xem ra nam chính đối với nữ chính cũng là nhất kiến chung tình, ngày đầu tiên khai giảng đã gặp nhau, chắc chắn! Quả nhiên là chân ái ~

Ôn Thành đã nói đến loại tình trạng này, huống chi cô cũng rất có hảo cảm với hắn, quân tử nho nhã lễ độ đã mời, Mộc Khanh Khanh cũng không hề ngượng ngùng, sẵn khoái đáp ứng.

Cho dù không thể công lược hắn, nhưng vẫn có thể làm bạn bè, đường mắt cũng được mà. Chuyển xe tình yêu không thể xuất phát, nhưng thuyền nhỏ hữu nghị vẫn là có thể ra khơi!

Mới vừa cơm nước xong, hai người quyết định không lái xe, đi bộ đến rạp chiếu phim. Rạp chiếu phim cách nhà hàng hai người ăn cơm không xa, coi như tản bộ sau khi ăn.

Trên đường đến rạp chiếu phim, không khí giữa hai người cũng không tệ. Mộc Khanh Khanh có ý định chèo thuyền nhỏ hữu nghị, sau khi tháo bỏ phòng và khách sáo, cô cũng ngày càng cảm giác được, cùng loại quân tử ôn nhã này nói chuyện với nhau, đúng là chuyện khiến người ta vui sướng.

Mặc dù vì phải duy trì hình tượng cao lãnh, cô vẫn không nói nhiều như cũ, nhưng so với việc “Lạnh nhạt vô lý” khi ở nhà hàng Tây, dọc theo đường đi cô cũng ngẫu nhiên đáp lời nhưng thật ra đã mang theo không ít chân thành.

Tóm lại, không khí giữa nam chính và nữ phụ làm bạn mà đi xưa nay chưa từng nhẹ nhàng sung sướng như thế, hai người nói từ thi từ ca phú cho đến triết lý nhân sinh, hoà thuận vui vẻ.

Hai đương sự tất nhiên chỉ là bạn tốt giao lưu thuần khiết, đều dự định đưa cách mạng hữu nghị tiến hành tới cùng. Có điều khi người khác nhìn thấy lại thay đổi hương vị.

Hốc mắt Đường Kỳ Dung ửng đỏ, trong mắt chua xót nhìn một đôi tình lữ ngọt ngào một đường nói nói cười cười đi vào rạp chiếu phim, chua xót ngăn không được tràn đầy trái tim.

Hôm nay trái tim nhỏ bé cùng với thân thể của hắn đã chịu kích thích lớn như vậy, Mộc lão sư lại không có ở trường học, hắn không thể tiếp tục ở trường chờ đợi được nữa, báo lớp trưởng một tiền liên đi mất.

Sau đó hắn một mình rời khỏi trường học, muốn đi dạo đâu đó, thuận tiện ăn một bữa cơm.

Đương nhiên hắn sẽ không thừa nhận mình đã nghĩ nói không chừng có thể ở gặp phải Mộc lão sư ở bên ngoài đâu! Hắn thật sự không có mỗi thời mỗi khắc đều muốn nhìn thấy cô!

Cũng không biết duyên phận có bao lớn, không nghĩ tới hắn vậy mà thật sự thấy Mộc lão sư trên phố. Mặc dù chỉ là một cái bóng dáng, nhưng hắn vẫn nhận ra; không chỉ có quần áo, còn có xúc cảm da thịt dưới lớp quần áo kia hắn cũng nhớ rõ ràng.

Chỉ là kích động hưng phấn trong lòng còn chưa kịp nẩy lên đã lập tức bị một thùng nước đá dội thẳng không chút lưu tình.

Bên cạnh bóng hình xinh đẹp làm hấn kích động không thôi kia lại có thêm một người xa lạ, còn là đàn ông.

Bóng dáng cao lớn đỉnh đặc, tây trang trên người cắt may tinh xảo, còn có dáng người tam giác tiêu chuẩn hoàn mỹ kia, rõ ràng, đây là một người đàn ông ưu nhã thành đạt, trên người hấn ta còn có một loại hương vị thành thực mà lứa tuổi học sinh cao trung như hấn sẽ không có.

Hấn tình nguyện ở trên phố không gặp được Mộc lão sư còn hơn, như vậy hấn cũng không cần phải một mình yên lặng đi theo hai người, không cần phải nhìn bọn họ một đường trò chuyện với nhau bước vào rạp chiếu phim, cũng không cần phải nhìn thấy hình ảnh hài hòa làm người ngoài khó có thể chen chân vào kia, cũng không cần phải nhìn người đàn ông khác mang lại niềm vui cho cô...

Đã sớm nên thừa nhận, sau hai lần ôm chặt, hấn đã ẩn nấp ý nghĩ dị dạng với lão sư, còn không biết xấu hổ ảo tưởng những ngày được gặp lão sư sắp tới, lừa mình dối người không thêm nghĩ đến cái nhìn của Mộc lão sư, một chút cũng không dám tự hỏi Mộc lão sư đã có một nửa kia hay chưa, không thêm nghĩ đến hiện thực thực tế, chỉ ở tại chỗ mà nằm mơ hết như một đứa trẻ ngây thơ ấu trĩ!

Cũng đúng thôi, Mộc lão sư là một người khiến người khác ước ao tới cỡ nào, bản thân mình không phải đã tự lãnh hội rồi sao? Thậm chí chỉ là lướt qua, cũng đã thành nghiện khó bỏ. Sao có thể chỉ có một người như mình muốn theo đuổi Mộc lão sư?

Hấn thậm chí muốn xông lên kéo hai thân ảnh đang đứng chung một chỗ kia ra, dựa vào cái gì mà tên kia có thể cách Mộc lão sư gần như vậy, dựa vào cái gì mà hấn ta không ngừng nói chuyện với Mộc lão sư, nhưng... hấn dựa vào cái gì mà bất mãn, dựa vào cái gì mà trách cứ hai người kia ở bên nhau?

Chẳng qua...

Chẳng qua là trong lòng bị nứt ra có chút đau, một chút đau lại sắp khiến hấn chịu không nổi, hấn khó có thể che dấu ghen ghét trắng trợn, ghen ghét cái người xa lạ kia đứng ở bên cạnh lão sư trước hấn, cùng Mộc lão sư tản bộ, cùng nhau hẹn hò xem phim, mà hấn lại chỉ có thể ở sau lưng nhìn bọn họ.

Có ai oán, rõ ràng cô đã tiếp xúc thân mật với hấn như vậy, vì cái gì còn có thể xem như không có chuyện gì cùng người khác hẹn hò.

Có ủy khuất, lúc ấy khẳng định cô cũng cảm nhận được hấn động tình với cô, vậy mà một chút cũng không muốn giải thích, không thêm để ý hay sao?

Thậm chí còn có một chút tự ti, hấn vẫn còn là một học sinh cao trung chưa bước chân ra ngoài xã hội, cũng chỉ có những nữ sinh miệng còn hôi sữa kia mới có thể thích hấn, hấn không có loại thành thực tích lũy theo năm tháng đó, sao lão sư có thể có cái nhìn khác về hấn chứ...

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nhưng mà...

Nếu hấn cởi bỏ bộ đồ thể thao ấu trĩ trên người ra, thay tây trang giày da, vậy thì lão sư có thể cũng suy xét hấn một chút hay không?

Nếu non nớt thanh xuân trên mặt hấn được thành thực ổn trọng thay thế, hấn nghịch ngợm buồn cười biến thành khiêm nhường có lẽ, vậy thì có phải hấn sẽ có cơ hội gọi cô ấy là Khanh Khanh hay không?

Có thể hay không?

Có phải hay không?

(~)~(~)~(~)~

^_~^_~^_~^_~^_~^_~^

Dương: nội tâm của Dung Dung thật phong phú quá đi ~

7. Quyển 1 - Chương 7: Vườn Trường (6) Chẳng Lẽ Lão Sư Cũng Ở Nơi Đây? VƯỜN TRƯỜNG (6)

CHẲNG LẼ LÃO SƯ CŨNG Ở NƠI NÀY?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Cảm ơn, làm phiền anh rồi.” Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng cúi đầu trước cửa sổ xe tạm biệt Ôn Thành, trên mặt mỹ lệ như hoa, phác hoạ ra một nụ cười thanh lệ khó có được.

“Hai người ‘ hẹn hò ’, đưa phái nữ về nhà, về tình về lý, không cần nói lời cảm tạ.”

Gương mặt Ôn Thành vốn đã dịu dàng đa tình, hơn nữa cánh môi hoa đào của hắn gợi lên nụ cười phong lưu, một bộ dáng tuấn nhã như ngọc khiến Mộc Khanh Khanh nhìn không chớp mắt.

Lấy lại bình tĩnh, Mộc Khanh Khanh vẫy vẫy tay với Ôn Thành, “Vậy hẹn gặp lại, rảnh rồi lại liên lạc.”

“Được, hẹn gặp lại.” Dứt lời, Ôn Thành không hề dừng lại, trực tiếp lái xe rời đi trước.

Mộc Khanh Khanh nhìn chiếc xe càng lúc càng xa, chậm rãi nhìn không thấy bóng dáng nữa, cũng không dừng lại lâu, trực tiếp tiến vào tiểu khu, về nhà.

Sau khi thân ảnh Mộc Khanh Khanh biến mất trên đường, một chiếc xe taxi vẫn luôn nấp ở gần đó chậm rãi đi lên, người ngồi trên đó đúng là Đường Kỳ Dung mới vừa một đường theo đuôi hai người Mộc Khanh Khanh và Ôn Thành.

Trên xe taxi, Đường Kỳ Dung đang nói chuyện điện thoại với ba hắn, giọng nói truyền vào điện thoại vẫn giống như ngày thường; vui vẻ như ánh mặt trời. Chỉ là biểu cảm trên mặt hắn lại nhìn không ra một chút cao hứng nào, ngược lại là một mảnh âm trầm và mưu tính.

Đường Kỳ Dung nói chuyện với ba xong, chậm rãi thu hồi di động. Không hề phát ra một chút động tĩnh.

Hắn biết người đàn ông kia, là lão sư khá nổi tiếng ở trường, Ôn Thành. Chẳng lẽ hai người bọn họ đã quen biết từ lâu? Như vậy cô ấy lựa chọn nhận lời mời của trường học cũng là vì hắn ta sao? Hai người bọn họ...

Dừng lại! Không thể lại suy nghĩ loạn!

Tốt xấu gì lão sư cũng không ở chung với hắn ta, không có mời hắn ta vào nhà, thậm chí hai người cũng không có biểu hiện ra cử chỉ gì quá mức thân mật! Nói không chừng chỉ là bạn bè bình thường, chỉ là đồng nghiệp bình thường thôi!

Cũng không biết là đang lừa ai, hay là muốn giãy giụa cái gì, Đường Kỳ Dung ép buộc chính mình bỏ qua nụ cười chân thành tươi đẹp của lão sư đối với Ôn Thành, quên đi hình ảnh lão sư vừa mới “Không tha” nhìn về phía Ôn Thành.

Hãy để cho hắn lại lừa dối bản thân một lần, ném thử một lần, tranh thủ một lần đi.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

...

Sau khi Mộc Khanh Khanh về đến nhà, vẫn có việc cần làm, ngày mai đã phải chính thức đi dạy, yêu cầu

cô phải chuẩn bị thật tốt một chút.

Còn có kế hoạch “tẩy trắng” quan hệ với Đường Kỳ Dung, cũng phải suy nghĩ lại một chút. Mặc dù đây là “Thế giới tình dục” cả trai lẫn gái đều có thiên phú dị bẩm, nhưng rốt cuộc thì đứa bé Đường Kỳ Dung kia vẫn chưa thành niên, lại dễ dàng xúc động; chủ yếu là tục ngữ nói rất đúng, một giọt tinh mười giọt máu*, thân là một đứa nhóc vẫn là nên dưỡng tốt thân thể đi!

* **Một giọt tinh mười giọt máu** (): là quan niệm dân gian, có nghĩa là mười giọt máu mới sản xuất được một giọt tinh dịch, ý nói tinh dịch còn quý giá hơn máu (nhưng theo mình tìm hiểu thì điều này không đúng)

Còn có một chuyện, mặc dù đã sớm nghe nói mỗi khi nhận một nhiệm vụ ở “Tổ tình dục” đều sẽ có rất nhiều nhiệm vụ nhánh bạch bạch bạch, nhưng để một đóa hoa thuần khiết như cô trực tiếp câu dẫn một thiếu niên vị thành niên lên giường làm việc, lương tâm của cô thật sự không thể qua được cái ranh giới kia, cho nên có thể kéo dài thì kéo dài đi...

Vậy nên hiện giờ tình huống của cô rất là phức tạp, mặt ngoài phải duy trì hình tượng là lão sư toán học cao quý lãnh diễm của Đường Kỳ Dung, nhưng bên trong còn phải lén lút công lược hần, hơn nữa còn không lộ dấu vết mà trở thành lão sư thuần khiết trong nhân sinh của hần, a, đúng rồi, lần đầu tiên gặp mặt hần còn xảy ra tiếp xúc thân thể thân mật như vậy...

Sau khi làm việc trong thư phòng một lúc lâu, việc dạy học ngày mai đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là chuyện về tiểu tử Đường Kỳ Dung kia vẫn không biết phải làm sao.

Rửa mặt xong, nằm ở trên giường suy nghĩ đối sách, Mộc Khanh Khanh gọi hệ thống ra ——

“Tôi muốn kiểm tra tin tức có liên quan đến nhiệm vụ nhánh thứ ba.” Cô vẫn nên xem xét trước đến tiết tháo đã chết sạch của hệ thống quân, nhiệm vụ tiếp theo có thể chỉ cần nhìn đã muốn đánh hay không.

[Ký chủ chưa gặp được điều kiện kích phát nhiệm vụ thứ ba, không có quyền xem xét tin tức có liên quan.]

Vẫn luôn bị Mộc Khanh Khanh vì “chuyện nào đó” mà canh cánh trong lòng thẹn quá hóa giận ác ý nói xấu, hệ thống quân rất là cao lãnh cự tuyệt.

“Xem xét điều kiện kích phát nhiệm vụ thứ ba.” Hừ! Cô cũng không tin không hỏi được một chút tin tức hữu dụng nào!

[Mục tiêu nhiệm vụ của thế giới này: Đường Kỳ Dung .]

“ ... ”

Cái này quả thực đúng là vô nghĩa!!!

Bị làm âm ỉ một trận như vậy, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Mộc Khanh Khanh cũng không muốn nghĩ đến những việc vặt vãnh lung tung rối loạn kia nữa.

Trời đất bao la, giấc ngủ là lớn nhất...

...

Đến cùng với buổi sáng tươi đẹp là chuông báo thức làm người ta cảm thù đến tận xương tủy, Mộc Khanh Khanh chán ghét mỗi một sáng sớm ngủ không đủ giấc...

Tối hôm qua vốn dĩ đã bị các loại tâm sự quấy rầy, ngủ rất khuya, thật vất vả mới tiến vào mộng đẹp ngọt ngào, kết quả lại nghe thấy âm thanh dọn nhà ồn ồn ào ào cách vách, làm cô liên tiếp bừng tỉnh từ trong mộng.

Đúng là đủ kỳ quái, vậy mà còn có người hơn nửa đêm dọn nhà, muốn vào ở gấp đến độ như vậy sao? Một buổi tối cũng nhin không nổi chắc?

Haizz, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn phải rời giường đi làm.

Ngày đầu tiên đã đến trễ cũng không hay...

Chắc chắn, nhìn cái quãng thâm mất đáng thương của cô kia, muốn che cũng không che được...

Mộc Khanh Khanh nằm ỳ trên giường thành tánh căn bản không có thời gian làm bữa sáng, chỉ đơn giản thu thập một chút đồ vật, trực tiếp mở cửa ra ngoài.

Sau khi Mộc Khanh Khanh đóng cửa lại khóa kỹ, chuẩn bị đi thang máy, bên tai cũng nghe thấy thanh âm cửa phòng cách vách - đầu sở gây tội tối hôm qua hại cô ngủ không ngon mở ra, ngược lại cô cũng không vội vàng vào thang máy, cô muốn nhìn thử xem là kỳ nhân dị sĩ nào hơn nửa đêm chơi còn chơi trò dọn nhà?

[Tuyên bố nhiệm vụ ba : Thành công mời Đường Kỳ Dung cùng đi đến trường. Chú ý: Đây là nhiệm vụ hằng ngày, ký chủ cần kiên trì.]

Khi hệ thống nói tới đây, tạm dừng trong chớp mắt, âm thanh điện tử lạnh như băng lại tiếp tục vang lên, [Khen thưởng nhiệm vụ: Đại lượng kim tệ.]

Khi nhìn thấy Đường Kỳ Dung từ trong nhà đi ra, Mộc Khanh Khanh kinh ngạc nhướn mày, trong kịch bản của nguyên thế giới cũng không nói nữ phụ và nam phụ ở cách vách nhau mà? Chẳng lẽ là bởi vì

chuyện này không có liên quan gì đến việc nam nữ chính bạch bạch bạch, cho nên không giới thiệu à?

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nghi vấn vừa mới dâng lên trong lòng còn chưa kịp hiểu rõ, Mộc Khanh Khanh lại bị âm thanh của hệ thống nhắc nhở hấp dẫn tâm trí.

Khen thưởng nhiệm vụ quá dụ hoặc! Hơn nữa so sánh với hai cái nhiệm vụ ném tiết tháo lần trước, cái này quả thực là quá nhân tính hóa rồi! Tối hôm qua cô còn đang rầu rĩ phải làm thế nào mới bắt động thanh sắc mà công lược Đường Kỳ Dung! Sáng nay hệ thống đã cho cô một kiến nghị tốt như vậy.

Bên kia sau khi Đường Kỳ Dung phát hiện Mộc Khanh Khanh chú ý tới hắn, động tác mở cửa dừng lại, đôi mắt xinh đẹp sạch sẽ hơi mở, môi đỏ khê nhếch, hết như không ngờ lại gặp được Mộc Khanh Khanh ở đây, thần thái động tác của hắn đều hoàn mỹ miêu tả sự kinh ngạc và vô tội của hắn, lại còn lựa chọn đánh đòn phủ đầu, “Chẳng lẽ lão sư cũng ở nơi này?”

“Ừ, có phải cậu định đến trường hay không?” Câu hỏi này thật sự quá vô nghĩa, có điều loại chuyện mời mọc này, vẫn phải có một câu làm nền.

“Đúng vậy, lão sư có muốn đi cùng nhau không?” Khuôn mặt tuần tú hiện ra một nụ cười mà hắn đã luyện tập suốt cả đêm.

Nhìn tươi cười trên mặt Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh hơi nhú mày đẹp, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khó hiểu, rõ ràng là một thiếu niên thanh xuân rực rỡ như ánh nắng, sao lại lộ một nụ cười thành thực kỳ quái như vậy?

Mà Đường Kỳ Dung thấy Mộc Khanh Khanh hơi nhú mày mày, còn tưởng rằng cô chán ghét lời mời của hắn.

Nụ cười luyện tập cả đêm trên mặt cũng sắp cứng đờ, đôi tay rũ bên người nắm chặt thành quyền, đôi mắt sạch sẽ cũng nhiễm một tầng màu đen.

Không được sao! Chẳng lẽ vẫn không được sao!

Thời điểm Đường Kỳ Dung sắp nhận không được muốn chất vấn, thanh âm thanh lãnh của Mộc Khanh Khanh tựa như tiếng trời truyền vào tai hắn.

“Đóng cửa lại đi, đi thôi.”

Nghe được tiếng đáp lời, Đường Kỳ Dung vội vội vàng vàng khóa cửa lại, vừa bước nhanh về phía Mộc Khanh Khanh, vừa kích động hô: “Lão sư! Cô đồng ý...”

Thanh âm đột nhiên ngừng lại một chút, toàn thân hơi cứng ngắt, Đường Kỳ Dung chạy nhanh thả chậm bước chân dồn dập của mình, nhẹ giọng nói, “A... Lão sư đáp ứng rồi, à, cảm ơn lão sư.” Lời nói cố tình nhẹ nhàng vẫn mang theo vui vẻ kích động khó nén trong đó, cùng với vài phần thấp thỏm.

Xong rồi xong rồi, bộ dạng hấp tấp không thành thực vừa rồi bị lão sư thấy mất rồi...

Đường Kỳ Dung không miễn cảm tiêu cực như lần trước, Mộc Khanh Khanh ngược lại cảm thấy hân như vậy có vài phần thú vị đáng yêu.

Loại tính cách thẳng thắn như ánh mặt trời này cũng thật khiến người ta yêu thích.

(~)~(~)~(~)~

8. Quyển 1 - Chương 8: Vườn Trường (7) Cho Tôi Số Di Động Của Cậu Đi VƯỜN TRƯỜNG (7)

CHO TÔI SỐ DI ĐỘNG CỦA CẬU ĐI

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trong thang máy, Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung bỗng nhiên lại trở nên im lặng kia, trong lòng thực sự không hiểu nổi, lúc bước vào thang máy đã xảy ra chuyện gì sao? Tiểu tử này sao lại yên lặng bất thường như vậy, trên mặt còn suy tư nghiêm túc?

Suy nghĩ cũng không có kết quả gì, Mộc Khanh Khanh đành phải cảm thán một câu, thiếu niên tuổi dậy thì mà, lâu lâu lại ngẫu nhiên thương cảm không giải thích được, lâu lâu lại nói mấy lời ưu sầu gì đó...

Sau khi đến bãi đỗ xe, Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung đang rời rắm nhìn chỗ ngồi bên cạnh người lái, “Sao vậy? Không muốn đến trường cùng tôi nữa?”

“Không không, lão sư...em...” Sợ Mộc Khanh Khanh thật sự hiểu lầm, Đường Kỳ Dung bối rối giải thích.

“Không phải thì tốt, muốn nói gì thì lên xe rồi nói sau, nếu không lát nữa hai chúng ta đều đến trễ.” Vẫn là lên xe trước rồi tính, tâm tư kỳ lạ của thiếu niên lại thay lòng đổi dạ chạy trốn...

...

“Cô ơi... Em vẫn chưa tròn mười tám tuổi.” Đường Kỳ Dung giống như cổ gấn lấy dũng khí thật lớn mới nhẹ nhàng nói ra một câu, đầu quay ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn Mộc Khanh Khanh.

Lông mày nhảy một cái, cô vẫn chưa bắt đầu công lược hắn mà? Ngoại trừ chuyện xảy ra ngày hôm qua hơi đen ngoài ý muốn. Chẳng lẽ hắn đã nhìn ra ý đồ của cô? Hiện tại muốn quanh co lòng vòng khuyên mình bỏ qua cho người còn vị thành niên là hắn?

Nghe được chín chữ vô cùng đơn giản này của Đường Kỳ Dung, trong nháy mắt Mộc Khanh Khanh đã hiện ra một suy đoán cô cho là hợp tình hợp lý, bất quá trên mặt vẫn muốn giả vờ không biết, “Vậy thì sao?”

“Cho nên... Cho nên em chưa thể có bằng lái, không thể, không thể chở cô, có điều đợi thêm hai năm nữa, em cũng sẽ có thể để cô ngồi trên ghế phụ bên cạnh em!” Giống như ngày hôm qua cô ngồi trên xe của Ôn Thành vậy!

Mộc Khanh Khanh nhìn vẻ mặt lòng đầy cảm phẫn của Đường Kỳ Dung, lại một lần nữa rơi vào mê mang, uống cho cô còn lo lắng bị hắn phát hiện cô có mục đích không tốt, kết quả hắn lại đang nói cái quỷ gì không biết...

“Cậu ăn sáng chưa?” Không biết nên đáp lời Đường Kỳ Dung như thế nào, Mộc Khanh Khanh trực tiếp bỏ qua, mở miệng vớt ra một câu hỏi cho Đường Kỳ Dung.

“Vẫn chưa. Cô đã ăn chưa?” Sáng sớm hắn vẫn luôn ở phía sau cửa nằm vùng chờ người, đương nhiên không có chuẩn bị bữa sáng.

“Chưa ăn, một lát cậu đến cửa hàng phía trước mua hai phần đi.”

...

Nhiệm vụ của các lão sư dạy lớp A ở cao trung Tỉnh long đều rất nhẹ nhàng, các học sinh đều khiến các lão sư bớt lo, chỉ phụ trách dạy một lớp, Mộc Khanh Khanh đối với công việc nhàn nhã như hiện tại rất là hài lòng.

Ngày đầu tiên chính thức dạy học, Mộc Khanh Khanh chỉ dạy có một tiết, là tiết thứ hai trước buổi trưa.

Trước khi bắt đầu giảng bài, Mộc Khanh Khanh dùng danh sách điểm danh, nhận mặt đại khái những học sinh trong lớp một lần; Hơn nữa cô còn biết được một tin tức tốt: Đường Kỳ Dung lại chính là đại diện lớp môn toán học của cô. Xem ra cô cũng không cần phiền phức tìm thầy Lưu thay đổi thời khóa biểu...

Nội dung của tiết thứ nhất thật sự rất đơn giản, Mộc Khanh Khanh cũng tự mình cảm thấy rất tốt: Hoàn mỹ vượt qua tiết dạy học đầu tiên ở cao trung Tỉnh Long của cô. Nhìn từng nam nữ sinh tươi non đến độ có thể bóp ra nước, trong mắt toát ra “khâm phục”, thì có thể dễ dàng nhìn ra cô đã có một bài giảng thành công.

Mộc Khanh Khanh không biết là, trước đây các giáo viên khác của lớp A từng người đều là một bộ dáng “cảm động” như vậy, hiện giờ khó khăn lắm mới gặp được một nữ lão sư lạnh lùng mỹ nhân thịnh thế, cho dù cô không giảng bài, chỉ ngồi yên trong lớp thôi thì trong mắt bọn họ cũng sẽ toát ra sự “khâm phục”.

Đây đúng là một sự hiểu lầm đẹp đẽ.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đi ra khỏi phòng học, Mộc Khanh Khanh gọi người chưa từng chớp mắt nhìn chằm chằm vào bục giảng, “nghiêm túc nghe giảng” trong suốt tiết học Đường Kỳ Dung —— Đại diện ban toán học của cô lên văn phòng.

“Cô ơi...” Xong rồi, chẳng lẽ lão sư đã phát hiện ra hắn vẫn luôn nhìn cô, không chịu nghiêm túc nghe giảng bài sao?

“Cho tôi số đi động của cậu đi”. Thân phận lão sư này vẫn có chỗ tốt, muốn phương thức liên lạc gì đó chỉ cần thẳng thắn mở miệng...

“131...”

“Giữa trưa cậu có về nhà không? Có muốn tôi chờ cậu không?”

“Không... Không trở về, thời gian nghỉ trưa quá ngắn, ở trường học cơm nước xong xuôi đã phải bắt đầu lên lớp”. Lão sư... Lại còn nói muốn chờ hắn... Kỳ thật hắn cũng muốn về lắm chứ... Nhưng như vậy, mình sẽ phải cúp học, nếu cúp học, lão sư nhất định sẽ không vui...

“Ừ, buổi trưa mấy giờ các cậu tan học? Còn buổi chiều khi nào lên lớp?” Kế hoạch “tẩy trắng” của cô tuyệt đối sẽ không vì một chút trở ngại mà từ bỏ!

“11:30 tan học, 12:40 lên lớp.”

“Ừ, tôi biết rồi. Cậu đi học đi.” Sau khi Mộc Khanh Khanh có được tin tức mình muốn, ra hiệu cho Đường Kỳ Dung trở về lớp.

...

Bởi vì giữa trưa không thể cùng Mộc lão sư trở về, bạn học Đường Kỳ Dung bị thương ngược dòng thành sông, uể oải như cương thi ngơ ngác cả một buổi sáng, ngay cả Trương Thước trêu chọc chế giễu cũng không có tâm tình đánh trả, tất cả đều im lặng nhận lấy...

Thời điểm tiếng chuông tan học vang lên, người trong lớp học lục tục đi ra khỏi phòng, Trương Thước quay qua đập vai Đường Kỳ Dung, an ủi hân hân, thất tình là một chuyện đời người cần phải trải qua, bị Đường Kỳ Dung giận mắng dọa chạy tóe khói.

Haizz, hân nên đáp ứng lão sư mới phải, cùng lắm thì sau khi trở về không ăn cơm, trực tiếp về trường học, vậy cũng được mà! Đúng là ngốc quá đi.....

“Tôi cứ thắc mắc tại sao không thấy cậu trên hành lang? Sao không ra ngoài ăn cơm?”

“ ... ”

Mộc Khanh Khanh nhìn thấy ánh mắt thanh tịnh của Đường Kỳ Dung sáng ngời khi thấy cô, còn không thể tưởng tượng nổi dùng tay hết chà lại xoa con mắt, thực sự không nhịn được cười ra tiếng.

Đường Kỳ Dung khó khăn lắm mới xác nhận đúng là Mộc lão sư, lại nhìn thấy lúm đồng tiền như hoa của Mộc Khanh Khanh, lần nữa ngơ ngác nói: “Cô ơi, cô cười lên thật là đẹp. Cô nên cười nhiều hơn...”

Bị lời nói ngốc manh của Đường Kỳ Dung chọc, trong giọng nói của Mộc Khanh Khanh cũng mang theo ý cười: “Đừng đùa nữa, đây là hộp cơm tôi tự làm, buổi chiều sau khi tan học thì gọi điện thoại cho tôi, chúng ta cùng về.”

“Nhưng hình như buổi chiều cô không có tiết mà?” Đột nhiên phải tiếp nhận quá nhiều tin tức chấn kinh, đầu óc Đường Kỳ Dung rơi mất, trực tiếp hỏi một vấn đề ngu ngốc nhất.

“Tôi còn có việc khác”. Chỉ vì thông đồng cậu thôi đấy, đưa hộp cơm kéo gần quan hệ của hai người một chút, không nói đến việc bắt lấy dạ dày của Đường Kỳ Dung, tốt xấu gì cũng phải khiến cho quan hệ giữa hai người có một chút khác biệt so với thầy trò, nếu không lẽ như hân cảm thấy cô và các lão sư khác đều không có gì khác biệt, vậy thì con đường công lược quả thực là sẽ không bao giờ thành công.

Trương Thước vừa về tới lớp học, quan tâm nhìn về phía giáo thảo ngồi cùng bàn với hân, bởi vì cả ngày hôm nay cậu ta quá không bình thường: Bắt đầu từ buổi sáng đã mang dáng vẻ xuân tình dập dờn, tiết thứ hai lại siêu cấp nghiêm túc nghe giảng môn toán học mà thường ngày cậu ta chỉ dùng để ngủ bù, sau đó lại thống khổ ảo não vượt qua hai tiết cuối cùng, sau khi hết tiết thì lại ngồi tại chỗ trầm tư...

Ừ?

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Quả nhiên là có bệnh rồi, ngơ ngác sững sờ còn cười ngu nhìn chăm chăm vào một cái..... Hộp cơm?

“U a! Tôi cứ thắc mắc giữa trưa tại sao Đường đại soái ca của chúng ta không đi ăn cơm? Thì ra là có người đưa cơm trưa tình yêu nha, nha nha nha. Mau để cho tôi giúp cậu giám định hương vị xem thế nào!”

Vừa nghe xong, sắc mặt Đường Kỳ Dung bắt đầu từ không để ý biến thành nghiêm túc khẩn trương, “Đừng có mơ chạm vào được, đây là của tôi! Vậy mà cậu còn muốn ăn! Ngay cả tôi còn không nỡ ăn...”

Chắc chắc... Cái bộ dáng bảo vệ đồ ăn này, xem ra bạn ngồi cùng bàn của hắn thật đúng là được sao Hồng Loan chiếu rọi, yêu đương... Trong trường học không biết sẽ có bao nhiêu thiếu nữ thiếu nam tan nát cõi lòng đây.

(~)~(~)~(~)~

Nào đó uyển:

Cất giữ phá đồ ngọc, cho nên nói hôm nay ta quyết định hôm nay..... Song càng!

(3) Ta vì sâm a cay a manh ~

Dù sao, ta là trong truyền thuyết song càng nhỏ hơn đạt nhân (? _) Đẹp trai mù

Cái kia..... Mọi người có thể hay không cảm giác viết quá dài dòng? Kịch bản phát triển quá chậm? Nhanh xuyên văn dạng này viết có thể hay không không tốt lắm? Nhưng ta lại muốn đem kịch bản viết nhỏ một chút..... Tốt xoắn xuyết (?? ??.)

Đổi Văn Văn có ý kiến gì mọi người cứ việc nói, dù sao ta <(Trời Hạ)> Ý chí thiên hạ!!!

^~^~^~^~^~^~^~^~^

Dương: lười edit lời tác giả quá đi~

9. Quyển 1 - Chương 9: Vườn Trường (8) Cô Biết Là Cô Không Thể Nào Trốn Thoát

VƯỜN TRƯỜNG (8)

CÔ BIẾT LÀ CÔ KHÔNG THỂ NÀO TRỐN THOÁT

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Buổi chiều sau khi tan học, vẫn như cũ là Mộc Khanh Khanh lái xe, mang theo Đường Kỳ Dung trở về tiểu khu.

Mới quen biết được hai ngày, Mộc Khanh Khanh vẫn chưa biết được Đường Kỳ Dung yêu thích những gì, nhưng lại không ngờ dọc theo đường đi đều là không khí nặng nề nghiêm túc, chỉ có thể mở miệng hỏi: “Cơm lúc trưa thế nào? Lâu rồi tôi cũng không tự mình xuống bếp.”

ngẫm nghĩ: Thật ra trù nghệ của tôi rất cao siêu

“Dạ... Ăn rất ngon.” Lão sư tự tay làm cơm, sao có thể không ngon!

Sao lại trả lời khô cứng như vậy chứ, làm cô cũng không có cách nào nói tiếp, dương quang rộng rãi đi đâu rồi? Sao giờ cảm như hén thế?

“Cậu sống một mình à?” ngẫm nghĩ: Chỉ là muốn biết nguyên nhân và tình trạng cậu sống một mình thôi

“Dạ, một mình em cũng có thể tự chăm sóc bản thân.” Nói như vậy, lão sư có cảm thấy hần thành thực ổn trọng hay không?!

“...”

“Tối nay đến nhà tôi đi.” Cô không muốn cùng hần giao lưu nói chuyện phiếm nữa, đau lòng quá đi, vẫn nên nói thẳng mục đích ra cho rồi! (*Dương: Ý là bà chê ông thiếu muối đó mà -_-*)

“A? Lão sư... Như vậy, như vậy... Có phải... Không tốt lắm... Không không không, em... Ý em là được ạ...” Tin tức lão sư vừa nói có hơi lớn...

Tay Mộc Khanh Khanh nắm không chắc, tay lái trượt một chút, thiếu chút nữa đụng vào hàng rào bên đường. Sau khi tạm dừng xe lại, Mộc Khanh Khanh có chút tức giận, nhíu chặt mày nói:

“Đường! Kỳ! Dung! Tôi chỉ muốn mời cậu đến nhà tôi ăn cơm! Cậu nói xem một học sinh cao trung như cậu, sao cả ngày cũng loạn phát tình như Ôn Thành vậy hả! Có thể nghĩ đến chuyện khác ngoài những cái tâm tư loạn thất bát tao đó đi được không! Quá buồn nôn!” Vừa thấy vẻ mặt kia của Đường Kỳ Dung, nếu còn không nhìn ra tâm ý của hần, Mộc Khanh Khanh đúng là mù rồi! Sao mỗi người ở thế giới này đều

thích tình dục như vậy chứ?! Vì cái gì mà một đám đều có bộ dáng dục vọng của thân thể là tối thượng chứ!

Khó thở công tâm, từ ngày hôm qua vẫn luôn nghiêm túc suy nghĩ kế hoạch “tẩy trắng” Đường Kỳ Dung, sau đó hy vọng có được một tiểu thiên sứ thuần khiết của Mộc Khanh Khanh thật sự đã hỏng bét, những tâm sự mờ mịt nơi đáy lòng hoàn toàn bị dẫn ra.

Ai thêm quan tâm cái gì mà hình tượng cao lãnh nhân khiết, cùng lắm thì sau khi nhiệm vụ kết thúc bị khấu chút tiền thưởng, nhưng lúc này thật sự là nhịn không được nữa.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Suốt một tháng, mỗi ngày cô đều ảo tưởng ra một Đường Kỳ Dung thuần khiết tốt đẹp, trong cốt truyện của nguyên thể giới chỉ có một chút miêu tả về hắn, nhưng chính là bởi vì một chút nên cô đã cao hứng vô cùng.

Cô vẫn luôn cho rằng hắn là nam phụ, sẽ có khác biệt với những người khác, là một thiếu niên thanh xuân không biết nhục dục, sạch sẽ như trẻ sơ sinh.

Nhưng mà, Đường Kỳ Dung chỉ dùng thời gian hai ngày đã đánh vỡ ảo tưởng của cô, ngày hôm qua, cô không dám trực tiếp kết luận, chỉ cho là thiếu niên tuổi dậy thì khó tránh khỏi xúc động, liều mạng nghĩ tốt cho hắn.

Cái lồng bảo vệ của cô vốn cực kỳ vững chắc, sau khi tiến vào thế giới này, nó đã chịu một kích cực mạnh, ngày hôm qua, xiềng xích của nó chỉ có thể lung lay trên cửa, mà hôm nay...

Cô đã biết, cô sẽ không bao giờ có thể trốn thoát... Cả đời cũng chỉ có thể sống chung với bệnh tật.

...

“Lão sư... Thực xin lỗi cô.”

“Em... Em chỉ là cảm thấy cả ngày hôm nay đã làm phiền cô quá nhiều, sợ lại gây thêm phiền toái cho cô, nhưng lại không biết phải cự tuyệt như thế nào, khiến cô hiểu lầm, thật sự rất xin lỗi cô.”

“Chuyện ngày hôm qua, là em không đúng.”

“Vì vội vàng mà vô tình đụng vào lão sư, em không thấy rõ là ai, còn tưởng rằng là bạn nữ nào trong trường nên mới gây ra những việc đáng xấu hổ đó, nếu biết cô là lão sư, em đã không làm như vậy. Lời xin lỗi có hơi muộn màng, thật sự rất xin lỗi cô.”

“Khiến cô hiểu lầm như vậy, tất cả đều là lỗi của em. Thực xin lỗi cô...”

Toàn bộ quá trình Đường Kỳ Dung nói chuyện đều cúi đầu, nhìn không thấy biểu cảm trên mặt, chỉ chừa lại một đầu tóc ngắn có chút lộn xộn. Dáng vẻ hiện tại của hắn giống như bóng tối tiến về phía hoàng hôn, hèn mọn mà bình tĩnh.

Tiếng nói đang ở thời kỳ vỡ giọng có hơi nghẹn ngào, thanh âm trầm thấp thông thả, nói một đoạn dài như vậy lại không có một chút phập phồng, từng câu từng chữ đều rành mạch truyền vào trong tai Mộc Khanh Khanh.

Không biết có phải cô đã suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng lo lắng và kinh hoàng vẫn luôn nghẹn trong lòng cô thật sự rất khó áp chế. Nếu không bộc phát nói ra, cô sẽ điên mất...

Trước kia khi cô ở “Tổ thanh thủy” chưa bao giờ bị như vậy, bởi vì cô biết, đó chỉ là một bộ phim mà cô tham diễn, chỉ dùng những cảm tình hư vô mờ nhạt, sau khi kết thúc cảnh quay, cô cũng sẽ thoát ra từ trong phim...

Nhưng loại thế giới này lại không giống vậy, từ rất lâu rất lâu trước kia, cô đã biết, tình dục quẩn người.

Sau khi kết thúc nhiệm vụ, cô có thể dùng “Công cụ loại bỏ tình cảm” tiêu trừ tình yêu, tình thân, tình hữu nghị, nhưng còn tình dục bên trong thân thể thì sao?

Lỡ như tương lai có một ngày, cô ở tại hiện thực cũng không hề biết xấu hổ, mặt không biểu cảm tìm kiếm các loại “Phục vụ” thì sao?

Nếu cô không khắc chế, không ngăn lại, chung quy sẽ có một ngày, cô sẽ giống như những loại nữ nhân ghê tởm kia.

Ngày hôm qua không phải đã ném giáo huấn rồi sao? Máu dâm đang chảy trong người cô vĩnh viễn không thể dứt bỏ...

Ghê tởm?

Thật ra cô mới là người ghê tởm nhất, mang theo mục đích ghê tởm xấu xa tiếp cận hắn, rõ ràng chính là muốn câu dẫn hắn, còn ở một bên giả bộ, vì phát tiết nội tâm âm u của chính mình, một chút cũng không bận tâm đến cảm nhận của hắn.

Thật sự không đáng phải nói nhiều lời xin lỗi với cô như vậy. Những chuyện này rốt cuộc là ai sai?

Rõ ràng biết trong lòng mình có bệnh, còn muốn xông vào thế giới này, xông vào sinh hoạt của hắn, lại còn trong cuộc sống vô ưu vô lo này mang đến ác ý như vậy.

Người nên nói lời xin lỗi là cô, là cô dụng tâm hiểm ác, ác độc ích kỷ nguy trang trái tim yếu ớt mẫn cảm thành một thanh cự kiếm, không chút khách khí đâm bị thương trái tim người khác.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

“Đi thôi.” Trong hai chữ lại bao hàm quá nhiều bất đắc dĩ và mệt mỏi đã lâu của cô.

Khởi động xe, cả đoạn đường không nói gì.

...

Từ bãi đỗ xe thẳng đến tầng lầu của hai người ở, hai người đều hết sức ăn ý im lặng, không ai mở miệng; khoảng cách cách xa nhau cũng vì điệu gãi đúng chỗ ngứa, bước chân của Đường Kỳ Dung có thể cách phía sau bước chân Mộc Khanh Khanh một bước xa.

“Lát nữa... Muốn tới ăn cơm không?” Mộc Khanh Khanh mở cửa, thanh âm mang theo chua xót, âm lượng rất nhỏ thật nhỏ giãy tiếp theo giống như muốn phiêu tán trong không trung.

“Không cần, cảm ơn lão sư.” Lễ phép lại khách khí.

Mộc Khanh Khanh nghe thế đột nhiên quay người sang, nhưng lại chỉ nhìn thấy một cánh cửa chậm rãi đóng lại.

“Thực xin lỗi.” Cánh cửa đã đóng lại không một chút khe hở.

Mộc Khanh Khanh cũng không trông cậy vào Đường Kỳ Dung có thể nghe được câu xin lỗi giá rẻ của cô, nhưng thật ra Đường Kỳ Dung lại nghe rõ ràng.

Hắn mang vẻ mặt bình tĩnh đi đến phòng khách, ngã thân thể của mình xuống sofa mềm mại.

Ôn Thành... Ôn Thành!

Thân thể hắn thả lỏng hết sức, dùng tư thế nhẹ nhàng nhất nghỉ ngơi, đôi mắt cũng nhẹ nhàng khép hờ, lông mi dài rậm che khuất đáy mắt Đường Kỳ Dung đang không thể kiềm chế táo bạo và cuồng nộ.

Sao hắn ta dám! Sao hắn ta dám!

...

Ở trên sofa ngồi một đêm, Đường Kỳ Dung nghe thấy tiếng chuông báo thức, rốt cuộc cũng cử động thân thể sắp cứng đờ của mình.

5:30

Nên sửa sang lại bản thân một chút, tiếp tục lăn lộn trong đám người.

Chấp niệm cũng được, giận si tham niệm cũng được. Trái tim hắn đã bị khóa chặt, trừ khi moi tim xuống, cạy khóa ra, nếu không thật sự không thể miễn cưỡng được.

Mặc kệ là chính tai nghe được lão sư nói ghê tởm, hay là chính miệng mình phun ra hai chữ ghê tởm, Đường Kỳ Dung hắn chưa bao giờ cho rằng tâm tư của mình và ghê tởm có quan hệ gì.

Hắn sẽ không từ bỏ, vĩnh viễn cũng sẽ không từ bỏ tâm tư của hắn... Chỉ là, mỗi bước đi tiếp theo của hắn phải tận lực khắc chế, rốt cuộc thì lão sư quá mức nhạy cảm thông tuệ, ngày hôm qua không phải chỉ có một câu đã nhìn ra ý tứ của hắn hay sao?

Có điều ngày hôm qua, hắn cũng không phải không có thu hoạch, đã biết được một chuyện khiến hắn phần nào ghen ghét suốt một đêm, còn biết, thật ra lão sư là một người mềm lòng còn dễ dàng tin tưởng người khác.

Mộc Khanh Khanh bị một cơn ác mộng làm bừng tỉnh, tối hôm qua ngủ muộn như vậy, buổi sáng còn bị chuông báo đánh thức...

Thời gian còn rất dư dả, Mộc Khanh Khanh làm hai phần bữa sáng, một phần trong đó đương nhiên là cho Đường Kỳ Dung.

Mới quen biết hắn có hai ngày, đúng vậy, chỉ có hai ngày...

Bởi vì việc riêng của chính mình ở một thế giới khác, lại dùng ác ý đối với một học sinh cao trung còn chưa thành niên, trong lòng Mộc Khanh Khanh rất áy náy.

Tối hôm qua cô vẫn luôn suy nghĩ, lúc chiều thật sự là mình đã quá mức nhạy cảm.

Tốt xấu gì Đường Kỳ Dung cũng là một học sinh cao trung biết cảm thấy xấu hổ, đột nhiên được một người khác phái mời đến nhà, chắc chắn là sẽ ngượng ngùng, chính câu nói của mình nghe cũng có vẻ còn có ý nghĩa khác, hắn khô khan thành thật như thế nào, hai ngày nay cô cũng thấy được...

(Dương: làm to rồi chị hai ơi)

(~)~(~)~(~)~

10. Quyển 1 - Chương 10: Vườn Trường (9) Mộc Khanh Khanh Thật Sự Không Nhịn Được Cười Ra Tiếng

VƯỜN TRƯỜNG (9)

MỘC KHANH KHANH THẬT SỰ KHÔNG NHỊN ĐƯỢC CƯỜI RA TIẾNG

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh đến trước cửa phòng của Đường Kỳ Dung, vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cửa đã từ bên trong mở ra, hai người đều có chút trở tay không kịp, đều xấu hổ im lặng vài giây.

Lúc này Đường Kỳ Dung lại mở miệng trước, “Buổi sáng tốt lành, lão sư.”

Mộc Khanh Khanh thấy dáng vẻ bình tĩnh lễ phép này của hắn, áy náy trong lòng gần không được toát ra: “Chuyện là, tôi làm hai phần bữa sáng.”

Sau khi đưa bữa sáng cho Đường Kỳ Dung, nhìn vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Ngày hôm qua... là tôi không đúng, bản thân tôi đã... Trông gà hoá cuốc, xin lỗi...”

“Em không có để ở trong lòng, không sao đâu cô.” Bởi vì để ở trong lòng, là một chuyện khác.

Lại là loại lễ phép xa cách khách khí này. Nhưng Mộc Khanh Khanh lại không có lý do gì để nổi giận, chính cô đã đâm Đường Kỳ Dung một dao, chẳng lẽ còn phải yêu cầu Đường Kỳ Dung vờ như không có việc gì sao?

Mộc Khanh Khanh lòng mang áy náy và Đường Kỳ Dung biệt nữ* khó chịu cứ như vậy mà khách khách khí khí qua một tháng, ngoại trừ buổi sáng hôm đó, lúc sau hai người đều không nhắc lại chuyện xảy ra vào chiều hôm ấy nữa.

* ***Biệt nữ*** (): *nghe một đằng nói một nẻo.*

Hai người luôn cùng nhau đến trường, hoặc có thể nói, là Mộc Khanh Khanh vẫn luôn tận chức tận trách đưa đón Đường Kỳ Dung.

Trong trường học hai người phối hợp cũng rất ăn ý, có Đường Kỳ Dung tận chức tận trách trợ giúp, công việc dạy học vốn nhẹ nhàng của Mộc Khanh Khanh càng trở nên đơn giản.

Hết thấy dường như đều phát triển theo chiều hướng tốt, ngoại trừ không khí giữa hai người luôn ngượng ngùng khách khí.

Giống như trong lòng hần vẫn còn khúc mắc và oán trách cô. Là bởi vì cô đã tùy hứng như vậy hay sao?

Trong một tháng bình tĩnh này nếu muốn nói đến có chuyện gì thay đổi, đại khái chính là Mộc Khanh Khanh dần dần không đưa cơm trưa cho Đường Kỳ Dung nữa, không phải cô không muốn tặng, mà là đến giữa trưa Đường Kỳ Dung càng giống như muốn đi nhà ăn hơn; có điều, sau mấy ngày cô dừng đưa cơm, Đường Kỳ Dung giống như cũng gặp chuyện sốt ruột gì đó, cả ngày lạnh mặt, càng không thêm nói chuyện với cô một câu.

Mỗi buổi sáng Đường Kỳ Dung mua bữa sáng cũng từ hai phần biến thành ba phần, hình như cô nghe thấy hần nói muốn mang cho một bạn học nữ, cô đoán rằng, chắc là Đường Kỳ Dung yêu sớm, hơn nữa, đối tượng cũng không phải cô.

Ừ —— hiện tại suy đoán này đã được chứng thực.

Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn Ôn Thành, chính diện bất gặp nữ chính của mình bị một tên nam phụ pháo hôi đưa về nhà, Ôn Thành thân là nam chính trong lòng có bao nhiêu rét lạnh đây...

“Lão sư, trùng — hợp — thật — đấy!” Thanh âm quái khí của Đường Kỳ truyền đến, phá vỡ im lặng khi bốn người chạm mặt nhau.

“À, là tình cờ gặp nhau thôi... Đúng không? Ôn Thành?” Bị thanh âm hung tợn kia của Đường Kỳ Dung làm giật mình, không biết tại sao đột nhiên Mộc Khanh Khanh cảm thấy hơi chột dạ, vội vàng vươn khủy tay chạm chạm Ôn Thành xin giúp đỡ.

Nhưng động tác này của cô dừng ở trong mắt Đường Kỳ Dung càng khiến lửa giận của hần bốc cao, bắt đầu từ lúc hần bước ra khỏi thang máy, cô cũng chỉ nhìn hần một cái, sau đó không ngừng nhìn chăm chăm Ôn Thành! Vậy mà hiện tại cô còn thân mật với Ôn Thành như vậy nữa chứ.

Cô ấy thích tên đàn ông già kia như vậy sao!

Sau khi thu được tín hiệu của Mộc Khanh Khanh truyền đến, Ôn Thành nhẹ giọng mở miệng, “Phải, chỉ là tình cờ thôi, vậy tôi và Khanh Khanh đi trước đây.” Hắn vẫn cong khoe môi, bộ dạng phong độ nhẹ nhàng, đối với ánh mắt hung tợn của Đường Kỳ Dung vẫn cười dịu dàng như cũ.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Bị giáo viên trong trường bắt gặp mình cùng một bạn học nam đi ra từ thang máy trong tiểu khu, loại nữ chính ngốc bạch ngọt này khẳng định là ngượng ngùng không thôi, nhưng Đường Kỳ Dung bên cạnh vẫn im lặng không nói, cô cũng chỉ có thể tươi cười nói: “Hẹn gặp lại lão sư! Hy vọng Ôn lão sư và bạn gái cuối tuần vui vẻ.” Cô cũng không quen biết Mộc Khanh Khanh, cũng không biết cô là lão sư trường mình.

Mộc Khanh Khanh nghe được nữ chính nói, đang muốn muốn phản bác hai chữ “Bạn gái” này đã bị Ôn Thành trực tiếp kéo vào thang máy.

Nữ chính thần kinh thô vẫn chưa phát hiện mình đã nói điều không nên nói, sau khi thấy Ôn lão sư lôi kéo mỹ nữ kia đi vào thang máy, vẫn ngọt ngào như cũ nhìn người từ đầu tới đuôi chỉ nói một câu là Đường Kỳ Dung: “Học trưởng, người kia chính là Ôn lão sư anh vừa mới hỏi em đấy, có phải rất dịu dàng tuấn lãng hay không, thầy ấy với bạn gái thật xứng đôi ~”

“Cô mù rồi à!” Rốt cuộc Đường Kỳ Dung nâng ánh mắt vốn đang buông xuống lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ chính, hắn thật sự muốn khâu miệng cô ta lại, luôn không ngừng nói những lời khiến hắn buồn nôn.

“Học trưởng... Sao anh lại...” Nữ chính trợn to cặp mắt đã ánh nước kia lên, khuôn mặt tinh xảo kiêu tiểu như hoa lê đài vũ, điềm đạm đáng yêu.

Nhưng Đường Kỳ Dung lại không có chút thương tiếc nào, trực tiếp ngắt lời cô ta, “Cút! Vốn dĩ cô không xứng đáng xuất hiện ở đây! Bắn muốn chết! Cút ngay!”

Cô bé nào có thể chịu được mình bị người trong lòng đối xử như vậy? Cô không màn rứt rứt theo dõi hắn về tận nơi ở, muốn mượn cớ nói cho hắn chuyện về Ôn lão sư để có thể ở chung với hắn một lát, nhưng kết quả nhận được chỉ có tiếng quát lớn đầy vô tình!

Hiện tại Đường Kỳ Dung không có một chút sức lực suy nghĩ đến tiểu tâm tư của nữ chính, hắn đang nghĩ lại liệu có phải mình đã làm sai cái gì rồi không?

Điều hắn muốn, không những không có được, ngược lại còn càng lúc càng xa.

Hắn không nói với cô tiếng nào đã đến nhà ăn ăn cơm, nghĩ rằng lão sư nhất định sẽ quan tâm hỏi hắn một câu, nhưng lão sư lại căn bản không thèm để ý, thậm chí không chuẩn bị cơm trưa cho mình nữa.

Hắn cố ý sáng nào cũng mua nhiều thêm một phần bữa sáng, còn làm bộ làm tịch nói muốn mang cho một

nữ sinh, nhưng lão sư một chút cũng không thêm để ý hắn có yêu đương hay không.

Hắn chịu đựng sự khó chịu trong lòng, vừa tìm hiểu tin tức của Ôn Thành, cửa thang máy mở ra, lại để cho hắn thấy người hắn chán ghét và người hắn thích nhất cùng sống vai mà đi.

Hắn giống như một tên hề vậy, diễn xuất một vở kịch không ai muốn xem.

Mỗi một lần nhìn thấy Ôn Thành và lão sư ở bên nhau, hắn đều phải hao hết tâm tư bịa đặt một lời nói dối cho chính mình, nhưng chỉ một giây tiếp theo, lời nói dối đã bị chọc thủng.

Đã thành nghiện, trốn không thoát.

“Ôn Thành, tại sao vừa rồi không cho tôi giải thích?” Đường Kỳ Dung nhất định đã hiểu lầm rồi...

“Cô sợ bị ai hiểu lầm sao?” Đôi tay thon dài khớp xương rõ ràng của Ôn Thành đặt trên tay lái, quay đầu nhìn về phía Mộc Khanh Khanh vẫn luôn nhứ chặt mảy bên cạnh.

“Sợ bị hai học sinh kia hiểu lầm.” Sợ nữ chính sẽ hiểu lầm, Ôn Thành sẽ từ bỏ đối tượng bạch bạch bạch của hắn; sợ Đường Kỳ Dung hiểu lầm, sau đó... Sau đó Đường Kỳ Dung sẽ từ bỏ mình?

“Cậu nhóc kia thích cô?” Rõ ràng là câu nghi vấn, Ôn Thành lại nói như một câu trần thuật.

“Sao có thể, cậu ấy... cậu ấy ghét tôi còn không kịp nữa là...” Nếu Đường Kỳ Dung thật sự thích cô, cô cũng không cần rối rắm không biết nên tiếp tục phát triển quan hệ của bọn họ như thế nào rồi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“A. Vậy cô cảm thấy cô bé kia như thế nào?” Ôn Thành chỉ cười cười, không có phản bác, ngược lại nhắc tới nữ chính.

“Rất tốt.” Xác thật rất tốt, đứng chung một chỗ với Đường Kỳ Dung, quả thực có thể diễn một vở kịch thanh xuân vườn trường.

“Tôi rất yêu cô ấy.”

“A? À.” Nam chính yêu nữ chính, rất bình thường.

“Lần đầu tiên thấy cô ấy đã yêu cô ấy.”

“A? À.” Tiếc mục nhất kiến chung tình rập khuôn.

“Tôi còn rất muốn ”thượng” cô ấy.”

“A? À.” Nam chính muốn “thượng” nữ chính, hết sức bình thường.

“Tôi đang suy nghĩ có nên hạ thuốc cô ấy hay không.”

“A? À.” Cho nên nói, thì ra nguyên thể giới vẫn có logic, là nam chính hạ thuốc nữ chính? Cô chỉ có thể tỏ vẻ “Ha ha”...

“Cậu nhóc kia thật ra cũng không tệ, có điều cô vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Ừ...”

Đường Kỳ Dung tốt thế nào cô có thể cảm nhận được, mặc dù trong lòng hắn vẫn còn khúc mắc đối với cô, nhưng hắn đơn giản và thuần khiết, vẫn khiến cô có thể dễ dàng cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp.

Mỗi buổi sáng đều có thể “đúng lúc” mở cửa kém cô vài giây, một lần hai lần có thể là ngẫu nhiên, nhưng mỗi một lần đều như thế, vậy chỉ có thể là hắn đang đợi cô.

Mỗi lần mua bữa sáng đều hợp khẩu vị của cô, cũng không biết hắn làm thế nào biết được sở thích của cô nữa.

Buổi chiều sau khi tan học, hắn chưa bao giờ để cô chờ lâu, giáo viên vừa ra khỏi lớp thì hắn đã vội vàng chạy tới rồi, sau khi tiến vào trong tầm mắt cô lại luôn giả vờ khí định thần nhàn đi bộ tới, nhưng tiếng hít thở có chút rối loạn đã khiến lớp ngực của hắn bại lộ.

Còn có...

Thời gian Đường Kỳ Dung đơn phương chiến tranh lạnh với cô đã qua hơn một tháng. Hiện tại cẩn thận nghĩ lại một chút, Mộc Khanh Khanh thật sự là không nhịn được cười ra tiếng.

Mộc Khanh Khanh hoàn toàn chỉ nhớ rõ nửa câu đầu của Ôn Thành, nửa câu sau lại quên sạch không còn một mảnh.

(~)~(~)~(~)~

^~^~^~^~^~^~^~^~^

Dương: thật sự là không ưa nổi nữ chính gốc bạch ngọt như này, nhưng dù sao ẽm cũng hết đất diễn rồi

11. Quyển 1 - Chương 11: Vườn Trường (10) Cô Oi, Em Rất Thích Cô

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

VƯỜN TRƯỜNG (10)

“CÔ OI, EM RẤT THÍCH CÔ.”

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lần này Mộc Khanh Khanh và Ôn Thành cùng nhau ra ngoài là vì tham gia hôn lễ của một lão sư trong trường.

Nhưng xe của cô đúng lúc hôm nay lại đưa đi bảo dưỡng, cho nên mới nhờ Ôn Thành tiện đường đến đón cô.

Sau khi tham dự xong hôn lễ náo nhiệt, một đám giáo viên ngày thường bị đè nén đã quen đều ồn ào đòi đi KTV, Mộc Khanh Khanh cũng đi theo mọi người cùng nhau nháo loạn chơi đùa đến nửa đêm. Sau khi Ôn Thành đưa Mộc Khanh Khanh trở lại tiểu khu đã là đêm khuya tĩnh lặng.

...

“Đình ——”

Tiếng cửa thang máy mở ra.

Mộc Khanh Khanh mới vừa bước ra cửa thang máy, gương mắt lên đã thấy được một ánh mắt u ám nhìn mình chằm chằm.

“Đường Kỳ Dung? Sao cậu lại... Ừm ——”

Còn chưa dứt lời, cô đã bị kéo vào một cái ôm cứng rắn mang theo lạnh lẽo nhẹ nhẽ, môi không hề phòng ngừa bị ngăn chặn, trần trọc chà đạp hung ác lặp lại trên môi cô, rồi lại thật cẩn thận không dám bước vào Lôi Trì nửa bước, chỉ dán lên cánh môi cô phát tiết lửa giận của hắn, suy nghĩ điên cuồng trong đầu hắn thoát ra “Cô, em thích cô.” Giọng nói nghe bị thương mà bất lực.

Cánh môi vừa mới phát đau lại bị động tác nói chuyện khép khép mở mở của Đường Kỳ Dung làm cho tê tê dại dại, khi nghe rõ lời Đường Kỳ Dung vẫn luôn dán lên môi cô nói ra, trong lòng Mộc Khanh Khanh run lên, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng dường như Đường Kỳ Dung căn bản không muốn cho cô bất kỳ cơ hội mở miệng nào.

Sau khi Đường Kỳ Dung nói ra sự thật đè nén dưới đáy lòng bấy lâu, hắn đột nhiên bất chấp tất cả hung hăng đè lên đôi môi của Mộc Khanh Khanh, trầm luân hết sức triền miên, như muốn cuồng hoan một đêm cuối cùng trước khi tận thế bùng nổ.

Mộc Khanh Khanh cảm thấy bất đắc dĩ, thân thể của mình bị Đường Kỳ Dung ôm chặt trong ngực đã dần dần trở nên ấm áp, tránh không được nửa phần khoảng cách; đôi môi muốn nói chuyện lại bị hắn khóa chặt, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không cho cô.

Cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ phải để tên nhóc này “Thân” cô đến tận bình minh?

Duỗi ra chiếc lưới phần nộn vẫn luôn giấu trong miệng ra, đầu lưỡi mềm mại liếm hôn cánh môi không biết mệt mỏi của hắn, muốn dùng dịu dàng thương tiếc phát ra từ nội tâm hóa giải đi bất an nồn nóng trong

lòng hần; nỗ lực cử động hai tay đang bị hần giam cầm bên người, nhẹ nhàng ôm lấy hần, không có gì ngạc nhiên khi chạm đến một làn da lạnh lẽo, hần... chắc là đã đợi ở đây rất lâu rồi?

Phản ứng của Mộc Khanh Khanh khiến Đường Kỳ Dung kinh ngạc đến nỗi thất thần vài giây, sau khi hoàn hồn lại đã lập tức gấp không chờ nổi muốn bắt đầu nắm giữ quyền chủ động, tiến quân thần tốc không chút do dự, đùa giỡn đầu lưỡi đang tác quái trên môi mình, không thầy tự hiểu bắt đầu hôn sâu thăm dò, vội vàng cướp lấy hơi thở thơm ngọt chỉ thuộc về riêng cô; bàn tay đặt bên hông cô cũng càng ngày càng siết chặt. Khoảnh khắc khi cảm nhận được cô đáp lại kia, hần chỉ hận không thể sáp nhập cô vào thân thể mình, từ đây trở thành một bộ phận của hần, không còn trở ngại nào có thể ngăn cách thân thể hai người nữa.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh không nghĩ tới sẽ hần sẽ phản ứng “Hung tàn” như vậy, hô hấp trong miệng bị hần đoạt lấy hầu như không còn, hần còn không ngừng siết chặt thân thể vốn dĩ đã kề sát của hai người, Mộc Khanh Khanh thật sự có cảm giác nếu hai người còn không buông ra, cô sẽ ngạt thở mất thôi. Bởi vậy cô nhẹ nhàng cắn lên cánh môi hần một chút.

Không có phản ứng?

Mộc Khanh Khanh lấy hết sức lực, lại cắn một lần nữa.

“A —— Lão sư!” Mặt Đường Kỳ Dung đầy lên án nhìn Mộc Khanh Khanh, rất bất mãn khi nụ hôn ngọt ngào của hai người bị cắt đứt.

“Buông tôi ra trước đi đã.” Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng đẩy Đường Kỳ Dung, khoảng cách quá gần khiến mặt cô có chút nóng lên...

“Không bỏ! Cô... cô đã làm vậy với em rồi! Phải chịu trách nhiệm!”

Vừa nghe Mộc Khanh Khanh nói muốn hần buông cô ra, Đường Kỳ Dung chẳng những không buông lỏng cánh tay, ngược lại còn kéo thân thể mới vừa tách ra gần sát lại, vẻ mặt vô tội đáng thương hề hề.

“Sao tôi lại phải chịu trách nhiệm với cậu? Tôi đã làm cái gì?” Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng kéo đôi tay của Đường Kỳ Dung đang dính trên người cô ra không chút do dự, tái sử dụng vẻ mặt vô tội của hần.

“Cô hôn em!”

“Chính cậu chủ động nhào lên mà! Tôi mới vô tội đây này...”

Đường Kỳ Dung nhìn cái miệng nhỏ đang lải nhải kia, rõ ràng là nên tranh thủ thời khắc này để cô đồng ý cho hần một danh phận, nhưng hần lại không tự chủ được bắt đầu nhớ tới hương vị tuyệt vời mới vừa rồi.

Không muốn bạc đãi chính mình mà bỏ qua mỹ vị, Đường Kỳ Dung lại cúi người, trực tiếp dùng một nụ hôn nhắc nhở cô thân phận hần nên được nhận.

Triền triền mật mật hôn sâu làm Mộc Khanh Khanh cũng không có tâm tư đùa đùa Đường Kỳ Dung nữa; không phải vẫn luôn muốn khiến quan hệ của hai người càng thân mật hơn một chút hay sao? Không phải vẫn luôn thích hần thuần khiết giản đơn hay sao? Không phải sớm muộn gì cũng phải yêu nhau ở bên nhau hay sao?

Về công về tư, Mộc Khanh Khanh đều đã quyết định để mặc bản thân hưởng thụ cảm giác hôn môi tuyệt vời khiến người ta luân hãm này.

Thật lâu sau mới tách ra, hơi thở của hai người đều có chút dồn dập, hoàn toàn khác với nụ hôn tràn ngập khoan dung an ủi trước đó, nụ hôn lần này chính là một đóa hoa anh túc say lòng người.

Đường Kỳ Dung hơi thở dốc, dưới đáy mắt ngập tràn tình ý nồng đậm lặng lẽ nhiệm vụ tràn trề, một cái hôn, khiến hần lại một lần nữa giống như đang nhắm nhắm thuốc phiện, lướt qua rồi ngừng, đối với một kẻ nghiện ma túy mà nói, không đủ, xa xa vẫn không đủ.

Sau khi hai người ngừng hôn, Mộc Khanh Khanh thở gấp không ngừng, thân thể mềm mại vô lực dựa vào người Đường Kỳ Dung, trên gương mặt tuyệt diệu tràn đầy xuân sắc, hai đóa hoa đào nở rộ trên gương

mặt, hai tròng mắt lấp lánh ánh nước, Đường Kỳ Dung thấy phong cảnh như vậy quả thực muốn không màng tất cả mà nhào lên ngay lập tức.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh cũng cảm giác được bầu không khí giữa hai người hình như có chút thay đổi, thật sự sợ giữa ý loạn tình mê sẽ xảy ra chuyện gì không thể khống chế, ổn định hô hấp và tâm trí náo động, vội vàng mở miệng: “Cậu về trước đi, đã khuya rồi.”

“VẬY... em là...!” Tôi là gì của em? Hoặc, sẽ có thể là gì của em đây?

“Ồ bên nhau đi.”

“...”

“Tôi nói hai người chúng ta ở bên nhau được không? Nếu cậu không muốn thì...”

“Muốn muốn muốn! Nhưng mà... nhưng mà còn Ôn Thành thì sao?!” Khi nhắc đến hai chữ “Ôn Thành” kia, Đường Kỳ Dung cực kỳ chán ghét nhú nhú mày, đáy mắt hiện lên u ám, nhưng rất nhanh đã lên án và ủy khuất trừng Mộc Khanh Khanh.

“Ôn Thành? Liên quan gì đến anh ta?” Đại não Mộc Khanh Khanh còn thừa nhiệt lượng cũng không phát hiện ánh mắt Đường Kỳ Dung chợt lóe hung ác nham hiểm, về mặt nghi hoặc nhìn Đường Kỳ Dung, “Không phải cậu nghĩ tôi và Ôn lão sư có quan hệ gì đấy chứ?”

“Hôm nay cô dẫn hắn ta vào nhà, đến em còn chưa được vào nữa mà...”

“Anh ta chưa vào, anh ta chỉ thuận đường đến đón tôi tham dự hôn lễ của một giáo viên trong trường thôi; còn nữa, tôi đã từng mời cậu đến nhà rồi, chính cậu nói không cần mà.” Về mặt Mộc Khanh Khanh đây chế nhạo, nhìn biểu cảm thích ăn giấm này ~ muốn xoa xoa cậu ấy quá đi

~“Ngày khai giảng đó thì sao? Hai người quen biết nhau bao lâu rồi?”

“Khai giảng? À... Khi đó là tôi và hắn xem mắt...”

“Xem mắt! Lão sư...!” Trục tiếp ngắt lời Mộc Khanh Khanh nói, Đường Kỳ Dung lại ôm chặt hông cô, kéo cô vào ngực mình, hai tay kiên cố hữu lực khiến eo cô tê dại.

“Này... Cậu nghe tôi nói hết đã, mặc dù tôi rất có hứng thú với anh ta, nhưng thầy Ôn cũng không thích tôi, bọn tôi chỉ là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi.” Bởi vì chênh lệch chiều cao, khi hai người ôm nhau, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể chôn mặt vào cổ hắn, mặc dù phát ra âm thanh có chút khó khăn, nhưng vẫn “Nỗ lực” làm sáng tỏ.

Nhưng sự chú ý của Đường Kỳ Dung lại thay đổi sang chuyện khác, “Cô không thích kiểu người như em sao?” Xem ra, hắn cần phòng bị không chỉ có một Ôn Thành, mà là ngàn ngàn vạn vạn Ôn Thành...

“À...” Thanh âm chần chừ của Mộc Khanh Khanh làm Đường Kỳ Dung xụ mặt, Mộc Khanh Khanh đưa lưng về phía hắn như nhận ra được điều gì, lần nữa mở miệng nói: “Còn tốt còn tốt, bởi vì là cậu, tôi rất bằng lòng miễn cưỡng...”

“...”

“Không đúng không đúng, không miễn cưỡng không miễn cưỡng...”

“...”

“Này! Đường Kỳ Dung, đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước! Buông ra, tôi phải về ngủ!”

“Cô ơi, em rất vui...”

Rất vui vì đêm nay em xuất hiện mang cho tôi sự sống đến khi hừng đông ấm áp; rất vui vì em nguyện ý dùng sự kiên trì dịu dàng của mình bao dung sự bất an ấu trĩ của tôi; rất vui vì em đã bằng lòng xuất hiện trong thế giới của tôi; rất vui vì giờ khắc này có thể ôm em trong lòng ngực; Khanh Khanh, em chỉ nói trước tiên muốn chúng ta ở bên nhau, nhưng với tôi đó chính là vĩnh viễn.

$(\sim) \sim (\sim) \sim (\sim)$

$\sim$

@hotasue

永洛愛河

12. Quyển 1 - Chương 12: Vườn Trường (11) Có Bạn Trai Là Tiểu Thịt Tươi Thật Sự Rất Tuyệt!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

VƯỜN TRƯỜNG (11)

CÓ BẠN TRAI LÀ TIỂU THỊT TƯƠI THẬT SỰ RẤT TUYỆT!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Dương: đăng thêm chương nữa mừng chiến thắng của đội tuyển bóng đá Việt Nam

Mặc dù tối hôm qua lặn qua lộn lại (hiểu sai quay mặt vào tường đi nha), sáng nay Mộc Khanh Khanh vẫn phải đứng giờ rời giường, ngủ không đủ giấc ảnh hưởng nghiêm trọng không chỉ có quầng thâm mắt của cô, mà còn có tâm tình của cô nữa...

Sau khi rời giường Mộc Khanh Khanh mang u ấm tối tắm rửa mặt chảy đầu như người máy, dáng vẻ tinh thần không phần chuẩn bị xuất phát đến trường.

Kết quả vừa mở cửa ra, đã thấy một gương mặt dương quang soái khí, còn có cặp mắt đen sáng lấp lánh quen thuộc kia.

“Cô ơi! Buổi sáng tốt lành!” Đường Kỳ Dung chớp đôi mắt, thanh âm thanh thúy sung sướng, chào buổi sáng xong hân hỉ nhẹ nhàng cúi người mỗ lên môi Mộc Khanh Khanh, “Hôn chào buổi sáng ~”

Vốn dĩ tâm tình Mộc Khanh Khanh cực kỳ buồn bực, giờ lại có cảm giác đột nhiên được chữa khỏi...

Có bạn trai là tiểu thịt tươi thật sự rất tuyệt!

Tối hôm qua chủ động tỏ tình, sau đó lại được đáp lại, Đường Kỳ Dung kích động một đêm không ngủ, sáng sớm lại trông mong canh giữ trước cửa nhà Mộc Khanh Khanh, trên đường đến trường cũng không ngừng dính lấy Mộc Khanh Khanh nói chuyện trên trời dưới đất.

“Cô ơi, có phải cô đã sớm thích em rồi không?” o(*//// //*)q

“Ha ha, đúng vậy ~” sao cái xe phía trước chạy chậm vậy chứ...

“Em cũng rất thích cô...”

(° °)

“Ừ ừ, ha ha.” Sao lại là đèn đỏ nữa vậy...

“Cô ơi em có thể hôn cô một cái không?” |.? ?)

“Ừ ừ, được thôi.” Chờ đèn đỏ thật khổ mà...

Cũng mặc kệ hiện giờ vẫn đang ở trên đường xe cô chen chúc, sau khi Đường Kỳ Dung có được đáp án mình muốn, một chút đều không để ý hiện tại tư thế không tiện, trực tiếp bò lên người Mộc Khanh Khanh, đôi tay ôm chặt eo cô, kéo cô gần sát vào mình, sau đó cúi người in một cái hôn thật sâu lên đôi môi anh đào phấn nộn kia, khi hân hỉ đang muốn thâm nhập tiếp tục càn quét lại bị Mộc Khanh Khanh không chút khách khí đẩy ra, “Tôi đang lái xe đấy! Đừng quậy nữa.”

“Đang đèn đỏ mà...” Không thể tiếp tục nhắm nháp mỹ vị của cô, về mặt Đường Kỳ Dung ủy khuất nói.

“...”

Cứ như vậy hai người dán dán dính dính náo loạn một đường, trong lúc Mộc Khanh Khanh thề sống chết cự tuyệt đề nghị dứt cô ăn bữa sáng của Đường Kỳ Dung, đương nhiên, sau khi cự tuyệt, cô lại thu hoạch thêm một vẻ mặt đáng thương hề hề của Đường Kỳ Dung nữa.

“Trương Thước! Hình nền di động của cậu từ đâu ra?!” Đường Kỳ Dung trừng mắt hung tợn nhìn Trương Thước.

“Còn có thể từ đâu nữa, chụp trộm lúc học đó, cậu có muốn không? Tôi còn rất nhiều hàng dự trữ ~” Trương Thước không biết đại nạn sắp giáng xuống đầu còn không sợ chết nói không ngừng, “Cậu nói xem Mộc lão sư của chúng ta lớn lên mỹ diệu động lòng người như thế, nếu tôi lấy ảnh chụp của cô ấy đi bán đấu giá, nhất định có thể...”

Đường Kỳ Dung nhìn hắn ở đằng kia nói không ngừng, lạnh lùng cười, hừ nhẹ một tiếng, “Vậy sao! Để tôi ”nhìn kỹ” hàng dự trữ của cậu xem nào!”

“Đây đây đây, xem tấm này thử, đường cong ”chữ S” hoàn mỹ; còn tấm này, mặt nghiêng...” Thần kinh Trương Thước từ trước đến nay đã thô đến một cảnh giới nhất định, rất nhiệt tình giới thiệu với bạn cùng bàn hiếm khi có hứng thú với loại chuyện này.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nghe thanh âm giới thiệu của Trương Thước tràn đầy tình cảm phong phú, hung ác nham hiểm nơi đáy mắt Đường Kỳ Dung càng tăng lên, ngón tay lưu loát dứt khoát ấn nút “Xóa tất cả”, ném điện thoại di động cho Trương Thước, “Từ nay về sau không cho phép cậu chụp lên Mộc lão sư nữa! Đừng hỏi tôi nguyên nhân tại sao! Tôi thích!”

“...” Hắn muốn tìm một nơi để khóc quá...

Thật ra chuyện của Trương Thước ngược lại đã cho Đường Kỳ Dung một cảnh cáo, bạn gái của mình quá mức mê người! Càng ghen ghét hơn chính là, mình còn không thể trắng trợn tào bạo tuyên bố chủ quyền!

Trong lòng ủy khuất không thoải mái, sau khi Đường Kỳ Dung học hết tiết của buổi sáng liền tung ta tung tăng đi theo cô, bảo cô dẫn hắn về nhà, “Cô ơi, hình như em bị bệnh rồi...”

Mộc Khanh Khanh nhìn mặt hắn nhẵn thành một đoàn, thật sự cho rằng vì đêm qua nên Đường Kỳ Dung mới sinh bệnh, vươn tay đặt lên trán hắn, “Không có sốt mà, cậu đến phòng y tế chưa? Cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Đường Kỳ Dung cảm giác được lòng bàn tay mềm mại nộn nộn chạm vào trán mình, còn có ngữ khí dịu dàng quan tâm mình, trong lòng không kiềm được hơi ngứa ngứa, nhìn thấy xung quanh không có người, một tay vội vàng nắm lấy bàn tay Mộc Khanh Khanh đang đặt lên trán hắn, một tay khác kéo cô vào trong ngực mình, không tự chủ được ngậm lấy đôi môi anh đào tuyệt mỹ kia.

Làm sao bây giờ đây? Mỗi khi nhìn nhìn cô đều nhịn không được muốn đè cô xuống, không ngừng hôn môi cô, muốn dính chặt lấy cô không một khe hở, nếu có thể thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh cô thì tốt rồi...

Một nụ hôn sâu qua đi, Mộc Khanh Khanh bất đắc dĩ nhìn về mặt vô tội của Đường Kỳ Dung, “Đi thôi, tìm chủ nhiệm lớp xin nghỉ nhé?”

“Chỉ có một buổi chiều thôi mà, em nghĩ không cần gấp chủ nhiệm đâu...” Buổi chiều cũng không có tiết toán, ngày đầu tiên hai người bọn họ ở bên nhau sao có thể chia lìa chứ? Một chút Đường Kỳ Dung cũng nhịn không nổi, xin nghỉ gì đó giao cho Trương Thước là được...

Trên đường trở về, Đường Kỳ Dung lại quần lấy Mộc Khanh Khanh đoạt lấy vài cái môi thơm, đến Mộc Khanh Khanh cũng bị làm cho không có tiền đồ, trong lòng không ngừng dâng lên hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng.

Sau khi hai người đến tiểu khu, Đường Kỳ Dung cũng rất tự giác mà đi theo Mộc Khanh Khanh vào nhà cô.

“Cậu cứ ở phòng khách nghỉ ngơi trước đi, tôi đi nấu cơm trưa, cậu có muốn ăn cái gì không?” Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung đứng ở nơi đó không biết làm sao, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Tên nhóc này, vừa mới vội vội vàng vàng muốn vào nhà cô, hiện tại lại ở đằng kia giả vờ rụt rè

~“Không không, em muốn vào phòng bếp với cô.” Đường Kỳ Dung nói xong câu đó lại liếc mắt nhìn vào căn phòng đang mở rộng cửa nào đó.

Thị lực luôn luôn cực tốt của hắn hình như đã nhìn thấy đồ vật không tầm thường nào đó, xong rồi xong rồi, không thể nhìn nữa, nếu không sẽ xảy ra chuyện mất!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Cho nên mới nói, Mộc Khanh Khanh thật sự đã hiểu lầm Đường Kỳ Dung, không phải hắn giả vờ rụt rè, mà là hắn thật sự không rụt rè...

Dưới vô số lần hôn trộm và các loại hành vi ấp áp ôm ôm vô sỉ ăn đậu hủ nỗ lực không ngừng của Đường Kỳ Dung, cuối cùng hắn bị Mộc Khanh Khanh đuổi ra khỏi phòng bếp; làm lơ gương mặt tươi cười bán manh lấy lòng của Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh trực tiếp đóng cửa phòng bếp lại, hắn không ngừng quấy rầy khiến thân thể vốn khó tự chủ của cô liên tiếp bại lui, nếu không đuổi hắn đi, có khả năng hai người không cần ăn cơm trưa nữa...

Chịu đựng ướm át không thoải mái giữa hai chân, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể hóa dục vọng thành động lực, lao động cần cù vất vả trong phòng bếp.

Đường Kỳ Dung bị đẩy ra khỏi phòng bếp méo mào, vẫn chưa thân đủ, sờ đủ cô mà, vậy mà lại bị cách ly, lần này ngay cả muốn nhìn cũng nhìn không thấy...

Đôi mắt nhỏ u oán “Không cẩn thận” quét tới căn phòng vừa rồi kia, Đường Kỳ Dung nghiêm túc do dự vài giây, cõi lòng đẩy tội ác bước nhanh về phía cửa phòng đang mở ra kia...

Đúng là... Quần lót của lão sư!

“A –” Đường Kỳ Dung lau đi máu mũi đỏ đỏ hồng hồng bất ngờ tập kích, quyết đoán nhét quần lót vào lòng ngực, thật cẩn thận vọt nhanh về nhà mình, sau khi cất quần lót cẩn thận, tiếp tục vờ như không có việc gì trở lại nhà Mộc lão sư.

Về mặt Đường Kỳ Dung xuân tâm nhộn nhạo ngồi trên sofa lão sư đã ngồi qua, dùng ly lão sư đã dùng qua, chờ lão sư làm cơm trưa tình yêu cho mình...

Ngày hôm nay, đúng là quá mỹ diệu... Trong lòng Đường Kỳ Dung như ăn mật ngọt lại nghĩ tới một thành ngữ: Dệt hoa trên gấm*.

* Dệt hoa trên gấm (): nguyên văn là “Cắm thượng thiêm hoa”, ý chỉ việc tô điểm thêm trên những thứ đã có sẵn, làm cho đẹp thêm.

Toàn bộ ban ngày hôm nay đều tốt đẹp như thế, nếu buổi tối có thể xảy ra chuyện gì đó thì càng tuyệt; có điều cho dù tại nhà lão sư không thể xảy ra chuyện gì đó thì khi hắn trở về nhà mình cũng có thể xảy ra cái gì đó, rốt cuộc, vẫn còn quần lót của lão sư chờ mình sử dụng hạnh cơ mà...

Haizz, sao cuộc đời có thể tốt đẹp viên mãn đến mức độ này cơ chứ?

(~)~(~)~(~)

~

13. Quyển 1 - Chương 13: Vườn Trường (12) Đường Kỳ Dung, Chúng Ta Làm Tình Đi [hơi H]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

VƯỜN TRƯỜNG (12)

“ĐƯỜNG KỲ DUNG, CHÚNG TA LÀM TÌNH ĐI” hơi h

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Chương này Khanh Khanh và Dung Dung lãng mạn quá

~CHƯƠNG SAU CÓ H NHÁ BÀ CON. TIẾP THÊM ĐỘNG LỰC CHO TUI ĐI MÀ

~

Đường Kỳ Dung vẫn luôn ăn vạ ở nhà Mộc Khanh Khanh không chịu rời đi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mộc Khanh Khanh bảo hấn về nhà nghỉ ngơi đi, nhưng Đường Kỳ Dung lại chơi xấu nói ăn no quá đi không nổi, tình nguyện nằm bất động trên sofa nhà cô cũng không muốn về nhà mình lăn lộn trên giường lớn.

Thời gian suốt buổi chiều cũng quần lấy Mộc Khanh Khanh, không muốn rời khỏi cô nửa bước, nếu Đường Kỳ Dung chỉ đơn giản đi theo bên người cô, Mộc Khanh Khanh cũng sẽ không vội vàng đuổi hấn đi như vậy, nhưng hấn lại không ngừng động tay động chân với cô, ừ, còn nói chuyện.

Đường Kỳ Dung dính người như vậy khiến Mộc Khanh Khanh rất bất đắc dĩ và xấu hổ, các loại hành động “Quấy rối tình dục” không ngừng nghỉ của hấn luôn có thể khiến xuân thủy giữa hai chân cô chảy không ngừng, khiến cô phải ngượng ngùng đi đổi quần lót đã ẩm ướt.

Khi hấn ôm ấp cô bằng vòng tay kiên cố, khi hai người đùa giỡn lẫn thành một đoàn, khi hấn hôn môi nhẹ nhàng nhột nhột đầy yêu thương, khi hai người hôn sâu ái muội... Mỗi một lần làn da của hấn và cô kề sát đều khiến cô rùng mình, thậm chí khi ngửi được hương vị dạt dào thanh xuân chỉ thuộc về hấn cũng khiến cô run sợ không thôi, tình dục bùng phát.

Cô muốn càng nhiều hơn...

Nhưng nỗi sợ hãi tồn tại đã lâu vẫn tạm thời đè nén sự ham muốn dục vọng từ tận xương kia.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

...

“Sau khi ăn cơm chiều xong thì nhanh trở về cho tôi, không cho phép náo loạn nữa.” Về mặt Mộc Khanh Khanh nghiêm túc nhìn Đường Kỳ Dung.

Nhưng không ngờ đến buổi chiều, cô đã sớm bị vẻ xuân sắc đầy mặt, một đôi mắt lấp lánh nước câu hồn nhiếp phách, khuôn mặt đứng đắn không giống như ra lệnh, ngược lại càng giống nữ non hơn nữa.

“Được được, nói sau đi, nhanh ăn cơm trước đi, cô ơi ~” Trên mặt Đường Kỳ Dung treo nụ cười sáng lạn, kéo Mộc Khanh Khanh ngồi xuống bên cạnh hấn, ngậm miệng không đề cập tới vấn đề về nhà nữa.

Sao Mộc Khanh Khanh lại không biết tâm tư của hấn chứ, thế nhưng cô không biết phải xử lý hấn như thế nào bây giờ, Đường Kỳ Dung sẽ lại dùng gương mặt tươi cười có lẽ kia dụ dỗ cô cho xem...

Hai người cực kỳ lè mề ăn xong bữa tối, Đường Kỳ Dung lại chậm rì rì từ từ thu dọn chén đĩa, bộ dạng nhàn nhã như vậy cùng với tốc độ thu dọn lúc trưa đúng là khác biệt trên trời dưới đất.

Lý do của buổi trưa là vì có thể sớm được thân mật với lão sư, còn buổi tối lại phải rời khỏi nhà lão sư, tất nhiên Đường Kỳ Dung sẽ phân biệt đối xử...

Có điều cho dù Đường Kỳ Dung có câu giờ cỡ nào đi chẳng nữa, thời khắc rửa xong chén đĩa vẫn vô tình mà đến, hần muốn giã giũa lần cuối, bám vào mép cửa, thanh âm vô cùng thiên chân vô tà, “Cô ơi, thật sự em không thể thuần khiết ngủ lại nhà cô một đêm sao?”

“Được... rồi...” Mộc Khanh Khanh cương cứng thân thể đã chết lặng nghe thấy chính mình gần từng chữ một đáp ứng yêu cầu của Đường Kỳ Dung.

Đã một tháng chưa nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống khiến cô suýt chút nữa đã quên còn có cái hệ thống không tiết tháo (thần trợ công) này tồn tại.

Sao lại có thể có loại nhiệm vụ như Mời Đường Kỳ Dung cùng chung chăn gối vậy chứ, hơn nữa trường phạt nhiệm vụ còn là... Khẩu trừ đại lượng kim tệ!

Tiết tháo gì đó thật sự là không có khả năng trở về...

“Cô ơi! Thật sao! Nhanh nhanh, hôn một cái ~” làm như không thấy quanh thân Mộc Khanh Khanh đang trần ngập áp suất thấp, Đường Kỳ Dung nhào về phía Mộc Khanh Khanh, hai tay hôm nay đã vô số lần quần lấy Mộc Khanh Khanh, giờ lại nâng hai má Mộc Khanh Khanh lên lưu lại hai điểm ướt át.

“Tôi muốn tắm rửa, cậu cũng về nhà tắm rửa trước đi...” kéo vật trang sức hình người nào đó ném ra ngoài cửa, lưu loát dứt khoát khóa trái cửa, cô muốn yên tĩnh...

Đường Kỳ Dung bị nhốt ở ngoài cửa vẫn vui tươi hơn hờ ngậm nga khẽ hát trở về nhà mình. Hần muốn tắm cùng với lão sư, phải đến khi nào hai người bọn họ mới có thể không chỉ tắm cùng thời gian, mà còn có thể tắm cùng một nơi đây?

Mộc Khanh Khanh vào phòng tắm chịu đựng ngưỡng ngưỡng cởi quần lót ra, quả nhiên là ướt đẫm một mảng lớn, hương vị đậm mị hết sức gay mũi, kích thích thị giác và khứu giác chói lọi làm Mộc Khanh Khanh đỏ bừng mặt, cô rất nghi ngờ buổi tối khi ngủ cô có thể không kiềm được mà trực tiếp ăn luôn Đường Kỳ Dung hay không? Nếu cô ra tay thật, có tính là gian dân vị thành niên không nhỉ?

Thiếu niên vị thành niên mà Mộc Khanh Khanh đang nghĩ tới lại đang dùng “Súng thật đạn thật” nhúng chàm cô, Đường Kỳ Dung cũng tỏ vẻ thực vô tội.

Chỉ cần hần tưởng tượng đến việc lão sư đang tắm rửa, hình ảnh mỹ vị hương diễm lại không thể ức chế được mà toát ra, vốn đang ở độ tuổi huyết khí phương cương, có ý dâm với người yêu của mình, là người yêu, hần và lão sư đã là người yêu chỉ thuộc về nhau...

Các loại phán đoán khiến người ta huyết khí dâng trào trực tiếp chịu kích thích nhất chính là dục vọng đang ngủ đông giữa hai chân, dùng vải dệt đã từng kẻ sát nơi riêng tư của lão sư bao vây ma sát dục vọng của chính mình, thể xác và tinh thần của Đường Kỳ Dung đều cảm nhận được sung sướng và thỏa mãn, lão sư là của hần, hần cũng là của lão sư, vĩnh viễn, vĩnh viễn...

Khoái cảm ngập đầu đánh úp lại, bạch dịch nồng đậm đều phun trên tầng vải dệt kia, tiếng thở dốc theo hơi nước mông lung quanh quần khắp phòng tắm.

Gương mặt Đường Kỳ Dung ửng hồng, một đôi mắt thanh tỉnh tinh quang lưu chuyển, không kiềm chế được đưa vải dệt trong tay gần sát vào chóp mũi, khiến người ta hạnh phúc lại có chút bất mãn.

Mùi hương của lão sư và mùi hương tinh dịch của hần xen lẫn cùng nhau, giống như hai người đang giao hòa bên nhau, khiến hần cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn; nhưng mà mùi tinh dịch lại quá nồng, đã che khuất đi mùi hương của lão sư, điều này khiến hần khó chịu...

Có điều nếu hần còn chậm trễ nữa, lão sư không chờ mình nữa thì sao? Đường Kỳ Dung nhanh chóng sửa sang lại bản thân, mặc áo ngủ vào, vội vội vàng vàng gõ cửa nhà Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung sau khi tắm rửa xong càng thêm tươi mới, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, chỉ có thể cầu nguyện đêm nay mình rứt rứt lại rứt rứt một chút...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Cô ơi... em vừa mới... Có chút việc, cho nên hơi chậm, cô chờ có lâu không?” Nụ cười có chút ngượng ngùng, vươn một bàn tay gãi gãi đầu tóc ngắn còn có chút ướt át, một bộ dạng mềm mềm manh manh lại ngon miệng.

“À, ừ ừ, không sao, vào đây đi ——”

Xấu hổ, toàn bộ đều là xấu hổ...

Hai người ngồi ở trên sofa nhàm chán xem phim thần tượng vô cùng cầu huyết, không khí trầm mặc lại ái muội.

“Cô ơi, cô buồn ngủ chưa? Cô có muốn ngủ sớm một chút hay không?” Đường Kỳ Dung chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi Mộc Khanh Khanh thoát nhìn có chút mệt mỏi bên cạnh.

“A —— ừ, ngủ thôi, ngủ thôi.” Ngày mai còn phải đến trường, không thể thức lâu hơn nữa, dù sao cũng chỉ là chuyện nhắm mắt rồi mở ra thôi mà, bên cạnh nhiều thêm một người, vẫn có thể ngủ ngon như thường!

“Cô ơi, phòng dành cho khách là phòng nào?” Ừ —— chờ cô ấy ngủ rồi mình phải thử chuồn êm qua, thường thức đáng về khi ngủ của cô ấy.

“A ——?” Bị những lời này của Đường Kỳ Dung dọa đến khiến Mộc Khanh Khanh hơi há hốc mồm, vẻ mặt ngạc nhiên.

Sao tên nhóc này nhất gan vậy chứ, đến cũng đến rồi, vậy mà còn hỏi phòng cho khách ở đâu? Sao cô có thể không biết xấu hổ bảo hấn ngủ cùng mình đây...

“Phòng cho khách trong nhà vẫn chưa dọn dẹp, hai chúng ta ngủ cùng đi.”

Ai đang nói đó? Không phải cô, tuyệt đối không phải cô! Mộc Khanh Khanh bắt đầu hoài niệm tiết tháo cô đã làm rơi mất.

Sao không ai đáp lời? Đường Kỳ Dung không nghe thấy à? Mộc Khanh Khanh mới vừa buông lỏng tinh thần, đột nhiên lại có một con gấu nhào về phía cô.

“Cô ơi...” Trong tiếng thì thầm nhỏ nhẹ, cảm tình kinh hỉ và sung sướng hiện ra rất rõ ràng.

Mộc Khanh Khanh không ngờ Đường Kỳ Dung lại trực tiếp bế cô lên, khi bị ném lên giường, cô vẫn còn hơi hoảng hốt.

Sau khi cảm giác được Đường Kỳ Dung thật cẩn thận nằm bên cạnh mình, ngửi được hơi thở khiến mình ý loạn tình mê cả ngày hôm nay của hấn, trong nháy mắt Mộc Khanh Khanh có cảm giác như động tác không theo khống chế của cô nữa, cô chỉ biết là cô đột nhiên xoay người khóa gối trên hông hấn, cổ tình vặn vẹo vòng eo, muốn từng chút khơi dậy dục vọng của hấn, khi cảm nhận được cứng rắn của hấn chọc vào mông mình, giữa hai chân cô lại một lần nữa ướt đến rồi tỉnh rồi ngủ; sau đó, cô lại lấy một tư thế kiêu mị mà xa lạ tựa vào trên ngực đang phập phồng phồng phồng thở dốc không ngừng của hấn, dán lên lỗ tai hấn, hơi thở như lan, lời nói nhỏ nhẹ, “Đường Kỳ Dung, đến khi nào thì giữa người yêu mới không cần đến dục vọng đây?”

Cô vừa nói chuyện, bàn tay của cô vừa chậm rãi di chuyển, sau đó nắm lấy chứng cứ phạm tội đầy dục vọng giữa hai chân hấn, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ kinh người và hình dạng thô tráng xuyên thấu qua lớp vải dệt, cô không ngừng ma sát lưu động bên ngoài lớp vải, cũng không biết hỗ trợ gãi không đúng chỗ ngứa như vậy khiến dục vọng của hấn hòa hoãn hay là càng thêm khó nhịn nữa đây.

Mộc Khanh Khanh cũng không trông cậy vào hấn có thể dưới tình huống như vậy trả lời vấn đề cô đã cân nhắc không biết bao nhiêu lần, nhưng cô lại nghe thấy giọng nói trở nên khàn khàn sau khi nhuốm tình dục của hấn, “Chờ đến sau khi hai người chúng ta cùng nhau chậm rãi già đi.”

Mộc Khanh Khanh đột nhiên có chút muốn khóc, “Đường Kỳ Dung, cậu chắc chắn muốn ở bên cạnh tôi sao? Ở bên nhau cả đời?”

“Khanh Khanh... anh đã sớm chắc chắn.” Cả đời cũng không đủ, sau này em chỉ có thể thuộc về một mình anh...

“Chúng ta chỉ mới quen biết nhau một tháng lẻ ba ngày, hơn nữa còn chiến tranh lạnh một tháng, cậu không thể gạt tôi...”

Đường Kỳ Dung dùng một nụ hôn sâu trả lời cô, một nụ hôn sâu dịu dàng đến tột đỉnh, cánh môi của hai người tuy hai mà một, đầu lưỡi giao triền bên nhau, liếm hôn mút vào, trao đổi hấp thu ngọt ngào của nhau, từng sợi từng sợi chỉ bạc theo hai người hôn đến quên mình mà chảy xuống dưới hàm.

Một nụ hôn qua đi, Mộc Khanh Khanh hoàn toàn vô lực dựa vào người Đường Kỳ Dung.

“Lão sư, em nhất định phải là người duy nhất theo anh đến già.”

“Đường Kỳ Dung, chúng ta làm tình đi.” Đường Kỳ Dung, em muốn dùng thời gian cả đời này để ở bên cạnh anh, hiện tại cùng anh lãnh hội tình dục, về sau sẽ cùng anh vứt bỏ dục vọng; vĩnh viễn cùng anh hưởng thụ tình yêu, mãi mãi bên anh đến già.

Cô muốn, tùy hứng phóng đãng vượt qua hết đời này.

(~)~(~)~(~)

~^~^~^~^~^~^~^~^~^

Dương: Chương sau có cảnh mà ai nấy đều biết là cảnh gì nhé bà con. Cầu cmt, cầu bình chọn, cầu động lực ra chương nhanh chóng

~

14. Quyển 1 - Chương 14: Vườn Trường (13) Sơ Hhh (thượng) [h+]

VƯỜN TRƯỜNG (13)

SƠ HHH thượng

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

==> Đổi xưng hô anh - em từ chương này nhé.

“A -?” Nghe thanh âm từ lồng ngực của mình truyền đến, Đường Kỳ Dung ngốc lảng, hai mảnh đỏ ửng rõ ràng lại lần nữa bay lên má hần, tầm mắt ngượng ngừng chuyển sang chỗ khác không chịu nhìn Mộc Khanh Khanh, “Lão sư... Anh... Anh là lần đầu tiên...”

“Ủ? Lần đầu tiên thì sao?” Nhìn dáng vẻ Đường Kỳ Dung kiêu nộn ngon miệng, xấu hổ ngượng ngừng, không kiềm được oán trách chính mình nghĩ thông suốt quá chậm, đáng lẽ nên sớm ăn tiểu thịt tươi cực kỳ mỹ vị này mới phải...

Khuôn mặt bóng loáng non mịn, đôi mày thanh tú, đôi mắt ngập nước cùng với lông mi rậm dài cong cong, mũi cao môi đỏ... Đêm nay nhất định phải ăn!

“Anh... anh không có kinh nghiệm... Chờ anh học tốt một chút đã...” Nghe nói loại tiểu xử nam giống như hần này, nếu không học tập cho tốt, lần đầu tiên sẽ thành trò cười, hần tuyệt đối không cho phép cô lưu lại ấn tượng không hoàn mỹ về tiểu huynh đệ của hần!

“Không sao không sao ~ em cũng là lần đầu tiên mà, chúng ta cùng nhau học tập ~” Mị ý trong mắt Mộc Khanh Khanh lưu chuyển, một đôi mị nhãn nhẹ chớp chớp, hai tay bắt đầu tùy ý đốt lửa khắp nơi trên người hần, còn không có ý tốt cọ qua cọ lại vật luôn phần chần bừa bừa đang chống trên mông cô.

Hầu kết trên cổ Đường Kỳ Dung không tự chủ được lẩn lộn một chút, cô đã nói cùng nhau học tập rồi, vậy chắc là... Không thành vấn đề nhỉ?

Nghĩ thông suốt xong Đường Kỳ Dung xoay người một cái, áp Mộc Khanh Khanh dưới thân, “Lão sư... Vậy anh... lên...”

Mộc Khanh Khanh có thể cảm giác được ngón tay Đường Kỳ Dung run rẩy dừng lại trên da thịt mình, hần và cô đều đang khấn trương như nhau...

Hần hôn lung tung trên cổ cô, lưu lại từng độ ẩm ướt nóng theo cánh môi hần, thử mở ra từng cúc áo ngủ của cô, nhưng động tác hoảng loạn không có kết cấu lại không có một chút tác dụng.

Đường Kỳ Dung hơi hơi ngồi dậy, một đôi mắt ủy khuất và vội vàng nhìn Mộc Khanh Khanh, không mở được... Giúp anh cởi bỏ quần áo của em đi...

Không tiếng động cầu khẩn làm Mộc Khanh Khanh căn bản không có sức cự tuyệt, nhưng hấn nhìn chăm chú không chớp mắt khiến thân thể cô chậm rãi đỏ bừng, cởi sạch quần áo trước mặt hấn, quá mức khiến người ta thẹn thùng.

“Đừng... Đừng nhìn em như vậy.” Tầm mắt không che dấu lửa nóng của hấn cũng bất tri bất giác kéo thân thể của cô vào ngọn lửa, thậm chí cô còn cảm giác được trong cơ thể có một chất lỏng ấm nóng tuôn trào, đó là từ hạ thể của cô chảy ra, dầm thủy ào ào chảy xuống, mới chỉ bị hấn nhìn mà thân thể của cô đã phần khởi khát khao như thế.

Đường Kỳ Dung không chớp mắt nhìn thoáng qua ngọc thể gần như đã lộ ra trọn vẹn của cô, dành ra vài giây thời gian nhanh chóng cởi quần áo của mình.

“Lão sư, em thật xinh đẹp...” Gương mặt ửng đỏ kiều mị, bộ ngực đầy đặn mướt mà, vòng eo tinh tế không đầy nắm tay, đôi chân thon dài đến không thể tưởng tượng, còn có loáng thoáng cảnh xuân vô hạn vì ngưỡng ngừng mà giao hòa cùng một chỗ.

Mộc Khanh Khanh không muốn nghe hấn nói những lời ngưỡng ngừng đó, càng thêm xấu hổ khi ánh mắt nóng rát của hấn chuyên chú nhìn toàn thân trên dưới đều trần trụi của cô, mềm mại vươn cánh tay, ý bảo hấn ôm.

“Ừm –”

Dục vọng là bản năng nguyên thủy của con người, căn bản không cần học tập, một khi đã chạm vào nhau, bước tiếp theo sẽ diễn ra một cách tự nhiên...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hai người ôm nhau tiếp xúc da thịt như vậy vẫn là lần đầu tiên, dục vọng nóng như lửa khiến người ta khẩn trương vô cùng, bọn họ như hai con rắn đang giao phối gắt gao quấn chặt lấy nhau.

Tiếng rên rỉ vụn vặt từ giữa môi lưỡi đang liếm hôn truyền ra, sau khi hai đôi môi chia lìa, một sợi chỉ bạc dâm mỹ kéo ra, hấn chuyển sang hôn lên cổ cô, “Lão sư, anh sẽ khiến em thoải mái...”

Hô hấp nóng rực phun trên cần cổ mẫn cảm của cô, hấn khê cắn mút mang lại cho cô cảm giác tê dại, dòng điện truyền khắp toàn thân, cô mềm mại rên rỉ: “Đừng ~ sẽ để lại dấu...”

“Lão sư...” Hấn nghe lời liên tục chiến đấu ở các trận địa khác, cánh môi đến trước bộ ngực mềm mại đầy đặn của cô, nhẹ nhàng hút lấy nú hồng non mềm, lại nghe được giọng cô nũng nịu hút không khí, động tác không khỏi tạm dừng, dùng đầu lưỡi linh hoạt chơi đùa hạt châu hồng nhạt mềm mại nho nhỏ kia, hàm răng phụ trợ khê cắn ma xát khiêu khích khiến nó càng lúc càng đứng thẳng; hấn cũng không chậm trễ một bên khác, dùng ngón tay xoa bóp nú hồng của cô, lòng bàn tay đặt trên bầu ngực trắng nõn vênh cao cũng không ngừng động tác.

Toàn thân cô đều không tự chủ được run rẩy, tiếng rên rỉ tinh tế vũ mị lại dễ nghe vô cùng, hình ảnh cô ở dưới sự trêu đùa của hắn mà nở rộ khiến hắn khó mà kiềm được hưng phấn, dục vọng cứng rắn nơi hạ thân chống lên nơi mềm mại của cô nhẹ nhàng đưa đẩy cọ xát.

Cô nhẹ nhàng thở ra, hô hấp rối loạn thêm mấy phần, vui sướng nhắm chặt đôi mí nhãn, cảm giác thấm ướt ẩm áp cùng với động tác mút cắn không có quy luật khiến cô cảm thấy ngực vừa trướng đau khó chịu lại vừa vui sướng tới cực điểm, cô chưa bao giờ biết khi ngực của mình được người khác chạm vào sẽ có loại cảm giác này, từng đợt khoái cảm theo động tác của hắn không ngừng càn quét đến.

“Lão sư, đầu vú của em cứng quá... Rõ ràng là mềm, lại bị anh liếm đến cứng rắn...” Trong miệng hắn còn ngậm núm hồng của cô, lại ác liệt nói ra khiến Mộc Khanh Khanh cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng lời nói kia lại khiến tiểu huyết động tình.

Cô hơi nâng mí mắt lên, đôi mắt kiều mị tràn đầy mê hoặc, “Đừng... Nói những lời như vậy... A... Nhanh lên...” Hư không giữa hai chân cùng với dục vọng mãnh liệt khiến cô bắt đầu không thể nhịn nổi chà xát hai chân.

Buồng núm hồng trong miệng ra, Đường Kỳ Dung còn không tha liếm láp một chút, đổi lấy một tiếng rên rỉ từ Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung khẽ cười nói, “Em gấp như vậy sao...”

Tuy ngoài miệng trêu đùa Mộc Khanh Khanh gấp gấp, nhưng thật ra Đường Kỳ Dung cũng gấp đến lợi hại, cứng rắn giữa hai chân sưng to dán toàn bộ lên bụng nhỏ, nếu không phải sợ bị cô ghét bỏ hắn không có kinh nghiệm làm cô đau, hắn đã sớm vọt vào chốn đào nguyên kia...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đường Kỳ Dung tách cặp đùi đẹp thon dài đang rụt rè khép chặt kia ra, gấp khúc đầu gối của cô, khiến toàn bộ nơi riêng tư của cô hiện ra trước mắt mình, “Lão sư... Nơi này của em thật là đẹp mắt, hồng nhạt non nớt... Còn chảy rất nhiều nước...”

Tầm mắt của hắn phẳng phát như thực chất hóa, từng tắc từng tắc xâm phạm mảnh đất hoang u hương kia, ánh mắt và lời nói của hắn đều dâm dăng đến cực điểm, nhưng dâm dăng nhất vẫn là tiểu huyết của cô, vậy mà vì lời nói và hành động của hắn, lại không biết hổ thẹn phun ra từng luồng ái dịch sền sệt trong suốt.

Tận mắt nhìn thấy hai cánh phần thịt non mềm không ngừng tràn ra dâm dịch óng ánh, Đường Kỳ Dung như bị mê hoặc, cử động ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên môi âm hộ ướt dâm dề của cô, sau khi tìm được tiểu hoa hạch được giấu kín, mới vừa duỗi tay nhấn xuống, một cổ dâm dịch cực lớn trực tiếp phun ra, bên tai truyền đến tiếng Mộc Khanh Khanh cao vút kêu lên.

Đây là... Cao trào sao? Đường Kỳ Dung mỉm cười, “Lão sư, em mãi cảm thật đấy... Anh chỉ mới chạm vào âm hạch một chút thôi mà...”

Biết sẽ không nghe được câu trả lời của Mộc Khanh Khanh khi cô còn đang cao trào, Đường Kỳ Dung tiếp tục động tác của mình, còn muốn khuếch trương... Một bàn tay trực tiếp dùng ngón cái ấn lên hoa hạc mẫn cảm nhẹ nhàng xoa nắn, một cái tay khác vươn ngón giữa thon dài thử đến gần hoa huyết còn đang run rẩy ướt đầm dề của cô, nương theo dâm dịch đã đầy đủ, chậm rãi xâm nhập vào trong.

“Ừm...” Cô thấp giọng nỉ non, hoa huyết vừa mới cao trào lại càng thêm hư không lần đầu tiên bị xâm nhập, “Trưởng quá...” Không tự chủ vươn thẳng vòng eo, nhẹ híp mắt, cảm thụ cảm giác bị căng trương và khoái cảm xa lạ.

“Lão sư thoải mái không?” Trên mặt Đường Kỳ Dung mồ hôi cuồn cuộn, ngón tay cảm nhận được chặt chẽ ẩm áp khiến hân hân như sắp bị dục vọng tra tấn đến chết, hân không cách nào tưởng tượng đến khi còn thịt của hân bị bao vây, sẽ là một cảm giác vui sướng như thế nào...

Dùng một ngón tay nhẹ nhàng đưa đẩy khuếch trương, động tác mềm nhẹ lại chen vào thêm một ngón tay, hai ngón tay thon dài cùng động, nhanh chóng đâm vào bên trong khe hở nhỏ bé kia, hân vừa đảo lộn vừa khuếch trương, khiến cô không cách nào thừa nhận giữa đầu rên rỉ, “Thoải mái a... Ừm... Thoải mái.” Cô xoắn thân thể mềm mại, khó khăn mở hai mắt bị dục vọng che mờ.

Đường Kỳ Dung... Trong mắt hân là dục vọng đỏ đậm đáng sợ, mồ hôi trên trán nhỏ giọt trên giường, cô biết dục vọng khiến người ta có bao nhiêu khó chịu, nhưng hân vẫn chịu đựng dục vọng kêu gào, vô cùng dịu dàng làm công tác chuẩn bị cho cô... Hân ấy, luôn khiến cô phải đau lòng.

“Kỳ Dung... Tiến vào đi...” Ánh mắt mê say tràn đầy dịu dàng, “Em muốn anh... Tiến vào... A... Dung...”

“Lão sư... Khanh Khanh...” Hân thật sự nhịn không nổi nữa, mặc dù còn thiếu một ngón tay, nhưng hân sẽ nhẹ nhàng, chỉ cần để còn thịt của hân chậm rãi đi vào –

Rút hai ngón tay bị dâm dịch xối ướt ra, “Phụt –” một tiếng khiến Mộc Khanh Khanh thẹn thùng không thôi, nhưng cảm giác hư không kèm theo khiến cô lại khó chịu mà vặn vẹo vòng eo.

“Lão sư... Anh... Muốn đi vào...” Hân dùng ngón trỏ và ngón giữa căng hoa huyết màu hồng phấn ra hết cỡ, hoa huyết vừa mới được đầu ngón tay khuếch trương đưa đẩy có chút phiếm hồng, ái dịch trong suốt sền sệt không ngừng từ trong hoa huyết chảy ra, hoa huyết đói khát run lên, như muốn hoan nghênh còn thịt sắp lấp đầy nó.

(~)~(~)~(~)~

^~^~^~^~^~^~^~^~^~^

Dương: ai hóng Khanh Khanh sắp bị thịt hông nè ~

Cmt đi, nhân ngôi sao đi, có khi tối nay có chương nữa luôn, đảm bảo thịt chất lượng hắc hắc ~

15. Quyển 1 - Chương 15: Vườn Trường (14) Sơ Hhh (hạ) [h+]

VƯỜN TRƯỜNG (14)

SƠ HHH hạ

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Nghe nói sẽ hơi đau, lão sư, em cố nhịn một chút.” Thanh âm của hắn khàn khàn, vẫn không quên trấn an cô. Nương theo chất lỏng ướt át vọt vào tiểu huyết hắn đã chờ đợi lâu ngày.

Cảm giác nóng rực, chật hẹp, ướt át bao vây lấy quy đầu của hắn, mềm mại của cô như muốn hoan nghênh hắn, lại như muốn đẩy hắn ra, dịu dàng bao dung đè ép quy đầu, hắn muốn không màng tất cả mà vọt nhanh vào, nhưng hắn lại sợ..

“Cô ơi... Đau không?” Cấn rắng, đôi tay Đường Kỳ Dung chống bên hông cô, dán môi lên môi anh đào của cô, tinh tế mút hôn, muốn thổi hết đi sự khó chịu của cô.

“Không sao... Cứ vào đi –” sao có thể không đau chứ? Tiểu huyết của cô vốn còn chật hẹp hơn người bình thường, mặc dù thân thể mẫn cảm, nhưng lần đầu tiên vẫn không thoải mái, hướng chỉ còn thịt của hắn vừa thô vừa to, so với hai ngón tay mới vừa rồi, không biết còn thô hơn bao nhiêu lần, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, cô cũng không muốn hắn tiếp tục nhẫn nại, vẫn nên trực tiếp tiến vào thì tốt hơn.

Hắn hôn lên cánh môi cô, muốn phân tán sự chú ý của cô, dưới thân cũng không hề khắc chế nữa mà dùng sức đâm một phát, trực tiếp chọc thủng tầng lá mỏng kia.

“A –” đau, thật sự đau quá, một vật lớn như vậy trực tiếp đâm vào nơi mềm mại nhất trong thân thể cô, hắn còn không ngừng đẩy mạnh về phía trước, cánh môi vô lực đang hôn nhau chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

“Lão sư, chờ một lát, chờ một lát, lập tức...” Hắn thật sự dừng không được, loại cảm giác khó có thể miêu tả này khiến hắn như mất đi lý trí, hắn đâm thẳng về phía trước, dục vọng không thể kiềm chế đỉnh nhập vào chỗ sâu nhất trong người cô.

Lúc hắn đâm thật sâu thật mạnh vào chỗ yếu ớt nhất trong cơ thể cô, cô tinh tế thét chói tai, cao trào như muốn ngắt đi bỗng nhiên đánh úp lại, vòng eo tinh tế của cô không tự chủ được cong lên, toàn thân cứng đờ vài giây, rồi sau đó lại rơi vào rừng mình cuồng dã không thể khắc chế. Thống khổ vừa mới bị xé rách

kia thần kỳ tan đi từng chút một như có kỳ tích, chỉ còn lại khoái cảm khi cao trào khiến cô lạc lối.

Đường Kỳ Dung lẳng lẳng mà hưởng thụ khoái cảm miệng tử cung của cô đang dùng sức liếm mút hân, mặc dù hân muốn hung hăng lộn hành ngang ngược trong dũng đạo chặt chẽ ẩm áp, nhưng hân vẫn chịu đựng để cô sau khi vừa mới phá thân “Đau” thét chói tai thích ứng hân.

“Động một chút... Ngứa...” Vừa mới trải qua cao trào, từng trận cảm giác ngứa ngáy nơi hoa huyết đánh úp lại, làm Mộc Khanh Khanh vứt đi ngượng ngùng, chủ động hôn lên đôi môi vừa mới bị cô tránh ra kia, cái lưỡi sắc tình liếm láp hình dáng cánh môi của Đường Kỳ Dung.

Lời nói và động tác của cô đã nhắc lên sóng to gió lớn. Đường Kỳ Dung không muốn tiếp tục lãng phí thời gian để khắc chế dục vọng nữa, nâng hai chân cô lên quấn quanh eo mình, đưa hai tay ra nắm chặt bộ ngực to lớn cao thẳng, thâm tình dùng sức hôn đáp lại cánh môi xinh đẹp của cô.

“Lão sư...lão sư...” Hân bắt đầu phóng dăng nhanh chóng di chuyển cặp mông rắn chắc, dùng hết khả năng đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, dường như hận không thể chọc thủng miệng tử cung, còn thật thô to không chút lưu tình đảo qua đảo lại trong hoa huyết sùng đỏ của cô, dục vọng bị áp chế đã lâu một khi phóng thích lại mãnh liệt cần nuốt lý trí của hân, trong đầu hân chỉ còn lại một ý niệm: Thao sát cô, thao sát Khanh Khanh của hân.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hạ thể truyền đến đau đớn hơi tê ngứa khiến cô không khỏi nhíu mày, cô muốn mở miệng bảo hân chậm một chút, nhưng môi của cô lại bị hân cuồng loạn chiếm cứ, thậm chí cô có thể nghe thấy chỗ hai người giao hợp truyền đến tiếng va đập điên cuồng.

Đưa đẩy mãnh liệt như thế thực sự làm cô ăn không tiêu, càng làm cho hai mắt cô say mê khoái cảm kịch liệt phê nhân tâm trí kia, khiến cô không tự chủ được mà hòa theo động tác đùa nghịch thân thể của hân.

Cảm nhận được sự phối hợp của cô, hân nhin không được càng đưa đẩy nhanh hơn, lần lượt đưa còn thật nóng hổi vào hang động ướt át mẫn cảm chật hẹp, mỗi một lần đâm vào rút ra đều hung ác cuồng mãnh vô cùng.

Động tác vuốt ve hai vú của hân cũng không còn dịu dàng như vừa rồi nữa, dùng lực chà đạp hai nhũ thịt kiêu nộn của cô, thậm chí còn lôi kéo nụ hoa đã trở nên đỏ tươi kia.

Không biết bị hân đưa đẩy lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, tiếng rên rĩ của cô cũng trở nên hơi khàn khàn, cô không biết, đều là lần đầu tiên như nhau, sao hân và cô lại chênh lệch lớn như vậy? Cô đã sắp bị tra tấn đến ngất đi rồi, nhưng lửa nóng chôn trong cơ thể cô của hân vẫn cứng rắn như cũ, đây có thật là khả năng nhẫn nại mà một xử nam nên có không vậy?

“A —” hân lại một lần nữa thật sâu đâm xuyên vào trong cơ thể cô.

“Đủ rồi... Dung... Dung... Đủ rồi..... Thật sự... Không được... A –”

“Lão sư... Anh cũng muốn bắn... Bắn hết cho em...”

Hầu như cùng một lúc, hai người bọn họ đồng thời rùng mình, dục vọng của hần vẫn luôn gồng gượng chôn trong hoa huyết rồi cuộc cũng được phát tiết, phóng xuất tinh hoa nóng hổi vào trong cơ thể cô.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Lão sư... Có đủ hay không? Vừa lòng không?” Vừa mới bình ổn một chút hô hấp, Đường Kỳ Dung lại dán lên người Mộc Khanh Khanh, không biết xấu hổ mà hỏi cô về năng lực của hần.

Tốt xấu gì thì trước khi đến đây hần đã bắn ra một lần, lại dùng hết sức cắn răng nhịn vài lần dục vọng muốn bắn tinh, kiềm nén khiến cô phun ra rất nhiều lần, mới phóng thích tinh dịch của chính mình.

“Ừm... Vừa lòng cái đầu anh!” Mệt chết cô, hần tổng cộng mới bắn một lần, nhưng cô lại không ngừng cao trào phun nước, lòng tự trọng của cô biết quăng đi đâu đây...

Mộc Khanh Khanh ghét bỏ hần dùng lực quá mức, nhưng Đường Kỳ Dung lại cho rằng cô thật sự không hài lòng với năng lực của mình, trên mặt tối sầm, nâng cả người đang xụi lơ trên giường của cô lên, để cô quay lưng quỳ trên giường, hần theo đó quỳ gối phía sau cô, không đợi Mộc Khanh Khanh kịp phản ứng, bàn tay to đã tách hai cánh mông tròn trịa ra, quy đầu cực lớn đang run rẩy sưng to đứng thẳng từ phía sau chống vào tiểu huyết sưng đỏ còn sót lại tinh dịch và dâm dịch đang không ngừng co rút của cô, “Lão sư à, anh nhất định sẽ khiến em hài lòng!” Hần thô giọng nói, xoa nắn hai cánh mông co dãn ngạo nghễ của cô, nương theo các loại chất lỏng trong hoa huyết, lần nữa hưng hăng đâm vào.

“A... Sâu quá... Cứng quá... Ừ... Đừng vào...” thao động bất ngờ xảy ra cũng không có gì khó chịu, ngược lại thân thể còn rất nhanh đã đắm chìm trong dục vọng, tư thế từ phía sau khiến cơn thịnh nộ dài tiến vào càng sâu, dễ dàng chạm tới miệng tử cung của cô, nhưng khiến cô càng sụp đổ chính là, hần vậy mà còn muốn đâm mạnh vào tận bên trong tử cung!

“Ừ... Lão sư, anh muốn đi vào... Anh muốn vào đến bên trong tử cung của em... A!” Dùng sức một cái, toàn bộ quy đầu nặng nề cực lớn của hần hoàn toàn tiến vào bên trong miệng tử cung của cô.

Khoái cảm gần như thống khổ kiến toàn thân cô không kiềm được run rẩy, một trận dâm dịch trào ra, lại bị quy đầu cứng rắn chặn lại, bụng nhỏ vừa trướng lại tê dại không thôi, cô chỉ có thể nhếch mông mình cao thêm một chút, mặc cho hần hưng tàn chống đẩy thao làm.

“Lão sư à... Nơi đó của em cắn anh thật chặt.” Tiểu huyết của cô liên tiếp co rút, âm đạo ẩm áp như gong cùm xiềng xích siết chặt lấy thân gầy hần, vách tường non mềm trơn trượt hết co rút lại liếm mút hần, khoái cảm thối đến, “Lão sư, anh động, nhất định sẽ khiến em thoải mái, khiến em cao trào không ngừng...” Tay hần đang đặt trên eo nhỏ đưa ra phía trước bắt lấy ngực sữa mềm mại đang lay động của cô, động tác đưa đẩy dưới thân kết hợp với động tác vuốt ve, hưng phấn đến từ nơi ướt nóng chặt chẽ của cô khiến cho

hắn càng ra sức đâm vào trong hoa huyết mất hồn.

Hắn thật sự nỗ lực thực hiện lời hắn đã nói, côn thịt luôn là nhẹ nhàng rút khỏi, lại đâm vào thật mạnh, khoái cảm tê tê dại dại không hề gián đoạn tích lũy ở hạ thân, nhụy hoa tại chỗ sâu nhất bị tốc độ va chạm nhanh chóng khiến khoái cảm dâng lên đến đỉnh, hầu như cả người cô đều sắp bị hưng phấn cực hạn làm cho tê liệt.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô mở miệng rên rỉ bảo hắn chậm một chút, nhưng thân thể lại nghĩ một đằng nói một nẻo, vặn vẹo eo, đón ý hòa theo tần suất xâm nhập mạnh mẽ của hắn, “A... Kỳ Dung... Dung...” Khoái cảm ngập đầu khiến cô chỉ mới nếm thử tình dục lại vui sướng đến sắp phát điên.

“Lão sư, em vừa lòng không? Anh thao em vừa lòng không?” Hắn vẫn đang luật động thâm nhập vừa sâu vừa mạnh, đôi tay tùy ý nhào nặn véo véo núm hoa trên ngực, hắn cũng đã sắp đến đỉnh điểm, nhưng vẫn khẳng khái muốn một đáp án.

“Ừm... Vừa lòng... Vừa... Lòng... A...” toàn bộ tâm trí của cô đều bị khoái cảm từ ngực và bên trong hoa huyết đoạt đi, điên cuồng đắm chìm vào trong vui sướng mà hắn mang đến cho cô.

“Lão sư... Em kẹp anh chặt quá... Anh muốn bắn vào tử cung của em...”

“Ừ... Bắn vào đi... Bắn hết vào tử cung của em đi... A...” Hôm nay là kỳ an toàn trăm phần trăm của cô, cô cũng không lo lắng thật sự có sự cố ngoài ý muốn xảy ra, đương nhiên quan trọng nhất chính là, cô muốn quy đầu cực lớn của hắn đâm vào bên trong tử cung cô, để tinh dịch nóng bỏng hữu lực của hắn lấp đầy tử cung...

Lấy được câu trả lời của cô, hắn gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đâm một phát về phía trước, quy đầu thật sâu tiến vào tử cung, dưới khoái cảm khi miệng tử cung kẹp lấy long đầu, phun hết tinh hoa.

Mộc Khanh Khanh khàn khàn giọng không thể kiềm chế phát ra một tiếng thét chói tai, dâm dịch của cô và tinh dịch hắn bắn trong cơ thể cô giao hòa hội hợp.

“Lão sư à, bây giờ em có hài lòng chưa? Lại một lần nữa nhé.” Ghé vào trên lưng bóng loáng tinh tể của Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung lại dánh dánh cọ cọ bên tai cô, đề nghị hết sức thiện ý.

“Không không... Em rất vừa lòng.” Mộc Khanh Khanh vội vàng xoay người trả lời hắn, không ngại côn thịt thật lớn còn lấp đầy bên trong hoa huyết mềm mại của cô, trong lúc hoảng loạn còn cảm nhận được nó lại đang dần dần cứng rắn, “Ngày mai còn phải đến trường, em... em còn là lần đầu tiên... Đau...”

Mở một chút lên phần môi ủy khuất đáng thương đang chu lên của cô, “Em cứ nghỉ ngơi đi, anh giúp em rửa sạch.”

Sợ lại lau súng cướp cò lần nữa, Đường Kỳ Dung thần tốc vệ sinh sạch sẽ cho hai người, sau đó dịu dàng ôm Mộc Khanh Khanh đi vào giấc ngủ, cũng chưa từng khi dễ cô nữa, ừ, ngoại trừ tư thế ngủ say lòng người như bạch tuộc quấn lấy cô.

(~)~(~)~(~)~

Dương: hôm nay ăn thịt đã luôn ~ Chương này dài quá đi ~

16. Quyển 1 - Chương 16: Vườn Trường (15) Mới Sáng Sớm Đã Động Dục [h+] VƯỜN TRƯỜNG (15)

MỚI SÁNG SỚM ĐÃ ĐỘNG DỤC HHH

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh vốn tưởng rằng sau khi trải qua một loạt vận động lớn như vậy, mình sẽ an ổn ngủ yên giấc, nhưng sau nửa đêm cô lại không ngừng mơ thấy mấy giấc mộng kỳ kỳ quái quái.

Đầu tiên là bị một đám sinh vật kỳ quái có rất nhiều xúc tu gắt gao quấn quanh thân thể, sau đó lại cảm giác được có người lấy một cây gậy cứng rắn ma sát giữa hai chân mình, còn có cảm giác trên mặt bị ai đó liếm láp ướt dính dính một mảng...

Mộc Khanh Khanh nghĩ có thể là mình bị bóng đè rồi, cưỡng ép chính mình mở đôi mắt khốn đốn mỗi một ra, “Đường! Kỳ! Dung! Ưm ——”

Rốt cuộc chờ đến lúc mỹ nhân tỉnh ngủ, một cái hôn sâu ập đến...

Sau khi cảm giác được cô sắp thổ không nổi, Đường Kỳ Dung chuyển qua hôn nhẹ bên tai cô, “Cô ơi ~ chào buổi sáng.”

“Lấy gậy gộc của anh ra chỗ khác.” Thấy cô đã tỉnh mà hần còn dám vừa ra vẻ đứng đắn nói chào buổi sáng với cô, vừa không biết xấu hổ dùng cây gậy nào đó đặt ở trong đùi cô thọc vào rút ra!

“Lão sư à... Em sớm đã ướt rồi...” Tầm mắt hần nhìn xuống phía dưới, “Rõ ràng tối hôm qua anh đã dùng

sức dâm tiểu huyết của em như vậy, thế mà sáng nay nó lại trở nên...”

“Câm miệng! Mới sáng sớm đã động dục, cẩn thận sau này tinh tấn nhân vong đấy!” Bị hắn nói khiến mặt đỏ bừng, Mộc Khanh Khanh thẹn quá hóa giận, với lấy cái chăn bên cạnh che thân thể trần trụi lại.

Đường Kỳ Dung dùng tay chặn cô lại, để cảnh đẹp tiếp tục nở rộ trước mắt mình, ánh mắt hắn chưa từng dời khỏi dâm huyết phần phần nộn nộn đang lan tràn xuân thủy không ngừng kia, “Lão sư à,” chào cờ” là ứng sinh lý bình thường, em cũng không cần lo lắng anh không thể cho em ăn no, bất cứ lúc nào tiểu huyết của em đói bụng, anh cũng đều có thể cung cấp sữa bò cho nó.”

“Ừ... Sẽ đến trễ...” Cô có ý đồ lập công cứu quốc, muốn theo đó phân tích một chút sự thật khách quan cho hắn, hy vọng hắn có thể buông tha cho cô.

“Còn sớm mà, em không cần lo lắng thời gian.” Đường Kỳ Dung hoàn mỹ đánh trả lại, ôm lấy sung sướng vui mừng tươi cười.

“Một lần... Chỉ một lần thôi đấy...” Hồi tưởng lại khoái cảm bị lấp đầy thao động tới hôm qua, tiểu huyết đói khát bắt đầu không ngừng ăn mòn kiên trì của cô.

“Một lần à?” Đường Kỳ Dung nhú mày, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, mày giãn ra, tươi cười nguy hiểm, “Một lần cũng được.”

“Anh lại nghĩ ra cái gì... A...” Cô muốn mở miệng hỏi hắn lại nghĩ đến ý tưởng xấu xa gì, nhưng đột nhiên bị dâm vào khiến cô trong nháy mắt không còn khả năng đặt hỏi câu hỏi nữa.

Không có trải qua màn khuếch trương dạo đầu, chỉ nương theo dâm dịch bôi trơn chảy ra xâm nhập vào tiểu huyết qua một đêm đã chặt chẽ như ban đầu của cô, có chút chua xót đau đớn khiến cô thở nhẹ, “Lớn quá... Chậm một chút...”

“Không phải tiểu huyết của em cũng muốn như vậy sao...” Hắn cũng không nói dối, sau khi hắn vừa tiến vào, tiểu huyết của cô đã không kiềm nổi cắn nuốt lấy lửa nóng của hắn, hơn nữa còn không ngừng phun ra một lượng lớn dâm dịch bôi trơn con đường tiến công của hắn.

“Ừm... Thật thoải mái...” Âm đạo dần dần trở nên ướt át vô cùng hoàn mỹ thừa nhận cực đại của hắn, khoái cảm quen thuộc bắt đầu nhấn chìm tâm thần của cô.

Nghe thấy cô vì vui sướng hắn mang lại mà nỉ non kêu lên, đáy mắt hắn hiện lên một tia sáng, bắt đầu càng thêm dùng sức va chạm, tận tình dùng dục vọng đang sôi sục của mình ma sát hoa huyết chặt chẽ ẩm ướt của cô, khoái cảm đoạt hồn nhiếp phách cũng khiến hắn dần dần mê loạn.

Hắn đột nhiên kéo cô dậy ngồi lên trên người mình, để đôi tay cô vòng qua cổ hắn, đôi tay của hắn đang hoành hành khắp nơi trên lưng cô, kéo sát cô vào thân thể hắn.

Cô khẽ cau mày, vùi đầu vào cổ hắn, bắt lực thấp giọng rên rỉ, tư thế thay đổi khiến hoa huyết mẫn cảm run rẩy của cô càng thêm siết chặt lấy nóng rực của hắn, mãnh liệt ma sát, khiến cô vừa ngứa ngáy vừa khuây khoả, âm thanh dâm mỹ khi thọc vào rút ra cùng với tiếng nước khi hai thân thể va chạm tràn ngập thế giới của cô.

Đường Kỳ Dung làm càn dùng côn thịt thô to kia của hắn cắm Mộc Khanh Khanh đến đầy tràn, nhanh chóng đưa đẩy qua lại vô số lần khiến chỗ sâu nhất trong hoa huyết vui sướng đến cực điểm, vách trong của cô bắt đầu co rút, chuẩn bị nghênh đón cao trào dưới sự thao túng của hắn, nhưng lúc này hắn lại ác liệt chợt dừng động tác lại.

Hai tay của hắn không ngừng hoạt động trên tấm lưng bóng loáng của cô, hơi thở ấm áp tê dại rơi vào chỗ mẫn cảm trên cổ, khiến bên trong hoa huyết càng thêm ngứa ngáy, “Động đi... A... Nhanh... Động động... Ừm... Xin anh...” Dục vọng được thỏa mãn chỉ còn kém một chút lại không chiếm được đã hoàn toàn đánh bại cô, thậm chí cô còn muốn tự mình vượt ve côn thịt đang chôn trong cơ thể nhưng lại bị hắn tàn nhẫn ngăn lại, cô chỉ có thể càng thêm siết chặt vách tường bên trong, thu hoạch một chút an ủi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Hít —— Lão sư, đừng kẹp chặt như vậy...” Đường Kỳ Dung cũng rất khó chịu, bị ấm áp của cô bao lấy toàn bộ, vách tường trong tiểu huyết bởi vì không chiếm được thỏa mãn mà càng thêm kịch liệt mấp máy siết chặt hắn... Hắn cũng sắp nhịn không được nữa muốn mạnh mẽ thao túng cô, “Lão sư... Có muốn anh động hay không?”

Tiếng thì thầm bên tai tựa như tiếng trời, cô gật đầu loạn xạ, đôi bàn tay trắng muốt sờ soạng lung tung sau lưng hắn, “Muốn... Kỳ Dung... Động động đi... A...”

“Vậy em phải đồng ý với anh, để tinh dịch anh bắn ra hôm nay có thể ngoan ngoãn ở lại trong tiểu huyết của em...” Nghe được thanh âm ý loạn tình mê xin tha của cô, ánh sáng trong mắt hắn càng thêm rực rỡ, to lớn giữa hai chân vẫn không chút động đậy.

Khi một chút lý trí còn sót lại của hắn sắp hoàn toàn biến mất, cô lung tung gật đầu, “Ừm... Được... Động động... Tiểu huyết... Ngoan ngoan... Ăn hết tinh dịch của anh...”

Đường Kỳ Dung gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục động tác mạnh mẽ thọc vào rút ra, khi côn thịt đỉnh lộng về phía trước tiểu huyết, tay đặt trên mông cô kéo theo phần hông nhấn mạnh cả người cô xuống, hai lực mạnh mẽ đón đầu chạm vào nhau, khiến mỗi một lần hắn thao túng đều vừa sâu vừa nặng vừa tàn nhẫn.

Đỉnh lộng thêm vài cái, Mộc Khanh Khanh run thân mình sắp tiết ra, khi Đường Kỳ Dung cảm nhận được vách tường chặt chẽ của cô co rút lại, hắn nhanh chóng dùng hết sức lực đâm thêm vài cái, “Lão sư... Chúng ta... Cùng nhau... Ừ!”

“A ——”

Khoái cảm đồng thời thổi quét đến, hai người cùng nhau đi đến cao trào của dự vọng.

Sau khi lý trí hồi phục, nhớ tới chính mình vừa mới đáp ứng yêu cầu đáng sợ nào đó, Mộc Khanh Khanh hoảng sợ, không phải hấn muốn để như vậy luôn đấy chứ? Thanh âm của cô có chút khàn khàn “Nhanh lên... Lấy ra ngoài đi...”

“Ừm —— Nơi này của em vừa ẩm áp vừa ướt át, không muốn ra ngoài...” Côn thịt sau cao trào có chút mềm nhũn còn không biết xấu hổ đưa đẩy vài cái.

“Đừng quậy nữa... Còn phải đến trường...” Cô thật sự mệt mỏi quá đi... Mặc dù cảm giác giao hoan cùng hấn rất mỹ diệu, nhưng bộ xương già này của cô thật sự không chịu nổi đòi hỏi vô độ của hấn ...

“Ừ... Có phải em đã quên chuyện gì rồi không...”

...

Hôm nay Mộc Khanh Khanh và Đường Kỳ Dung hiếm khi ngồi xe taxi đến trường học, nguyên nhân không phải vì hấn, mà là vì Mộc Khanh Khanh rất không thích hợp để lái xe... Đúng... Vì sự an toàn của bách tính muôn dân.

“Hai vị muốn đi đâu?” Tài xế taxi thoát nhìn cũng là người hoạt bát nhiệt tình.

“Cao trung Tinh Long.” Thanh âm trong trẻo của thiếu niên nghe có vẻ bưng bưng phần chấn.

Tài xế taxi bớt chút thời gian nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, ngữ khí hơi tạm dừng, nghi hoặc hỏi, “Hai vị... Đều là học sinh?”

Người nam có vẻ giống học sinh cao trung, nhưng người nữ còn lại sắc mặt ửng hồng, thoát nhìn có vẻ hơi không thoải mái, khí chất vũ mị quyến rũ kia, nữ sinh nào có thể tích ra được chứ? Muốn nhìn vu vơ vật cả đời khó có thể nhìn thấy này nhiều thêm vài lần, nữa đường lại bị một tầm mắt âm trầm phóng tới, ngưng ngừng cười cười, cũng không dám nhìn loạn thêm nữa.

“Đây là lão sư của tôi, có điều bọn tôi là... Người yêu.” Trùng mắt cảnh cáo nhìn người đang mơ ước cô giáo của mình kia, Đường Kỳ Dung tuyên cáo chủ quyền kéo thân thể vẫn luôn cứng đờ của Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nhưng hấn làm động tác lôi kéo như vậy, khiến Mộc Khanh Khanh vẫn luôn nhẫn nại lại không kiềm chế được than nhẹ một câu, “Ừm —— đừng nhúc nhích!” Phía trước còn có tài xế taxi đang ngồi đấy! Hấn còn dám không báo trước một tiếng đã xê dịch cô!

Đường Kỳ Dung nhìn lão sư đỏ rần mặt nằm trong lòng ngực hắn, không kiềm nổi ý định trêu chọc, dán môi lên lỗ tai hắn cảm thì thầm: “Lão sư à... Hiện tại đang ở trên xe taxi... Em kiểm giọng lại một chút...”

“Kỳ Dung... Sáng hôm nay em đã đồng ý với anh rồi... Đứng...” Vành tai bị hắn ngậm lấy liếm hôn, trong tiểu huyết tràn ngập tinh dịch nồng đậm của hắn, dị vật chỗ huyết khẩu cũng bởi vì cô động tình mà không an phận bắt đầu động tác...

“Lão sư à... Để anh kiểm tra một chút xem tinh dịch của anh có bị chảy ra khỏi tiểu huyết hay không...” Ôm lão sư trong ngực dịch đến phía sau ghế điều khiển, đảm bảo lát nữa cảnh xuân sẽ không bị nhìn thấy, Đường Kỳ Dung chuẩn bị bắt đầu công tác kiểm tra của hắn.

(~)~(~)~(~)~

Dương: Nhấn ngôi sao đỏ, nhấn ngôi sao đỏ, nhấn ngôi sao đỏ ~

17. Quyển 1 - Chương 17: Vườn Trường (16) Lão Sư À, Anh Chỉ Kiểm Tra Một Chút Thôi Mà [hơi H]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

VƯỜN TRƯỜNG (16)

LÃO SƯ À...ANH CHỈ KIỂM TRA MỘT CHÚT THÔI MÀ (hơi H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Đứng mà... Ừm... ả... Ừ...” Không dám phát ra tiếng vang quá lớn, thanh âm của Mộc Khanh Khanh nhỏ xíu như mèo con, lời cự tuyệt nói ra cũng biến thành rên rỉ nỉ non làm nũng.

“Lão sư à... anh chỉ kiểm tra một chút thôi, em ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nếu không lát nữa lỡ như tiểu huyết của em bị anh đâm mở, tinh dịch anh bắn vào cùng với dịch thủy em chảy ra sẽ ướt nhẹp chỗ ngồi...” Hắn nhẹ nhàng mỉm cười, nâng chân trái của cô đặt lên hai chân mình, “Lão sư... Em nhớ phải che miệng mình cho kỹ đây...”

“Đứng... Quá kích thích... Có người...” Cô muốn cự tuyệt động tác của hắn, nhưng toàn thân cô đã bị dị động trong tiểu huyết hút hết sức lực, chỉ có thể mặc hắn làm càn giữa hai chân cô.

Tay hắn lặng lẽ linh hoạt sờ vào trong quần lót của cô, thẳng tới cửa huyết trơn mềm, “Lão sư, thật sự một giọt em cũng không làm rơi tinh dịch của anh, tiểu huyết tham ăn như vậy sao? Một chút xíu cũng không muốn lãng phí...” Mặc dù nhìn không tới phong cảnh mê người giữa hai chân cô, nhưng chỉ cần dùng ngón tay động chạm cũng đủ để hắn kích động không thôi.

Hoa môi bóng loáng no đủ sờ lên quả thực làm hắn yêu thích không buông tay, sáng hôm nay miệng khe hở vốn chặt chẽ lại bị hắn tự tay nhét vào trong đó một cái nút cao su khiến nó căng thành một lỗ tròn, “Chỉ là một cái nút nhỏ ba centimet, vậy mà em còn kẹp chặt như vậy... Khó trách mỗi lần cơn thịnh của anh tiến vào đều bị em kẹp đến đục tiên đục tử...”

“Kiểm tra... nhanh đi, đừng có sờ.....” Hấn không ngừng vuốt ve trên môi thịt mẫn cảm của cô, thỉnh thoảng còn chọc vào nút lọ bị nhét đầy trong khe hở nhỏ, nút cao su ở trong cơ thể cô bắt đầu không an phận mà lộn xộn, kích thích vách trong yếu ớt mẫn cảm của cô, bên tai cô luôn là âm từ lằng nhằng mà hấn thì thầm không dứt, phía trước bọn họ còn có một taxi đang ngồi, ngoài cửa sổ chính là dòng người dòng xe rộn ràng nhộn nhạo...

Dưới sự kích thích cực hạn vừa thoải mái lại vừa không thỏa mãn, vừa khó chịu lại vừa xấu hổ, bên trong tiểu huyệt của cô lại bắt đầu không kiềm được kịch liệt mà co rút lại, một dòng dâm dịch phun ra, nhưng lại lần nữa bị chặn trong đường ống đã bị các loại chất lỏng căng đầy.

Đường Kỳ Dung cảm nhận được thịt non dưới tay hấn run rẩy không ngừng, biết cô lại cao trào, trầm thấp cười một tiếng, “Được rồi, không sờ soạng nữa, sắp đến trường học rồi, em nghỉ ngơi một lát đi.” Xấu tính ấn một cái vào bụng nhỏ hơi trướng lên kia, lại rước lấy một tiếng ưm cùng với ánh mắt xấu hổ của cô.

...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lúc Đường Kỳ Dung tạm biệt Mộc Khanh Khanh chuẩn bị đi học, hấn lại ghé vào bên tai cô nhẹ giọng thì thầm: “Cô ơi, nếu em muốn đi WC, nhớ nhắn tin cho anh... Anh giúp em...”

“Đường Kỳ Dung, hẹn gặp lại.” Nếu để cô còn nhìn thấy hấn lâu hơn nữa, nói không chừng cô sẽ nhịn không được lấy nút lọ trong cơ thể cô ra nhét vào miệng hấn...

“À – Cô ơi, muốn hôn tạm biệt hay không?” Một đôi mắt thanh tĩnh tràn đầy sung sướng và chờ mong.

Mộc Khanh Khanh bị dáng vẻ này của hấn chọc tức, quên mất hiện tại dưới thân mình đang nhét dị vật, cũng không màng đến hình thái dáng vẻ của mình, trực tiếp tức giận đá chân về phía Đường Kỳ Dung, động tác đá chân được nửa đường lại đột nhiên chợt dừng, “Đường Kỳ Dung! Ừ... Khó chịu...” Mộc Khanh Khanh cong eo, đôi tay che bụng nhỏ, cái, cái nút lọ kia hình như đã hoàn toàn tiến vào bên trong cô!

Đường Kỳ Dung thấy trên mặt cô khó chịu, đứng tại chỗ cong eo bất động, trong lòng cả kinh, cho rằng chính mình thật sự nháo quá mức khiến thân thể cô bị thương, vội vàng vàng chạy bên cạnh đỡ cô, thất thanh hỏi nằng: “Lão sư, em làm sao vậy? Em không sao chứ? Khó chịu chỗ nào? Xin, xin lỗi, anh không cố ý...”

Mộc Khanh Khanh vừa thấy bộ dáng này của hấn, liền biết hấn đã hiểu lầm, cũng ngượng ngùng mở miệng, còn nghĩ lúc này nên khiến hấn tốt nhất có thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn...

“Anh, anh đừng động vào em, cứ đi học đi...” Cô vẫn nên tự mình đi WC giải quyết thì hơn, tình dịch và dâm thủy đang dần dần muốn chảy ra khỏi tiểu huyệt, vì không muốn quần lót ướt nhẹp, cô chỉ có thể dùng sức kẹp chặt cửa huyệt, nhưng động tác như vậy lại khiến cho cái nút lọ kia không ngừng va chạm vào vách trong của cô...

“Không được! Anh cũng không phải là loại tra nam cởi quần thì thâm tình, mặc quần thì không quen biết như vậy, lão sư, anh đưa em đến phòng y tế nhé?” Không đợi Mộc Khanh Khanh đáp lời, hấn đột nhiên bế cô lên.

“A – đừng nhúc nhích!” Đột nhiên nhớ tới nơi này là trường học, Mộc Khanh Khanh cố kiềm nén tiếng hét chói tai đã đến bên miệng, “Bỏ em xuống! Đừng đi – a...” Thật sự chịu không nổi động tác của hấn vô tình khiến dị vật lại lần nữa tàn sát bữa bãi đóng đưa trong tiểu huyệt cô, cô duỗi tay chụp về phía hấn.

Đường Kỳ Dung mới vừa bị cô dọa sợ tới mức hoảng hốt không nhận thấy được thanh âm của cô vừa ngọt ngào vừa không thích hợp, chỉ một mực nghĩ cô khẳng định là không thoải mái cực kỳ, “Lão sư, thực xin lỗi thực xin lỗi, em cố chịu một chút, anh lập tức đưa em đến phòng y tế.” Nói, hấn lại còn ôm cô chạy đi, Mộc Khanh Khanh khó thở, lại bị nút lọ trong cơ thể tra tấn không có sức lực tránh khỏi hấn, chỉ có thể tức muốn học máu đánh hấn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

May mà hiện tại đã sắp đến giờ học, sân trường cũng không có bao nhiêu người thấy được một màn xấu hổ này, nhưng dù sao cũng là có người –

“Mộc lão sư?”

Đột nhiên thanh âm quen thuộc truyền đến làm bước chân Đường Kỳ Dung chợt ngừng lại, đôi tay vẫn ôm chặt Mộc Khanh Khanh.

Ôn Thành?

“Đường Kỳ Dung, bỏ tôi xuống trước đã, cậu nhanh đi học đi, tôi không sao, nhờ Ôn lão sư đưa tôi đến phòng y tế cũng được...” Biết những lời này có khả năng khiến trong lòng Đường Kỳ Dung khó chịu, nhưng nếu để hắn đưa mình đến phòng y tế, nhân sinh của mình không biết còn có thể tiếp tục hay không đây...

“Đúng đấy, em học sinh này, em cứ đi học trước đi, tôi sẽ chiêu cố Mộc lão sư.” Ôn Thành vẫn mỉm cười dịu dàng vẫn như cũ, nhưng Đường Kỳ Dung lại có cảm giác nụ cười treo trên mặt hắn ta là khiêu khích chói lọi.

“Cô ơi... em muốn đưa cô đi...” Ánh mắt nghiêm túc chuyên chú nhìn Mộc Khanh Khanh, hắn thật sự không muốn chấp tay nhường lão sư của hắn cho người khác chiêu cố, đặc biệt người kia còn là Ôn Thành!

“Đừng quậy nữa, hai người chúng ta đã ở bên nhau rồi, em chỉ thích anh thôi, không cần lo lắng.” Hiện tại cô thật sự rất khó chịu, tâm thủy của cô và tình dịch của hắn trong tiểu huyết có chút không chịu đựng được mà chậm rãi chảy ra, cái nút lọ kia còn ở bên trong cơ thể đang giày xéo chà đạp vách tường của cô, nếu còn không đi giải quyết chặt vật bất kham giữa hai chân, thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn!

Nhưng cô vẫn muốn nhẫn nại nhường nhịn hắn, sau khi sinh hoạt bên cạnh hắn, cô cũng dần dần biết được, bề ngoài hắn như ánh dương sáng ngời, nhưng trong lòng luôn yếu ớt miễn cưỡng, tính tình còn bướng bỉnh đến đáng sợ, lúc này nếu không trấn an hắn mà đã theo Ôn Thành rời khỏi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

“Lão sư... vậy tan học em đi tìm cô... Cô nhớ cẩn thận.” Hắn không phải không tin cô ấy, chỉ là không tin tên đàn ông già kia! Vừa nhìn thì đã biết hắn chính là một tên bại hoại văn nhã, mặt người dạ thú! Nhưng hắn không muốn khiến lão sư khó xử, càng không muốn khiến lão sư cảm thấy hắn ấu trĩ vô cơ gây rối, chỉ có thể không cam lòng mà đồng ý.

Cố nén không thoải mái giữa hai chân nhìn bóng dáng Đường Kỳ Dung mỗi bước đi đều lưu luyến kia biến mất, quay đầu nhìn về phía Ôn Thành đang cười ôn tồn lễ độ, “Ôn Thành, cảm ơn anh, nhưng mà thật ra tôi không sao, cậu ấy chỉ chuyện bé xé ra to thôi.”

“Xem ra hai người đã ở bên nhau, ừ... Bảo trọng!” Một từ hai ý nghĩa, hắn đã là lần thứ hai nhắc nhở cô, Mộc lão sư bảo trọng đi ~ ha ha ha ~ vẫn là nữ chính tiểu bạch thỏ của hắn đáng yêu

~“Ừ ừ... Hẹn gặp lại...” Không có tâm tư cân nhắc lời nói có thâm ý khác của Ôn Thành, cô vội vàng tạm biệt Ôn Thành, bước chân có chút hỗn loạn chạy về phía nhà vệ sinh gần nhất...

(~)~(~)~(~)

~

18. Quyển 1 - Chương 18: Vườn Trường (17) Kết Thúc [hoàn]

VƯỜN TRƯỜNG (17)

KẾT THÚC

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Chịu đựng ngượng ngùng, Mộc Khanh Khanh ở trong phòng vệ sinh khó khăn rút nút lọ từ trong cơ thể của mình ra, đúng, là rút ra...

Cùng loại với động tác tự an ủi, ý thức thanh tỉnh với ngón tay của chính mình vào nơi đó, ngày thường ngoại trừ tắm rửa cần bản là cô sẽ không đụng chạm đến chỗ này, hiện giờ lại phải dùng ngón tay không ngừng sờ soạng bên trong...

Động tác như vậy sắp khiến cô hồng mắt, hướng chi lại bởi vì tâm tình khẩn trương ngượng ngùng của mình mà không tự giác co rút lại vách tường thịt, muốn lấy nút lọ đã rơi vào bên trong ra quả thực là khó càng thêm khó, xấu hổ càng thêm xấu hổ, khi cô lẫn lộn lấy ra cái nút lọ kia ước chừng gần hai mươi phút, một tiếng “Ba ——” phát ra khiến cô hoàn toàn hồng thấu mặt.

Theo nút lọ đã lấy ra, tinh dịch đã trở nên thật loãng trộn lẫn với âm dịch đang dần dần chảy ra khỏi tiểu huyết, lượng lớn chất lỏng trào ra khiến bắp đùi của cô hoàn toàn bị ướt đầm.

Sau khi xử lý tốt chặt vật giữa hai chân, hồng triều trên mặt cô vẫn thật lâu không tiêu tan, mặc dù đã rửa tay, nhưng dường như vẫn có thể ngửi thấy cái loại hương vị này, đậm vị như có như không quanh quẩn chớp mũi, khiến cô thực sự sợ hãi liệu có thể bị người khác phát hiện ra khác thường hay không, có tính phức tạp không có gì đáng trách, nhưng thân là một lão sư, đặc biệt là ở loại địa phương như trường học này, cô vẫn nên rụt rè kiểm điểm thì hơn...

Tối hôm qua và sáng nay vẫn luôn hoan hảo với Đường Kỳ Dung, một mặt là hấn câu dẫn dụ hoặc, còn mặt khác cũng là mình muốn nhìn thẳng vào dục vọng của thân thể, nhưng không cẩn thận lại quá mức phóng đảng, hai người mới là lần đầu tiên, không ngủ không nghỉ mà lẫn lộn lâu như vậy, xử nữ nhà người khác mới một lần đã khó chịu muốn chết, nhưng thân thể của cô lại như thực tủy biết vị mà hoan nghênh hấn xâm lấn, xem ra cô cũng cần phải ở thế giới này hoàn chỉnh một đời, khiến ngọn lửa dục vọng có thể bị thời gian già nua dập tắt.

Dùng di động nhắn tin cho Đường Kỳ Dung, nói hấn tan học không cần tìm cô, biết hấn phỏng chừng lại muốn bạo phát, cô trực tiếp nhắn thêm phía sau là tiết thứ hai cô đã tiếp tục đi dạy, thân thể đã không có việc gì.

Đợi nửa ngày, không thấy hần trả lời, chắc là giận dỗi bực bội rồi, thân là học bá đệ nhất nam phụ Đường Kỳ Dung cũng sẽ không nghiêm túc nghe giảng đến nỗi không biết di động của mình có động tĩnh.

Mộc Khanh Khanh dự đoán được Đường Kỳ Dung có thể sẽ giận dỗi, nhưng không nghĩ tới hần lại suốt một ngày vẫn không nói chuyện với cô!

“Đường Kỳ Dung! Nói đi, anh không vui cái gì?” Nhìn động tác mở cửa chậm chạp của hần, động tác chậm chậm lãng phí thời gian không muốn vào cửa, biểu cảm trên mặt còn ủy khuất thương tâm cực kỳ rõ ràng, nếu còn không quan tâm mà dò hỏi như ý hần, nói không chừng đến nước mắt cũng rơi ra luôn.

“Lão sư...” Rốt cuộc cũng chờ được lão sư hỏi chuyện, Đường Kỳ Dung vội xoay người mở miệng, “Anh phát hiện em mới là người mặc vào quần lót vào liền không nhận người, đêm qua còn có sáng hôm nay anh ra sức hầu hạ em như vậy, khiến em sung sướng như vậy, nhưng cả ngày hôm nay em đều không quan tâm đến anh...”

“Sao em lại không quan tâm đến anh? Nói ra từng cái xem nào.” Chịu đựng khóe miệng co rút, Mộc Khanh Khanh cố gắng khiến cho ngữ khí của mình bình tĩnh một chút.

“Thứ nhất, buổi sáng em lại vì tên đàn ông già Ôn Thành kia mà vứt bỏ đóa tiểu thịt tươi như anh!” Trong mắt tràn đầy phẫn hận và không thể tin nổi.

“Anh yên tâm đi, em không có hứng thú đối với Ôn Thành, còn đối với anh... Ừ rất có hứng thú.”

“Nhưng em đã nói em thích nhất là loại đàn ông giả dịu dàng giả văn nhã này!”

“Không không! Em thích chính là đàn ông thật dịu dàng thật văn nhã.” Mộc Khanh Khanh chậm rì rì mà sửa lại lời hần, thấy mặt hần càng đen mới lại mở miệng, “Có điều... Chắc chắn là em đã bị anh bề cong thẩm mỹ... Mỹ nam thật tươi như anh cũng rất hợp ý em!”

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thương tâm trên mặt Đường Kỳ Dung thành công bị tẩy đi một chút, “A —— thứ hai, hôm nay khi đến lớp dạy học em cũng không nhìn anh!”

“Ặc, nhưng em cũng không nhìn những người khác mà... Em vẫn luôn nhìn bài tập của anh, ừ! Nhìn chữ nhớ người!” Bởi vì tiết học thứ nhất đã gặp phải kích thích quá lớn, tiết thứ hai cô đành trực tiếp để bọn học sinh tự học, còn cô vẫn luôn ở ngồi trên bục giảng chuyên tâm phê sửa bài tập, cũng xác thật không dám liếc mắt nhìn Đường Kỳ Dung một cái, tuyệt đối không phải vì cảm thấy thẹn thùng hay ngượng ngùng buồn cười gì đó!

“Hừ, anh sao có thể giống như bọn họ.” Thấp giọng lắm bả một câu, Đường Kỳ Dung tiếp tục lên án hành vi phạm tội của cô, “Thứ ba, giữa trưa sao không đợi anh đã đi mất?”

“Sau khi em dạy xong tiết hai thì đã đi rồi, trở về đổi quần lót, đừng hỏi em nguyên nhân, anh biết.” Mộc Khanh Khanh cương khuôn mặt lên, chính mình cũng không biết mình đang nói cái gì nữa.

“Đúng rồi đúng rồi! Còn nữa! Lão sư em lấy nút lọ ra cũng không nói cho anh!” Trên mặt Đường Kỳ Dung rớt cuộc cũng xuất hiện ủy khuất chân chính.

“Ha ha, Đường Kỳ Dung, hiện tại tôi không vui vẻ! Hẹn gặp lại!” Vừa nghe hắn nhắc nhở như vậy, cô cũng nhớ lại mình bởi vì cái nút lọ kia mà chịu tội, lấy từ trong túi xách ra một cục giấy, ném qua Đường Kỳ Dung, “Đêm nay anh ăn cơm tối với cái nút lọ của anh luôn đi!”

Nhìn lão sư không chút lưu tình “Sầm ——” một tiếng đóng cửa lại, trong tay Đường Kỳ Dung nắm chặt nút lọ bị giấy bao lại, bỗng nhiên tỉnh ngộ, chính mình lần này là ăn trộm gà không thành còn mất luôn nắm gạo! Không chỉ không thể khiến lão sư dịu dàng an ủi bồi thường cho hắn, ngược lại còn bị tước đoạt mất “Tính phúc” đêm nay!

“Cô ơi... Cô ơi... mau mở cửa đi! Cô ơi...” Khàn cả giọng, dịu dàng hiểu ý, đáng thương hề hề, âm trầm bi tráng, đủ loại âm thanh kiểu dáng kêu cửa đều bị hắn thử qua một lần, nhưng đáng buồn là vẫn không có một chút động tĩnh nào... Hắn thật sự sai rồi, thật sự rất hối hận! Nếu cho hắn cơ hội nữa, hắn khẳng định sẽ kéo lão sư kéo vào trong nhà mình trước rồi mới ầm ục!

———— Đại pháp xuyên qua thời gian cực nhanh ————

Khi lần nữa trở lại không gian hệ thống, Mộc Khanh Khanh có một loại cảm giác phảng phất giống như đã qua một thế hệ, có điều, cũng xác thật là cách một đời...

Không thể cũng không dám nghĩ nhiều nữa, Mộc Khanh Khanh trực tiếp lựa chọn sử dụng “Công cụ loại bỏ tình cảm”.

Lúc này đây thời gian chờ đợi lại phá lệ dài, có thể là bởi vì đây là lần đầu tiên cô trải qua một đời trong thế giới nhiệm vụ...

Sau khi trần ai lạc định*, cô chỉ nhớ rõ chính mình đã trải qua một cuộc hành trình dài lạ thường, ừ, vẫn là phúc lợi thù lao nhiều hơn hành trình.

** Tất cả mọi chuyện đã kết thúc.*

Bởi vì, kim tệ đạt được thật sự rất nhiều rất nhiều...

Nghĩ đến lúc này ngoại trừ nhiệm vụ chủ tuyến bên ngoài, nhiệm vụ nhánh của mình hoàn thành khẳng định cũng rất hoàn mỹ.

Nhưng vì cái gì, khi cô vừa nhớ tới mấy chữ nhiệm vụ nhánh này bỗng cảm thấy cả người không thích hợp, có loại cảm giác muốn chạy trốn chứ?

Dù sao thì không phải tất cả nhiệm vụ nhánh của tổ tình dục đều là nhiệm vụ bạch bạch bạch không tiết tháo đấy chứ? Ha ha, trí tưởng tượng của mình thật đúng là phong phú... Trong lòng cười gượng hai tiếng, gạt đi dự cảm xấu khó hiểu, Mộc Khanh Khanh trực tiếp lựa chọn rời khỏi hệ thống.

Ai, tốt xấu gì cũng là mục tiêu công lược đầu tiên mà mình làm bạn đến già, đáng tiếc giờ ngay cả tên cũng không nhớ rõ...

Có chút phiền muộn báo cáo nhiệm vụ với tổ trưởng xong, Mộc Khanh Khanh đang chuẩn bị tan tâm về nhà, lại bị tổ trưởng gọi lại.

“À... Cô là người mới đến, mấy nhiệm vụ tiếp theo đều phải nghiêm túc thực hiện, tôi nghe nói người phía trên công ty gần đây sẽ kiểm tra thí điểm chất lượng công tác của nhân viên tổ chúng ta.”

“A? Bọn họ tiến hành kiểm tra thí điểm như thế nào?”

“Tạm thời phong tỏa ký ức và tình cảm, hoàn toàn để cho người kiểm tra thí điểm dung nhập vào thế giới nhiệm vụ, hóa thân vào nhân vật để chúng ta công lược, sau đó khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ cũng sẽ đồng thời thoát ly khỏi thế giới nhiệm vụ, lại căn cứ vào mức độ tính phúc và hạnh phúc trong quá trình đó, tự tiến hành đánh giá cho điểm.”

“Nhân vật mà chúng ta công lược? Vậy những tính cách đặc thù gì đó của nhân vật công lược đều sẽ rất khác biệt với miêu tả của nguyên thể giới rồi?”

“Sẽ không, họ sẽ “Bị trải qua” quỹ đạo trưởng thành tương tự như nhân vật của nguyên thể giới, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chung tính cách, hai người giống nhau mà lại không giống nhau...”

(~)~(~)~(~)~

19. Quyển 1 - Chương 19: Vườn Trường (pn.1) Đột Nhiên Cô Muốn Liếm Nó [h+]

VƯỜN TRƯỜNG • (PN.1)

ĐỘT NHIÊN CÔ MUỐN LIẾM NÓ H

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Cô ơi, mau mở cửa đi ~ nếu không Dung Dung đáng thương hê hê của cô sẽ phải đau khổ tịch mịch đó! Cô ơi ~~” thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến không ngừng nghỉ, rất có ý vị nếu cô không mở cửa em sẽ kêu mãi không ngừng.

Mộc Khanh Khanh đứng phía bên kia cánh cửa, thật sự chịu không nổi hấn cứ gọi mãi như vậy, đành phải mở miệng đáp lại, nhưng thanh âm lại lộ ra sự cẩn thận, “Lần này anh thật sự không mang hành lý đến đây?”

“Thật sự không mang! Không tin em nhìn xem! Bên ngoài thật sự chỉ có một mình anh cô đơn chiếc bóng.”

Mộc Khanh Khanh nhìn xuyên thấu qua mắt mèo, quả nhiên nhìn thấy ngoài cửa không còn túi lớn túi nhỏ chồng chất như vừa rồi nữa, chỉ có một Đường Kỳ Dung đang lả chã chực khóc.

Nhìn thấy hấn bộ dạng đáng thương hê hê kia của hấn, Mộc Khanh Khanh cũng không kiềm được có chút mềm lòng, nghĩ lại, dù sao thì ngày mai hấn cũng phải khai giảng rồi, đêm nay đến ở một đêm chắc không có việc gì... Đâu nhỉ?

Trong lòng còn đang dao động không ngừng, trên tay cũng đã trực tiếp mở cửa, “Đêm nay đừng nháo đấy, ngày mai còn phải đi học, sẽ mệt!”

“Được được, anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Đúng vậy, ngày mai xác thật sẽ rất mệt ~

Hai chân Đường Kỳ Dung vừa bước vào cửa phòng, không nói hai lời, chuyện thứ nhất hấn làm, chính là trực tiếp khóa cửa lại.

Mộc Khanh Khanh vừa nghe thấy tiếng khóa cửa răng rắc, trong lòng run lên, xong rồi xong rồi! Bị tên nhóc này lừa hai năm, sao cô vẫn không rút ra được bài học nào chứ!

Mộc Khanh Khanh tận lực không dấu vết di động bước chân về phía sau, ý đồ thoát khỏi hiện trường. Còn chưa kịp xoay người, thì đã bị một lực mạnh mẽ đè xuống sô pha.

Đường Kỳ Dung sử dụng tay chân cùng lúc, toàn thân đều gắt gao quấn lên người Mộc Khanh Khanh, vừa hết sức dịu dàng triển miên nhẹ gọi, “Lão sư, lão sư..., Khanh Khanh... Khanh Khanh...” động tác lại nhẹ nhàng điều chỉnh vị trí của cô, khiến thân thể Mộc Khanh Khanh hoàn toàn nằm trên sô pha, sau đó trực tiếp dùng toàn bộ thân thể áp chế giam cầm Mộc Khanh Khanh.

Trong thanh tuyến trong trẻo của thiếu niên xen lẫn một chút thanh âm khàn khàn của người trưởng thành, giọng nói miên man tình ý quanh quẩn bên tai cô; các loại thanh âm làm nũng bán manh ngày xưa giờ đây

lại trở nên dịu dàng tinh tế, lực sát thương vô cùng lớn, trực tiếp khiến Mộc Khanh Khanh dần dần dừng động tác giãy giụa lại... Hai người ở phương diện này cũng đã coi như là vợ chồng già, thật sự không cần giả vờ rụt rè làm gì, với lại ít nhất đã một tuần rồi hai người không gặp mặt, không bằng, đêm nay thuận theo ý hân?

Nghĩ thông suốt rồi nên Mộc Khanh Khanh thả lỏng thân thể của mình, hai năm nay thân thể đã sớm biết được mùi vị của tình dục nên rất dễ dàng bị châm lửa, huống chi Đường Kỳ Dung còn biết rất rõ các điểm mẫn cảm trên cơ thể cô.

Cảm nhận được người dưới thân im lặng đồng ý, Đường Kỳ Dung ở phía trên càng không ngừng lại, bắt đầu động tác tiếp theo của mình.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Biết vành tai là nơi mẫn cảm của cô, vì thế hân ác độc hướng về phía lỗ tai cô thổi một hơi, vừa lòng cảm giác được phản ứng run rẩy của thân thể mẫn cảm; một ngụm nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai trắng nõn tinh xảo kia, hết sức dịu dàng liếm hôn, đầu lưỡi linh hoạt lướt từ trên xuống dưới, hoặc câu cuốn, hoặc mạnh mẽ liếm...

Một đầu tóc ngắn mềm mại của Đường Kỳ Dung cọ xát ở cổ cô, cảm giác ngứa ngứa có chút khó chịu, Mộc Khanh Khanh không tự chủ được vịn vào thân thể, muốn trốn tránh.

Không ngờ lại cảm nhận được tiếng thở dốc của Đường Kỳ Dung càng nặng nề, “Lão sư lại ở dụ hoặc em... Quá xấu xa rồi...”

Mộc Khanh Khanh sao có thể nhận cái tội danh có lẽ có này, ý thức tan rã thoáng thu hồi, “Em... em không có, là...”

Còn chưa nói xong đã bị Đường Kỳ Dung dùng miệng lấp kín, đầu lưỡi linh hoạt trực tiếp thâm nhập vào đôi môi khẽ nhếch của Mộc Khanh Khanh, vội vã xâm chiếm, càn quét, sau khi nghiêm túc cẩn thận tuần tra mỗi một “Lãnh địa”, cuốn lấy cái lưỡi mềm mại đã sớm tê dại vô lực của Mộc Khanh Khanh chơi đùa triển miên, nước bọt sáng lấp lánh dọc theo khoe miệng hai người đang tương dán chảy xuống, theo thân thể thẳng tắp nằm xuống trên sô pha của Mộc Khanh Khanh mà nhỏ giọt trên cái cổ tinh tế; đôi tay tác loạn của Đường Kỳ Dung cũng không ngừng sờ soạng các điểm mẫn cảm trên người cô.

Chờ Mộc Khanh Khanh từ trong nụ hôn vừa dài vừa sâu thanh tỉnh lại, mới phát hiện áo ngủ của mình không biết khi nào đã bị bong ra từng mảng, quần áo của Đường Kỳ Dung cũng không thấy bóng dáng từ lâu; hiện tại lúc này, toàn thân trên dưới của hai người đều chỉ còn lại một cái quần lót.

Đường Kỳ Dung chống thân thể mình vốn dính trên người Mộc Khanh Khanh lên, tách hai chân ra quỳ đứng trên sô pha, dùng cẳng chân rắn chắc kẹp lấy hai chân đang khép chặt của Mộc Khanh Khanh, phần bên trong đùi khó nhìn không ngừng ma sát hai chân Mộc Khanh Khanh, còn thật không biết từ khi nào đã lặng lẽ cương cứng cách quần lót cọ xát trên bụng nhỏ của Mộc Khanh Khanh; Đường Kỳ Dung cúi thân trên xuống, cả khuôn mặt đều chôn trên hai bầu ngực mềm mại của Mộc Khanh Khanh, giữa cánh

mũi đều là u hương thúc giục tình ái, hần thỉnh thoảng dùng lưỡi khẽ liếm đầu vú hồng nhạt cùng với xung quanh quần vú, hoặc nhẹ nhàng cắn đầu vú đã sớm đứng thẳng lên, dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, lặp lại lời kéo...

Mộc Khanh Khanh vươn đôi tay ấn lên ót Đường Kỳ Dung, ngón tay trắng nõn xuyên qua đầu tóc đen nhánh, động tác kia tựa như kháng cự lại tựa như đang cổ vũ. Một gương mặt kiều mị bị dục vọng lan tràn đến đỏ ửng, chỉ có thể si ngốc nhìn chằm chằm bóng dáng đang làm loạn trước ngực cô.

Mộc Khanh Khanh đã sớm bị Đường Kỳ Dung làm động tình, hiện tại hai vú mẫn cảm lại bị đâm loạn lẫn lộn như vậy, hoa huyết dưới thân đã sớm chảy ra một cổ chất lỏng ngọt ngào, còn thịt nóng bỏng có thể cách quần lót của hần truyền đến da thịt cô, nhưng Đường Kỳ Dung vẫn không nhanh không chậm khiêu khích cô, một chút cũng không có bộ dạng gấp gáp giống như khi hai người mới hoan ái trước kia, “Nhanh... chút, Ừ..., Đờng... đờa..., A...” Hoa huyết dồi dào thật sự chịu không nổi từng đợt tê ngứa từ sâu bên trong truyền đến, Mộc Khanh Khanh há mồm thúc giục, còn lắc lư thân thể ma sát còn thịt sưng to của Đường Kỳ Dung vài cái.

Sau khi Đường Kỳ Dung nghe được lão sư nũng nịu yêu cầu, rốt cuộc cũng nâng đầu đang bận rộn lên, có điều trong miệng vẫn còn ngậm một đầu vú phần nộn tràn đầy ánh nước, “Lão sư muốn? Nhưng mà anh không vội, em giúp anh cởi quần lót ra đi.” Đêm nay hần một chút cũng không nóng nảy, có rất nhiều kiên nhẫn từ từ nhắm nháp lão sư

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Anh... A...” Còn chưa mở miệng nói đã bị động tác ngoài miệng của Đường Kỳ Dung chặn lại, hần... Hần vậy mà lại dùng đầu lưỡi liếm láp lên đỉnh đầu vú mẫn cảm nhất; còn không dừng mà đóng đưa thân thể phía sau, nhiệt độ còn thịt thiêu đốt người khiến bụng nhỏ của cô bốc lên một ngọn lửa, hai cái trứng thậm chí còn ngẫu nhiên chạm tới gắt gao bao vây lấy môi âm hộ cách quần lót của cô.

Chỗ sâu nhất trong hoa huyết truyền đến ngứa ngáy càng ngày càng khó chịu đựng, cảm giác hư không mãnh liệt đánh úp lại, hai năm sinh hoạt tình dục sớm đã khiến thân thể hiện tại của cô khó có thể chịu đựng loại tra tấn này.

Mộc Khanh Khanh nhớ tới trước kia khi hai người hoan ái, mỗi một lần còn thịt thô to đều thao động rất sâu vào bên trong, mỗi một lần còn thịt lớn lướt động đều có thể đâm đến tận hoa tâm vô cùng ngứa ngáy của cô, còn có còn thịt lớn ma sát với âm đạo mang đến khoái cảm mãnh liệt...

Hồi ức hương diễm dâm mỹ cùng hoa huyết hư không như hiện tại hình thành tương phản mãnh liệt, khiến đáy lòng của Mộc Khanh Khanh dâng lên một loại khát vọng, thậm chí cô đã bắt đầu vội vàng mà muốn nhìn thấy còn thịt của hần, cũng là còn thịt của riêng cô.

Thấy lão sư vươn tay, Đường Kỳ Dung sẵn sàng mà dừng động tác trong miệng lại, để cô càng thuận lợi giúp hần cởi quần lót, phóng xuất ra còn thịt của mình.

Kết quả Mộc Khanh Khanh lại bất mãn khi hai vú của mình không có ai an ủi, trong miệng râm rì hai câu

không rõ ràng lắm, giật giật vòng eo của mình.

“A, lúc này lại đói khát như vậy cơ à, chờ một lát, côn thịt lớn của anh sẽ thao tiểu hoa huyết của em, bảo đảm sẽ khiến lão sư dục tử dục tiên cao trào tiếp nối không ngừng ”

Nghe được lời này, Mộc Khanh Khanh cũng không thẹn thùng, cô bị dục vọng tra tấn ngược lại lại vì lời nói kích thích này mà chảy ra một một lượng lớn tình dịch.

Mộc Khanh Khanh hơi hơi ngồi dậy, vươn một bàn tay trắng nõn ra, động tác mềm nhẹ kéo quần lót vẫn luôn trói buộc cứng rắn kia xuống, cự hành mất đi khổng chế lập tức thẳng tắp đứng lên.

Ánh mắt Mộc Khanh Khanh si mê nhìn chăm chăm côn thịt to lớn đang nổi gân xanh kia, đôi tay bắt đầu tự động mềm nhẹ vuốt ve, thậm chí không tự chủ được hạ thấp vòng eo, muốn càng thêm tới gần côn thịt lớn vô cùng quen thuộc của cô.

Cái lưỡi phấn nộn liếm qua đôi môi khô cạn, đột nhiên cô muốn liếm nó, dùng cái miệng nhỏ của chính mình bao bọc lấy côn thịt lớn thô trắng kia, tựa như hần đã từng vì cô mà làm như vậy, ý niệm vừa xuất hiện này trong nháy mắt đã lấp đầy đại não cô.

Đường Kỳ Dung không biết cô suy nghĩ cái gì, căn bản vẫn chưa kịp phản ứng, Mộc Khanh Khanh cũng đã trực tiếp ngậm lấy quy đầu hơi nhếch lên kia.

Cảm nhận được đỉnh côn thịt của mình được một mảnh ướt át ẩm áp bao vây lấy, Đường Kỳ Dung hoảng sợ, vội vàng kéo ra người đang chôn giữa hai chân hần ra, “Hít ——”

Khi hần đẩy ra cô ra, vậy mà cô còn dùng đầu lưỡi liếm quy đầu của hần! Lão sư là muốn cho hần trải qua một lần chuyện mất mặt như sớm tiết ra hay sao!

“Sao thế? Em muốn... Em muốn giúp anh mà...” Mộc Khanh Khanh bị kéo ra lại trưng ra một khuôn mặt vô tội, cái miệng nhỏ vừa mới ngậm lấy côn thịt hần còn ở đẳng kia không ngừng nói lời dụ hoặc hần!

Đẹp hết đi! Hần hiện tại chỉ muốn hung hăng thao tiểu tao huyết của cô!

Không muốn tiếp tục tra tấn lẫn nhau nữa, Đường Kỳ Dung quyết định tạm thời vứt bỏ kế hoạch lúc đầu, trực tiếp đè lão sư trên sofa lần nữa, cởi quần lót đã sớm ướt đầm dính đầy ái dịch của cô ra, tiếp theo nâng lên một chân cô lên vai mình.

Đường Kỳ Dung không nhịn được nữa cứ như vậy nhắm thẳng tiểu huyết, trực tiếp đâm vào! Một cú duy nhất, thẳng đến đỉnh hoa tâm!

Hoa huyết của Mộc Khanh Khanh đã sớm một mảnh ướt át, khi côn thịt cắm vào tiểu huyết tao ngứa vô

cùng, một tiếng nước “Phụt” phát ra dị thường rõ ràng.

Bị côn thịt lớn trực tiếp chọc mở môi âm hộ, thọc đến hoa tâm, Mộc Khanh Khanh cũng chỉ có một chút cảm giác không khoẻ, có điều nếu so với khoái cảm ngập đầu khi hoa huyết bị lấp đầy thì hoàn toàn có thể bỏ qua.

Khi toàn bộ côn thịt tiến vào sâu bên trong hoa huyết, hai người cùng đồng thời phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, ánh mắt Đường Kỳ Dung dịu dàng nhìn lão sư đang nở rộ dưới thân hắn, không chỉ đơn giản là côn thịt cảm nhận được chặt chẽ bao vây cùng với trơn trượt ướt át của cô mà mang đến khoái cảm, thỏa mãn trong lòng cũng khiến hắn hưng phấn đến tột đỉnh.

(~)~(~)~(~)~

20. Quyển 1 - Chương 20: Vườn Trường (pn.2) Thịt A Thịt A Thịt ~ [h+]

MERRY CHRISTMAS

VƯỜN TRƯỜNG (PN.2)

THỊT A THỊT A THỊT ~ HH

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Côn thịt theo vòng eo đưa đẩy của Đường Kỳ Dung đỉnh lên hoa tâm, bắt đầu hung ác đưa đẩy trong tiểu huyết ẩm áp mềm mại, mỗi một lần đưa đẩy đều hung hăng ma sát vách tường thịt, nếp gấp mẫn cảm trong tiểu huyết bị côn thịt lớn hung hăng khuếch trương; vừa mạnh mẽ vừa tàn nhẫn thao túng, mỗi một lần đều cố tình va chạm đến hoa tâm của cô, hưởng thụ khoái cảm khi quy đầu được hoa tâm mềm nhẹ kích thích mút chặt.

Tiểu huyết thậm chí giống như có ý thức mà liếm mút côn thịt nóng hổi đang thọc vào rút ra trong cơ thể, tầng tầng thịt non không thể khống chế co rút ôm chặt lấy thân gây cứng rắn.

Mỗi lần côn thịt rút ra đều chỉ chừa lại một phần quy đầu trong hoa huyết, rồi sau đó lại nhanh chóng đỉnh vào, thọc vào rút ra quá mức nhanh chóng, thậm chí có một lần còn làm Mộc Khanh Khanh cảm giác không ra hồn trôi động, chỉ cho rằng mỗi thời mỗi khắc côn thịt đều căng đầy trong hoa huyết của cô, vách trong non mịn bị ma sát liên tục, sắp bức điên cô luôn rồi.

Lông m* thô cứng của Đường Kỳ Dung cũng theo mỗi một lần hung hăng đưa đẩy mà càn quét trên hoa môi bóng loáng không một sợi lông của Mộc Khanh Khanh, thịt mềm kiêu nộn chịu loại chà đạp như vậy, hơi đau đớn rồi lại càng tăng thêm khoái cảm; thậm chí còn có mấy đám lông m* không ngừng vây quanh hạt châu mẫn cảm của cô kích thích ma sát, hai cái trứng thịt nặng trĩu cũng đánh cô không chút lưu tình, bên trong hoa huyết không ngừng chảy ra ái dịch rót đầy nơi giao hợp của cả hai, hương vị ngọt ngào nồng đậm quanh quẩn xung quanh hai người, kích thích dục vọng càng tăng cao...

Khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến Mộc Khanh Khanh gần như ngất đi, muốn mở miệng bảo Đường Kỳ Dung chậm một chút, nhưng lời còn chưa nói ra đã lại bị thao lộng đáng sợ trong hoa huyết cướp mất tâm trí, chỉ có thể theo tiếng nước phụt phụt và tiếng va chạm của thân thể rên rỉ bất lực.

Một tay Đường Kỳ Dung đỡ lấy đùi ngọc trắng nõn đặt trên vai, một cái tay khác không ngừng thương tiếc hai vú đang lắc lư theo động tác đưa đẩy; tư thế này có thể khiến Đường Kỳ Dung nhìn thấy rõ ràng cảnh đẹp nơi hai người giao hợp: Tiểu tao huyết không ngừng phun ra ái dịch thật đúng là nhiệt tình, mỗi khi hần rút côn thịt ra, thịt non trong tao huyết đều bám dính trên thân côn thịt, không rời bỏ được côn thịt của hần dù chỉ một khắc, mỗi khi thân gậy thoáng rút khỏi tao huyết, thịt non phẩn hồng trong huyết cũng theo đó mà bại lộ trong tầm mắt hần.

Sao tiểu huyết của lão sư bị hần thao hai năm nay vẫn phẩn phẩn nộn nộn mềm mềm như thế nhỉ? Không không! Vẫn có biến hóa, hiện tại không phải đã bởi vì động tác ra vào của hần mà biến thành ứng đồ tươi đẹp hay sao? Còn có nơi miệng huyết bị côn thịt lớn căng ra hết cỡ, ái dịch lại tựa như bọt mép chảy xuống...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Tầm mắt lại dịch chuyển về phía trước, thanh âm ngày thường thanh lãnh của lão sư hiện tại đã biến thành tiếng rên rỉ ê ề a a ngọt ngào; gương mặt mỹ diễm quyến rũ được hần dùng từng nét bút mà vẽ ra một lớp màu tình dục; hai tròng mắt ánh nước bị dục vọng phủ kín thành một tầng sương mù, tư thái vừa ngây thơ vừa mị hoặc; hai bầu ngực mềm mại tuyệt đẹp kia lần lượt theo động tác đỉnh lộng của hần mà tạo từng đường cong duyên dáng trên không trung, đầu vú hồng nhật đong đưa ma sát lòng bàn tay đang vuốt ve nhũ thịt của hần; còn có đôi tay vốn nên cầm phấn viết, cầm giáo thước kia cũng bởi vì hần thao lộng mà bất lực xụi lơ trên sô pha.

Hai mắt bị cảnh tượng hương diễm như vậy kích thích, trong miệng Đường Kỳ Dung cũng bắt đầu nói lung tung cảm thụ chân thật nhất từ đáy lòng hần, “Lão sư... Thật là lợi hại, tiểu huyết... Kẹp... Thật chặt, đúng là... Tiểu tao huyết... ngoan ngoãn của anh, thoải mái... Chết anh, Khanh Khanh, Khanh Khanh... Em thì sao, em thoải mái không? Anh thao em sướng không?!”

Cho dù đã qua hai năm sinh hoạt không biết xấu hổ, Mộc Khanh Khanh cũng vẫn khó có thể đối diện với loại dâm từ lăng ngữ trên giường này. Ngay lập tức hoa huyết đã bị kích thích, kẹp chặt lấy côn thịt thô to đã căng đầy hoa huyết kia.

Vốn đang muốn cho lão sư cảm thụ sự thao lộng dịu dàng như gió nhẹ mưa phùn của hần! Vậy mà cô lại dùng tiểu huyết kẹp hần, quả nhiên lão sư vẫn không thỏa mãn rồi.

“Lão sư... Khanh Khanh... Khanh Khanh, tiểu tao huyết của em kẹp côn thịt lớn của anh sướng quá, lão sư, em thật lợi hại...” Biết Mộc Khanh Khanh vừa nghe loại lời nói thô tục này, hoa huyết sẽ không ngừng chảy ra mật dịch, còn sẽ càng thêm kẹp chặt côn thịt của hắn; cho nên, Đường Kỳ Dung thích nhất là nói các loại dâm ngữ khi hoan ái, mỗi một lần còn ép buộc Mộc Khanh Khanh phải đáp lại hắn.

“A... Ừ... Đừng gọi... gọi... Em là lão... Lão sư!” Thời khắc như thế này, bị Đường Kỳ Dung gọi là lão sư, Mộc Khanh Khanh luôn có một loại cảm giác xấu hổ kỳ lạ.

“Hửm? Lão sư... Không thoải mái sao? Vậy thì học sinh em đây... Sẽ làm cô vô cùng thoải mái...” Đường Kỳ Dung bắt đầu chơi chiêu thức ba cạn một sâu, tiết tấu thọc vào rút ra lúc sâu lúc cạn, vừa mệt nhọc vừa sáng khoái, Mộc Khanh Khanh cũng không có tinh lực phản bác lời hắn nói, chỉ có thể hừ ra ngâm xướng mỹ diệu, cảm thụ khoái cảm cuộn cuộn không ngừng từ sâu trong tiểu huyết dâng lên...

Đường Kỳ Dung lại không ngừng thay đổi vài tư thế, sau khi không biết mệt mỏi hung hăng đưa đẩy thâm nhập qua lại hơn trăm cái, Mộc Khanh Khanh đã bị lẫn lộn đến nửa tỉnh nửa mê, mặc dù cảm nhận được khoái cảm ngập đầu đã đến như trong dự liệu, nhưng cũng chỉ có thể nhỏ giọng kêu như mèo con, “Kỳ... Dung, Ừ... Dung... Dung, dừng... A... Mau dừng...”

Quá mức mãnh liệt khiến Mộc Khanh Khanh thậm chí hơi cảm thấy sợ hãi khi khoái cảm mãnh liệt tới, Mộc Khanh Khanh vô lực chống cự, giọng nói đứt quãng phát ra âm thanh rên rỉ; khi hoa huyết cao trào cực nhanh co rút lại, hoa tâm đột nhiên phun ra một lượng lớn hoa dịch lại bị côn thịt đáng giận ngăn chặn lối ra, chỉ có thể đáng thương hể hể mà ở lại trong hoa huyết đã sớm đã không hề có khoảng trống.

Côn thịt của Đường Kỳ Dung ở bên trong hoa huyết dưới sự kẹp chặt mãnh liệt và hoa dịch cọ rửa, khó có khi nghe lời, vội vội vàng vàng dừng động tác, chỉ toàn tâm bảo vệ cho tinh quan, hắn còn nhớ rõ mục đích của hắn, cũng không thể hiện tại đã bàn giao ra ngoài.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Sau cao trào, Mộc Khanh Khanh xụi lơ trên sofa không ngừng thở dốc, khoái cảm mãnh liệt như vậy khiến cô thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Còn không chờ cô bình ổn thể xác và tinh thần chịu đủ loại kích thích của mình, côn thịt bị kẹp đến mức không dám động khi cô vừa mới cao trào lại bắt đầu diều võ dương oai, không hề có điểm báo đã trực tiếp nặng nề đụng phải hoa tâm mềm mại vô lực của cô!

“A! Dừng... Dung Dung, Dừng... Chậm lại, quá... Quá nhanh, dừng...” Thanh âm nhuần nhuyễn đáng thương.

Côn thịt đã chịu kích thích khi Mộc Khanh Khanh cao trào sao còn có thể chậm lại! Đường Kỳ Dung ghé vào bên tai cô, “Lão sư quá xấu rồi, mới vừa rồi suýt chút nữa bị tiểu hoa huyết của em kẹp đến bắn ra rồi, may mắn là côn thịt lớn của anh thường ngày vẫn rèn luyện cần mẫn, chắc chắn ” động tác thọc vào rút ra không chỉ không dừng lại, ngược lại còn càng nhanh càng mạnh.

“Dung Dung... Xin... anh... Đừng... Chậm một chút, chậm... chút, hức hức em chịu không nổi!” Tiểu huyết dưới thân đã bị khoái cảm kích thích liên tục đến mức co rút không ngừng, run rẩy, chỗ sâu trong tiểu huyết tê mỗi truyền đến vui sướng thiêu đốt khiến thần trí Mộc Khanh Khanh đều trở nên mờ mịt, chỉ có thể nức nở cầu xin.

“Anh cũng muốn bắn, vậy lão sư có đồng ý cho anh đến đây ở hay không? Hửm?” Vừa nói vừa ác liệt mà dùng đại quy đầu sưng to bắt kham chống vào hoa tâm yếu ớt miễn cưỡng kia xoay quanh nghiền nát.

“A... Được, được... Cái gì cũng được, chậm một chút, xin anh... Chậm một chút...”

“Ừ... Khanh Khanh... Khanh Khanh, anh yêu em!” Côn thịt đã sớm bị chặt chẽ và ẩm áp bên trong tiểu huyết bức đến sắp bắn cũng không khắc chế nữa, cuối cùng đảo nhập thật sâu, quy đầu lại lần nữa đâm vào sâu bên trong hoa tâm, một cổ nóng rực phun ra, thật lâu không ngừng nghỉ, còn đưa Mộc Khanh Khanh vừa mới cao trào lại cao trào thêm một lần nữa...

Toàn bộ căn phòng đều tràn ngập hương vị dâm mỹ, sô pha cũng bị hai người điên cuồng lẫn lộn đã không ra gì.

Hai người ôm nhau gấn bó, đều yên lặng hưởng thụ dư vị sau cao trào...

Thần trí Mộc Khanh Khanh dần dần khôi phục, nhớ tới lời mình đã đáp ứng lúc ý loạn tình mê, bất đắc dĩ thở dài, cô không nên mềm lòng mở cửa mới phải, giờ thì hay rồi, mất cả chì lẫn chày, đột nhiên lại bị tên nhóc này dùng mỹ nhân kế dụ dỗ mình đáp ứng chuyện ở chung.

Có điều, ngày mai cuộc sống đại học của hắn phải bắt đầu rồi, cũng chỉ có thời điểm cuối tuần, hai người mới có thể ở bên nhau.

Đây đúng là một chuyện đáng để vui vẻ, rốt cuộc thì buổi tối cô cũng có thể ngủ sớm, nhưng mà trong lòng vẫn có một chút xiu phiền muộn... Từ khi hai người quen biết tới nay, còn chưa bao gặp phải tình huống quá hai ngày chưa thấy mặt đâu, hơn nữa trong đại học tràn đầy nữ sinh viên thanh xuân xinh đẹp, liệu hắn có...

“Này! Sao anh còn... Ừm...”

Hắn đang nằm bên cạnh cô, côn thịt của hắn còn chôn trong hoa huyết của cô đấy! Vậy mà lão sư còn thất thân, hắn đúng là cần phải trọng chấn phu cương*! Chọn ngày chi bằng gặp ngày, ngay đêm nay!

* **Trọng chấn phu cương** (): khôi phục, chấn chỉnh lại quyền uy của người chồng.

...

Trong phòng nào đó trên tầng lầu nào đó ở tiểu khu nào đó, suốt một đêm đều không ngừng truyền ra tiếng nước phụt phụt, tiếng thân thể va chạm bạch bạch, còn có tiếng rên rỉ xin tha mềm mềm nhuyễn nhuyễn cùng miệng đầy dâm uế lằng ngừ của người nào đó.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh nghĩ trái nghĩ phải, có lẽ sẽ có một khoảng thời gian không thể thỏa mãn Đường Kỳ Dung, sợ hấn ở đại học còn phát tình lung tung, chịu đựng xấu hổ để hấn tùy ý đùa nghịch; trên sofa, trên bàn, trên thảm, trên tường, bồn tắm, còn có trên giường sau khi dậy sớm, địa điểm đa dạng; nằm, quỳ, nằm sấp, đứng thẳng, đối mặt, quay lưng, mặt bên, tư thế đa dạng.

Tuổi trẻ khí thịnh, tính dục tràn đầy, Đường Kỳ Dung vẫn có thể tiếp tục cứng rắn, coi như hấn lợi hại, chỉ đáng thương cho bộ xương cốt già này của cô, đến hừng đông mới đi vào giấc ngủ, buổi sáng còn bị lẫn lộn một phen...

Đàn độn nằm trên giường nghỉ dưỡng một ngày, sau khi có thể xuống giường đi lại, phát hiện người nào đó đã tự giác mang hành lý từ cách vách chuyển sang đây...

Cứ nghĩ mình sẽ có bốn buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt, tâm tình Mộc Khanh Khanh vui vẻ, lúc nghe được tiếng mở khóa cửa thì giật nảy mình, ló đầu ra xem xét, lại là –

“Đường Kỳ Dung! Không phải anh đi khai giảng sao! Sao lại về rồi?” Chắc là quên cái gì đó... nhỉ.

“Hi hi, cô ơi, nhìn thấy anh có rất vui vẻ rất kích động không?”

“Đừng nói sang chuyện khác, anh quên thứ gì sao?”

“Không có, à, đúng rồi, anh quên nói cho em biết, anh không ở lại trường, mỗi ngày đều sẽ trở về.”

“...”

“Dọn đồ của anh về cách vách cho tôi!”

“Nhưng mà sáng nay anh đã bán đi cả rồi, ngay cả tiền người ta cũng đã giao hết.”

Người nào đó thực hiện được âm mưu, trong lòng cười thầm: Hấn sao có thể nhịn được trong một tuần chỉ có cuối tuần mới nhìn thấy được lão sư? Chính mình lúc ấy không màng cha mẹ khuyên can ghi danh vào đại học cùng thành phố là vì cái gì? Còn không phải là vì sinh hoạt hài hòa của mình và lão sư hay sao...

Hừ hừ, đương nhiên còn có một mục đích quan trọng nhất: Nhanh chóng phát hiện và chặt đứt tất cả các

hoa đào khả nghi khi hàng phòng hộ của lão sư không có hấn trấn thủ!

(~)~(~)~(~)~

***Dương:** giờ mới để ý tác giả chẳng đề cập gì đến cái danh khí gì kia ==*

PS. Kết thúc tiết mục tặng quà Giáng sinh tại đây~~

21. Quyển 1 - Chương 21: Vườn Trường (pn.3) Lão Sư, Chúng Ta Cùng Nhau Bắn [h+]

VƯỜN TRƯỜNG (20)

LÃO SƯ, CHÚNG TA CÙNG NHAU BẮN... (H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

[Tuyên bố nhiệm vụ N: Ở phòng học khiến Đường Kỳ Dung vì cô biểu diễn tự an ủi bản tình; trừng phạt nếu thất bại: Vì Đường Kỳ Dung biểu diễn tự an ủi cao trào.]

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, thân mình Mộc Khanh Khanh run lên, suýt chút nữa bẻ gãy cây bút đang cầm trong tay, rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

...

Học sinh năm ba đều bị yêu cầu buổi tối tự học ở trường, mà quy định này chính là điều Đường Kỳ Dung chán ghét nhất, vốn dĩ sau khi lên năm ba, lão sư sẽ không thể nào đáp ứng “Làm vận động” với hắn, từ sau khi phải học thêm tiết tự học buổi tối, càng đáng sợ hơn là một tuần hắn chỉ còn thời gian hai buổi tối phúc lợi!

Mấy hôm nay, ước chừng hắn đã có bốn ngày không được cùng lão sư...

“Đường Kỳ Dung, ra đây một chút.”

“Có chuyện gì sao? Lý lão sư.” Đường Kỳ Dung thực sự không thích lão sư vật lý, bởi vì hắn không chỉ một lần nhìn ra tên đàn ông già này vậy mà muốn mưu toan theo đuổi lão sư của hắn!

“Mộc lão sư dạy năm hai bảo cậu đến giúp một chút, cậu mau đi ngay đi.” Nữ thần của mình khó khăn lắm mới nhờ vả mình, sao có thể không làm tốt được chứ?

“Dạ, thầy yên tâm, dù sao thì vị hôn phu của Mộc lão sư cũng là người một nhà với em mà.” Không để ý tới sắc mặt cứng đờ của tên đàn ông già kia, Đường Kỳ Dung tâm tình sung sướng cáo biệt.

Dựa theo địa điểm lão sư vừa nói cho hắn, Đường Kỳ Dung đi tới một nơi cực kỳ hẻo lánh và quỷ dị... Phòng thí nghiệm hóa học?

“Cô ới?” Phòng thí nghiệm hóa học ở trường học là một nơi vô cùng hẻo lánh, ban ngày rất ít khi có ai, ban đêm càng thêm không một bóng người, lão sư gọi hắn đến nơi này làm gì?

“Ừ...” Mộc Khanh Khanh thấp giọng đáp lời, trong lòng yên lặng xin lỗi Đường Kỳ Dung...

“Có phải cô nhớ em hay không?” Khóe miệng ngậm ý cười, mặt đầy vẻ chế nhạo, “Không nhận được muốn hẹn hò với em?”

“Ừ... Anh... Cởi quần đi.” Vẫn nên dứt khoát đi thẳng vào vấn đề cho rồi.

“A?” Có chút kinh ngạc, nhưng càng hưng phấn nhiều hơn, “Được được được! Quần lót thì sao?”

“Cũng cởi...”

Sau khi Đường Kỳ Dung lột sạch sẽ hạ thân của mình, nhìn Mộc Khanh Khanh quần áo hoàn chỉnh, có chút hoang mang, “Cô ới, em không cởi sao?”

“Ừ, Anh... lột cho em xem trước...” Tránh đi ánh mắt của Đường Kỳ Dung, trên lỗ tai cô cũng lặng yên nổi lên hồng nhật.

Hắn không nghe lầm đấy chứ...

“Không cứng được sao?” Đây vẫn là lần đầu tiên cô chân chính thấy cực đại của hắn hoàn toàn mềm xuống, đáng vẻ phần phần nộn nộn không có tính công kích như vậy vẫn rất đáng yêu...

“Ừm...” Về mặt hắn ủy khuất, tiểu huynh đệ của hắn bao lâu nay đều có đái ngũ tốt, bị nuông chiều hư hỏng sao có thể dễ dàng cứng lên như vậy, “Cô ới, em sờ sờ đi, sờ sờ nó sẽ cứng ngay thôi.”

Về mặt cô nghi ngờ, nhưng tiểu huynh đệ không có sức lực của hần kia lại không có biện pháp khác, ngồi xổm xuống thử thăm dò, vươn ngón trỏ chạm chạm vào phần đầu phần nộn kia, lát sau vậy mà lại thần kỳ phát hiện nó lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu đứng thẳng, dài ra, to lên...

Trong lòng Đường Kỳ Dung cũng cảm thán nói, cảm giác như tiểu huynh đệ của mình quá biết tranh đua! Biết cái gì gọi là mỹ vị!

“Ừ, tiếp theo anh lột đi, nó đã cứng rồi.” Mộc Khanh Khanh đứng lên, lui về phía sau một khoảng cách an toàn, chuẩn bị chờ đợi màn biểu diễn của hần.

Không ngờ lại gặp được loại tình huống này, nhưng nhìn biểu cảm chân thật đáng tin của cô, hần chỉ có thể bắt đầu lặp lại vận động ma sát.

Dùng ngón tay thô cứng của mình lột, thật sự là một chút khoái cảm cũng không có, “Lão sư... Lột không ra được... Khó chịu...” Sau khi khai trai, có lần nào không thoải mái dễ chịu bắn ra đâu chứ, hiện tại bắt hần cứng rắn ma sát, hần thật sự rất khó chịu, trong lòng khó chịu, huynh đệ khó chịu, hần cũng khó chịu...

“Nhưng em muốn nhìn anh bắn ra...” Nhìn động tác tay của hần thô lỗ lột côn thịt, trên mặt lại khó chịu thống khổ, cô cũng có chút xấu hổ áy náy, “Anh nhẹ một chút.”

“Cô ơi... Em giúp anh với...” Bộ dạng méo miệng kia thật đáng thương.

“Giúp... giúp thế nào đây? Anh nhất định phải tự mình... động, em không giúp anh lột đâu.”

“Em cũng cởi quần áo đi.” Thấy cô muốn cự tuyệt, lại vội vàng nói, “Anh chỉ nhìn thôi, nhìn như vậy nói không chừng có thể ra được...”

“Chỉ cởi áo ngoài thôi được không?” Dù sao đây cũng là phòng học, lúc bảo hần cởi sạch còn không khó chịu, đến lượt mình, nghĩ đến quả thực xấu hổ không thể chịu nổi.

“Hu... Khó chịu quá... Anh cũng đã cởi hết rồi...” Ý tứ của hần không cần nói cũng biết.

Nhìn cô dần dần lỏa thể hiện ra trước mặt hần, ừ... Loát cũng có cảm giác rồi, “Cô ơi... Anh muốn sờ em, sờ một chút là có thể bắn...”

“Anh... Không phải anh nói chỉ nhìn thôi sao!”

“Tiểu huynh đệ của anh lâu lắm rồi không được phát tiết... thoải mái, cô à, em mà không cho anh sờ, anh bắn không ra...” Về mặt hết sức hiển nhiên.

“Anh... Anh!” Đánh không lại mặt dày vô sỉ của hắn, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể không có cốt khí bán thịt cầu bán.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Vừa mới tới gần hắn, một bàn tay chợt bắt đầu hạnh kiểm xấu lướt trên da thịt trần trụi bóng loáng của cô, bàn tay mang theo nồn nóng mà dịu dàng âu yếm tấm lưng mẫn cảm của cô.

Khi tay hắn vừa chạm phải da thịt cô, tư vị quen thuộc nào đó tức khắc trào ra, “Ừm...” Hai mảng mây hồng không tự chủ được bay lên phần má của cô, khiến cô càng thêm vũ mị động lòng người.

Bàn tay dừng trên lưng cô cũng không lâu lắm lại dần dần lướt xuống cái mông vểnh cao của cô, lặng yên không tiếng động từ sau lưng duỗi ngón tay thăm dò vào trong hoa môi ướt át, cảm giác được động tác muồn giầy giụa của cô, hắn đỉnh đỉnh eo, dùng côn thịt của hắn va chạm cọ xát da thịt cô, “Lão sư đừng nhúc nhích, nếu không anh loát không ra tinh dịch...”

Lại một lần ngoan ngoãn không dám có động tác, cô chỉ có thể không cốt khí mặc cho ngón tay hắn tùy ý làm loạn giữa hai chân mình.

“Ừm... Đừng chạm vào... Chỗ đó... Đừng...” Khi hắn chạm vào tiểu hạch bí ẩn kia, toàn bộ thân thể cô đều bắt đầu mềm mại dựa vào lòng ngực hắn, hai chân tê dại vô lực, ngay sau đó tiểu hạch lại bị giày xéo không chút lưu tình, tàn sát bừa bãi như vậy mang đến kích thích và khoái cảm mãnh liệt khiến cô căn bản không thể đứng vững được nữa.

“Lão sư... Em muốn anh biểu diễn tự an ủi cho em xem sao?” Hắn dụ hoặc cô, hơi hơi đè thấp giọng nói.

“Ừm... Muốn...” Cô có chút choáng váng, chỉ có thể tùy ý phụ họa theo lời hắn nói.

“Nếu lão sư đã muốn như vậy, thì...” Hắn ôm thân thể đã trở nên mềm mại của cô lên bàn thí nghiệm bên cạnh, “Hai người chúng ta cùng bắn đi, lão sư cũng biểu diễn triều phun cho anh xem!”

Độ cao của bàn thí nghiệm đối với tư thế của hai người hiện tại mà nói là vô cùng xảo diệu. Cô dùng đôi tay chống lên bàn thí nghiệm, chống đỡ thân thể của mình, động tác như vậy khiến hoa huyết của cô hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn; côn thịt sưng to giữa hai chân cũng có thể điều vô dương oai hiện ra trước mắt và giữa hai chân cô.

Tiểu hạch vừa mới bị đùa bỡn đã có chút sưng đỏ giấu giữa cánh hoa đang khép hờ, khe huyết nhỏ yếu ớt phần nộn ướt át, hắn nhìn không được đồng thời dùng ngón trỏ và ngón áp út đẩy cánh hoa đang ngượng ngùng ra, ngón giữa nương theo những chất lỏng trơn trượt ướt át thăm dò vào trong hoa huyết mẫn cảm chật hẹp.

Hắn tận tình đùa bỡn thân thể của cô, một cái tay khác cũng không quên an ủi côn thịt sưng to bất kham

của mình, quy đầu côn thịt đã trở nên dữ tợn hung tàn vẫn luôn nhắm ngay tiểu huyết đang đói khát của cô, tư thái hung ác kia tựa như một con sói đói đang nhìn chăm chăm con mồi.

Ngón giữa thô dài bắt đầu tùy ý đâm thọc trong cơ thể cô, uốn lượn xoay tròn, mặc dù không có cùng chiều dài thô to và độ cứng rắn, nhưng ngón giữa linh hoạt của hắn vẫn có thể không ngừng hung hăng kích thích điểm nhạy cảm của cô, xẹt qua một khối thịt mềm hơi gồ lên trên nhục bích, hoa huyết bị ngón tay hắn đùa bỡn tà ác, cảm giác ngượng ngùng trước đó cũng biến thành từng đợt khuây khoả, khiến cô không kiềm được thoải mái rên rỉ, càng thêm chảy ra lượng lớn dịch thuận lợi cho hắn thọc vào rút ra.

Nhân lúc cô không chú ý, hắn lại đưa ngón trỏ và ngón áp út cùng nhau chen vào tiểu huyết của cô, ba ngón tay thô dài đáng sợ không chút thương tiếc mà đâm thọc; khi ba ngón tay của hắn tăng tốc độ đâm thọc trong thủy huyết chật vật, ngón cái dừng lại ở bên ngoài cũng đột nhiên dùng sức nhấn lên tiểu hạch rồi nhanh chóng nghiền nát, từng đợt thổ dốc vô tận mãnh liệt khiến cô khó có thể thừa nhận, cô hơi xốc mi mắt lên, lọt vào trong tầm mắt cũng chỉ có hung khí côn thịt nóng hổi của hắn...

“Lão sư, chúng ta cùng nhau bắn...” Động tác của hai tay không ngừng, tốc độ lại bỗng chốc tăng thêm, khoái cảm chồng chất càng ngày càng cao, phía trước quy đầu của hắn cũng chảy ra chất lỏng trong suốt, toàn thân cô cũng không kiềm được bắt đầu co rút, hai người bọn họ thật sự cùng nhau bắn ra!

Khi vui sướng trong cơ thể cô cười mây gào thét mà đến, cô rên rỉ thét chói tai, nháy mắt trong hoa huyết nóng cháy phun ra một lượng lớn chất lỏng, cảm giác như mất đi khống chế, nhưng khoái cảm lên đến đỉnh điểm khiến cô căn bản không có sức lực để xấu hổ, chỉ có thể nhìn chất lỏng óng ánh trong suốt kia từ trong hoa huyết chật hẹp khẽ nhếch phun ra, chất lỏng trong suốt bắn ra lại lấy lộ tuyến đường cong cùng tình dịch sền sệt mà hắn bắn ra chạm vào nhau, đa phần lượng lớn bạch trọc của hắn đều dính lên thân thể trần trụi của cô, thân thể trần trụi hoàn mỹ mê người bị tình dịch lây dính hương vị chỉ duy nhất thuộc về hắn.

Cao trào qua đi cô càng thêm mỹ diệu kinh người, phong tình tận xương, vũ mị loạn tâm, ngọc thể hoàn mỹ không tỳ vết bị tình dịch của hắn bắn ra lây dính đến mức đâm loạn phóng đảng, mặt mày trầm luân khoái cảm triều phun như men say, tiếng rên rỉ thổ dốc ngọt ngào, hai vú run rẩy mê người, vòng eo một tay có thể ôm hết, hương vị tình dục nồng đậm vô cùng.

“Lão sư, anh đã vì em mà biểu diễn, đến lúc nên thu phí rồi.”

(~)~(~)~(~)~

22. Quyển 1 - Chương 22: Vườn Trường (pn.4) Tiểu Kịch Trường, Ừm, Có Cầu Hôn!

VƯỜN TRƯỜNG (21)

TIỂU KỊCH TRƯỜNG, ỪM, CÓ CẦU HÔN!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

*

Nửa học kỳ đầu, một số học sinh năm ba của cao trung Tinh Long vẫn có thể lựa chọn ở bên ngoài.

Còn Đường Kỳ Dung, đương nhiên cũng là một trong số đó.

Nguyên nhân của hắn rất khí phách chính nghĩa, là vì để thỏa mãn thân thể càng lúc càng đói khát của lão sư! Đối với chuyện này, hắn nghĩa bất dung từ, cam nguyện từ bỏ tự an ủi ban đêm ở ký túc xá!

Liên quan đến tin tức Đường Kỳ Dung lần đầu tiên phát biểu câu nói này là như sau:

Thời gian: Đêm đầu tiên ngày khai giảng năm ba của Đường Kỳ Dung.

Địa điểm: Trong phòng tắm nhà Đường Kỳ Dung.

Nhân vật: Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung

Lời nói trước đó: Ân ân a a sướng quá ~ đừng ngừng lại ~

Lời nói lúc giữa: Lão sư, mau thân thân anh, khen khen anh ~

Lời nói lúc sau: Côn thịt của anh? A! Em mới vừa mua gậy mát xa!

*

Một ngày nọ khi năm ba mới vừa khai giảng, Đường Kỳ Dung biết được Ôn Thành được phân dạy năm hai.

Buổi tối cùng ngày, phòng khách nào đó, hương vị nồng đậm nào đó.

“Lão sư...”

“Chậm, chậm một chút... Ha a, ư ha... ĐỪNG... Không cần... mạnh quá... Nhẹ chút...”

“Được chưa, được chưa, được chưa...”

“ĐỪNG, đừng a... Ừ a... Muốn tới tới rồi... A a...”

“Lão sư mau đồng ý với anh... A, mau trả lời...”

Lại là một lần leo lên cực độ khoái cảm phía chân trời, Mộc Khanh Khanh run thân mình thở dốc, “Anh... Rút ra đi!”

“Lão sư! Em sướng xong lại mặc kệ anh!”

“Đường — Kỳ — Dung, anh đã sướng nửa buổi tối rồi!”

“VẬY em đáp ứng anh, tới năm ba với anh!”

“Không được! Trường học đã sắp xếp rồi!”

“VẬY Ôn Thành kia dựa vào cái gì có thể đến năm hai...”

Trong lòng Mộc Khanh Khanh trợn trắng mắt, bởi vì hắn là nam chính!

“Anh còn dám quậy chuyện này với em, anh có tin em sẽ lập tức đi mua gậy mát xa đủ các loại kiểu dáng đủ các loại kích cỡ hay không!”

“...Khanh Khanh, em lại bắt nạt anh...”

*

Lúc Mộc Khanh Khanh và Đường Kỳ Dung giao lưu thân thể và tinh thần đến năm thứ tư, Mộc Khanh Khanh hiếm khi ăn giấm.

Mộc Khanh Khanh mặt mang mỉm cười, chỉ nhìn Đường Kỳ Dung, không nói một lời.

Ngược lại với vẻ thần nhiên cao lãnh của cô, vẻ mặt Đường Kỳ Dung lại vừa cẩn thận vừa khấn trương, “Lão, lão sư, em nghe anh ——”

“Thì ra cô là lão sư của học trưởng Kỳ Dung, rất hân hạnh được gặp cô.” Dán bên cạnh Đường Kỳ Dung là một cô gái quần chúng nào đó, vẻ mặt thanh xuân dào dạt, nụ cười sáng lạn, ngọt ngào như ánh mặt trời.

Kỳ Dung... Đúng là thân mật ghê cơ.

Đường Kỳ Dung bị ngắt lời cảm giận trừng mắt nhìn cô gái quần chúng, trong lòng là một vạn lần hối hận khi đồng ý giúp bạn cùng phòng hẹn người.

Cô gái kia cảm giác được cái nhìn “thâm tình đầy chăm chú” của hắn, thẹn thùng nhìn hắn một cái, đối nói: “Học trưởng Kỳ Dung, em, em đồng ý đêm nay hẹn hò với anh. Anh cứ ôn chuyện với lão sư đi, em đi trước, đêm nay chúng ta lại trò chuyện tiếp.” Cô gái quần chúng nhanh chóng thoát khỏi hiện trường gây án.

Chỉ còn lại Đường Kỳ Dung thân thể cứng đờ, chìm vào tuyệt vọng.

Mộc Khanh Khanh vẫn luôn hiền lành tươi cười, nhìn hai người đối diện ân ái, tán tỉnh lẫn nhau.

Được lắm, Đường Kỳ Dung, anh đã thành công khiến cho tôi ghen tuông.

Theo lão Vương ở sát vách tiểu khu nào đó kể lại, trong thùng rác ở tầng lầu mỗi ngày đều có các loại giấy mát xa kiểu dáng hoàn hảo không tổn hao gì, cùng với rất nhiều giấy vệ sinh có chứa đựng máu mũi và tinh dịch xuất hiện.

*

Sau khi Đường Kỳ Dung mới vừa nhận được bằng tốt nghiệp, giấy hôn thú của hắn cũng nhận được tới tay.

Còn quá trình cầu hôn này, dùng một chữ để hình dung, chính là yêu; hai chữ để hình dung, chính là làm tình; ba chữ để hình dung, chính là triệt thảo thảo*.

* **Triệt thảo thảo** (): thảo có pinyin là “cǎo”, trong ngôn ngữ mạng Trung Quốc đồng nghĩa với fuck. Đại khái là vậy á, đại loại đây là một câu chửi.

Đó là ngày trời trong nắng ấm, thích hợp để yêu yêu.

Trên giường lớn nào đó, người đàn ông nào đó ghé vào giữa hai chân cô gái nào đó, ra sức hầu hạ, mút cắn liếm hút, tiếng nước sủi sục không dứt bên tai.

Sau một tiếng hét chói tai kiểu mị cao vút, người đàn ông nào đó ngẩng đầu, đầu lưỡi nếm hương vị thơm ngọt, màu sắc ửng ửng sáng loáng.

Nắm lấy tay cô, đầu ngón tay đặt giữa cánh môi hần.

Thân gầy nóng rực, quy đầu cọ xát miệng huyết của cô.

“Ừm a... Mau a... Ha a... Cắm, cắm vào đi... A a.”

Cắm vào đi, tất cả đều cắm vào hết đi.

^_^~^_^~^_^~^_^~^_^~^_^~^_^~^

Dương: *Chương này ngắn quá nhỉ.*

Thế giới sau là Tu Chân nhé ~

Spoil:

- Đa tạ công tử cứu giúp, vô cùng cảm kích.

- Ủ, nàng lấy thân báo đáp đi.

- Công tử nói đùa, ta đã sớm có hôn ước rồi.

- Nàng chỉ có thể theo ta đến Ma cung, còn hôn ước của nàng, sẽ không liên quan gì đến nàng nữa.

- ...

23. Quyển 2 - Chương 1: Tu Chân (1) Lấy Thân Báo Đáp

TU CHÂN (1)

LẤY THÂN BÁO ĐÁP

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Kỳ thật ngày hôm qua nghe được tổ trưởng nói những lời này, Mộc Khanh Khanh cũng không có bao nhiêu để ý.

Mộc Khanh Khanh tự nhận mình thân là một tân thủ mới vừa gia nhập tổ tình dục, những người cấp cao đó khẳng định sẽ không bị rút gân đầu óc mà lựa chọn tiến vào thế giới nhiệm vụ của cô.

Để không bị chọn trúng, cô sẽ chọn một dị thể để làm nhiệm vụ, những thổ hào cấp cao cả ngày cảm y ngọc thực không rời xa được văn minh hiện đại đó khẳng định sẽ không kiểm tra đến cô!

Cho nên sau hai ngày nghỉ ngơi, khi Mộc Khanh Khanh lại một lần nữa tiến vào không gian hệ thống, cô trực tiếp xin hệ thống tiến vào thế giới nào đó không phải hiện đại văn minh.

“Yêu cầu của ký chủ được chấp nhận, hệ thống tự động lựa chọn kịch bản, tiến vào thế giới –”

“Từ từ – còn kịch bản –” Thanh âm có chút hoảng loạn của Mộc Khanh Khanh dần dần biến mất trong không gian hệ thống.

“Khanh Khanh, Khanh Khanh, đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại đi...”

“Ừm – Quỳnh Như?” Trong đầu Mộc Khanh Khanh còn hơi choáng váng, khó khăn mở hai mắt, nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ, chỉ dựa vào bản năng của nguyên thân mà đáp lời.

“Khanh Khanh, hôm nay ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

“Ừm... Chắc là tối qua cảm lạnh... Đầu hơi choáng váng.”

“Vậy... Vậy hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, khảo thí của Vân Tiêu Cung diễn ra ba ngày liên tục, ngày mai ngươi cũng có thể tham gia.” Quỳnh Như cũng không nghi ngờ gì, chỉ dặn cô nghỉ ngơi cho tốt, sau đó để lại một mình Mộc Khanh Khanh trong phòng.

Mộc Khanh Khanh chờ sau khi Quỳnh Như rời khỏi phòng, ổn định thân thể, bắt đầu tiếp thu cốt truyện hệ thống truyền đến.

Ừm...

Lần này hệ thống đối đãi với cô rất tốt, rất tốt...

Thân phận của cô là nữ chính cuồng duệ huyễn khóc điệu tặc thiên*, là một bạch liên hoa Mary Sue* dịu dàng đơn thuần thiện lương, ngoại trừ đáng người mỹ mạo và tiểu huyết làm đến cỡ nào cũng vẫn khít khao chặt hẹp, phúc lợi lớn nhất của nữ chính đó là có được một hậu cung mỹ nam cả về chất lượng lẫn số lượng.

* **Cuồng duệ huyễn khóc điệu tặc thiên** (): ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, dùng để hình dung một người rất giỏi về phương diện nào đó hay sự việc nào đó khiến người khác kinh ngạc. (Theo Baike)

=> Có thể hiểu là rất lợi hại, thiên phú kinh người.

* **Mary Sue**: Nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều chàng trai dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả viết về những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật. Là nhân vật gần như hoàn hảo về mọi mặt, phi thực tế. (Nguồn: Viet Harmony's Blog)

Hậu cung của nữ chính có thể nói là rộng khắp thiên hạ, quần hùng hỗn tạp, trong đó bao gồm các loại sư huynh, sư đệ, sư thúc, sư diệt, sư phụ thực lực cường đại trong Tu Tiên giới, còn có Hoàng đế, Vương gia, tướng quân, thư sinh, phú thương nắm trong tay quyền thế tiền tài ở Nhân giới, cùng với hộ pháp, trưởng lão, thị vệ tràn đầy tà khí của Ma giới... Cho nên nói, trong thế giới nam chính đông đảo lần này, nam phụ lại chỉ có một người cho nên vô cùng quý giá: Ma Quân Thần Dung!

Thân là nam nhân duy nhất không bị khí chất của nữ chính Mary Sue thu phục vào hậu cung, Thần Dung chính là đối tượng cô phải công lược lần này.

Con đường của nữ chính thành lập hậu cung, chính là từ lúc bắt đầu trở thành đệ tử của Vân Tiêu Cung, đầu tiên là dựa vào tư chất tốt song linh căn hệ thủy mộc trở thành đệ tử nội môn, sau đó lại một đường ngóc bách ngọt bắt đầu hành trình trở thành tù binh cả về thể xác lẫn tinh thần ở Vân Tiêu Cung, sau khi phó bản ở Vân Tiêu Cung được nữ chính công lược xong, phó bản Nhân giới lại mở ra, đánh xong phó bản Nhân giới, phó bản Ma giới lại mở ra, ngoại trừ nam phụ Thần Dung đứng bên ngoài, có thể nói là nữ chính đã hoàn mỹ đánh xong phó bản Ma giới.

Rõ ràng là một thế giới tu chân thiện ác phân minh, nhưng dưới hào quang chiếu rọi của nữ chính, tam giới của nguyên thế giới đều trở nên hoà bình hữu hảo, không hề có một chút chiến tranh âm ỉ âm mưu quỷ kế nên có, toàn bộ thế giới đều phối hợp với nhau vì sự ân ái của nữ chính và các nam chính mà tạo ra một hoàn cảnh khách quan.

Mộc Khanh Khanh một chút cũng không muốn trở thành nữ tử có kỹ năng bị động tự mang thuộc tính Gặp một lần đã yêu, gặp hai lần đã bạch bạch , cho dù chỉ cùng một người là nam phụ bạch bạch, cô cũng đã phải chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhiều nam chính như vậy cô thật sự là Không! Thế! Chấp! Nhận!

Vì vậy, cô vẫn nên... Lựa chọn chiến lược rút lui khỏi khảo thí thì hơn?!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều... Làm sao tìm được Thần Dung đây?

Mộc Khanh Khanh trăm triệu lần không nghĩ tới, ngày hôm sau khi cô từ biệt với diễn viên quần chúng Quỳnh Như để bước lên hành trình tìm kiếm Thần Dung, cô đã gặp được Thần Dung chân chính.

Mộc Khanh Khanh dựa vào bàn tay vàng không dễ dàng cầu mang* của nữ chính, cố ý lựa chọn những nơi có ma thú hung tàn hay lui tới, để tránh gặp phải nam chính trong định mệnh nào đó.

* **Cầu mang** (): Hán Việt là “Cầu đãi”, đồng âm với từ “Go die”, bắt nguồn từ một bản rap tiếng Anh do Hoàng Tử Thao biểu diễn. (Theo Baike)

Lựa chọn tìm đường chết như vậy chắc chắn là do mạch não đơn giản của nguyên chủ ảnh hưởng, no zuo no die* – cô không hề cảm thấy có chút ngoài ý muốn nào khi gặp một con ma thú ngũ giai, là một tân thủ tu chân chưa đến Luyện Khí kỳ, bị nghiền ép chà đạp quả thực chính là chuyện chỉ trong một giây, có điều thân là nữ chính, đương nhiên lại một lần nữa, tiếc mục anh hùng cứu mỹ nhân đã diễn ra.

* **No zuo no die**: ngôn ngữ mạng của TQ, đại khái là nếu bạn không làm điều gì ngu ngốc thì cũng sẽ không bị gây ông đập lưng ông, từ zuo () có nghĩa là hành động ngu ngốc.

“Đa tạ công tử cứu giúp, vô cùng cảm kích.” Lời nói vốn dĩ rất bình đạm lại không có thành ý gì bồng trở nên dịu dàng, lại mang theo vài phần thật tình và thẹn thùng.

Mới vừa giải quyết xong một con ma thú ngũ giai, công tử nào đó vẫn khí định thần nhân, dáng vẻ bình tĩnh, “Ừ, nàng lấy thân báo đáp đi.”

Khóe miệng Mộc Khanh Khanh co rút, kỹ năng bị động gì đó sao tận chức tận trách thế nhỉ, mới vừa gặp được một nam nhân có tiêu chuẩn làm nam chính mà đã gặp không chờ nổi vội vàng phóng thích kỹ năng rồi à?

“Công tử nói đùa, ta đã sớm có hôn ước.” Mọi người đường ai nấy đi thì hơn, dù người có là một người trong hậu cung của ta thì vẫn nên quên nhau trong giang hồ đi.

Nghe được lời cô nói, trên mặt hắn trở nên cực kỳ không vui, cau mày, âm trầm lạnh lẽo, “Nàng chỉ có thể theo ta đến Ma cung.” Chợt gợi lên một ý cười lạnh, “Còn hôn ước của nàng, sẽ không liên quan gì đến nàng nữa.”

“Ma cung? Người là người Ma giới?” Trong lòng Mộc Khanh Khanh nhảy dựng, một suy đoán không thể tưởng tượng nổi hiện lên trong lòng.

“Phải, ta là Thần Dung của Ma giới.” Hắn nhìn cô không biết là kinh ngạc hay sợ hãi mà trợn to đôi mắt, âm lãnh trên mặt lạnh lẽo rút đi, thanh âm cũng không tự chủ được mềm nhẹ vài phần, “Nàng... Nàng là ai?”

“Mộc Khanh Khanh.” Thân là nữ chính, vận khí này quả thực không thể tin được, cô còn đang nghĩ ngợi làm thế nào có thể an toàn nhanh chóng đi đến Ma giới tiếp cận Thần Dung, vậy mà lại trực tiếp nhảy qua cửa ải đến một bước cuối cùng!

Tu Chân giới cô không thể đến, Vân Tiêu Cung là đệ nhất môn phái của Tu Chân giới, thế lực rộng khắp,

muốn ở Tu Chân giới nguy hiểm trùng điệp tránh né các loại nam chính thực lực cường đại, cô không dám tin tưởng có thể thành công; Còn ở Nhân Giới, không có uy hiếp về sinh mệnh, nhưng cô không chịu nổi các nam chính đi đâu cũng lướt qua, tùy ý là có thể thấy được! Mặc dù Ma giới cũng có không ít các nam chính lui tới, nhưng nếu cô có thể ở bên cạnh Thần Dung, phiền toái và nguy hiểm nhất định sẽ giảm bớt rất nhiều, có thể cùng Thần Dung đến Ma giới phát triển gian tình lại càng thích hợp hơn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều, Thần Dung chủ động tiếp cận cô là vì cái gì? Nếu hắn là Ma Quân Thần Dung, vậy nhất định hắn sẽ miễn dịch với kỹ năng bị động của cô, dù sao thì hắn cũng không có hứng thú với nguyên chủ bạch liên hoa, càng nói chi là đến lượt mình?

Hắn nói... Lấy thân báo đáp, không biết có phải mình tự luyện suy nghĩ nhiều hay không? Hay hắn chỉ là đơn giản là muốn mình bán mạng cho hắn?

Mộc Khanh Khanh ở đằng kia vẫn còn đang bỏ não suy đoán, Thần Dung cũng suy tư mà nhìn chằm chằm cô, vốn chỉ là một người qua đường trong lúc vô ý gặp phải mình, nhưng trong chớp mắt đã lấp đầy trong đầu hắn, điên cuồng si mê...

Cảm xúc dị thường mãnh liệt mà xa lạ cũng không khiến hắn có phản cảm gì, ngược lại là hưng phấn tận xương tủy khó có thể giải thích được.

Càng tới gần nàng, càng mãnh liệt, càng khó khắc chế... Lúc đôi mắt thấy rõ thần thái trên khuôn mặt nàng, đôi tai nghe thấy thanh âm của nàng, dục vọng mãnh liệt của hắn lại đột nhiên xông lên, trực tiếp chạy đến vị trí nào đó phía dưới bụng, dục vọng đột nhiên không kịp phòng ngừa còn chưa đợi bình phục, lại nghe được nàng nói đã có hôn ước, buồn cười! Sao nàng lại có hôn ước với một người sắp chết chứ?

Khanh Khanh... Khanh Khanh, lấy thân báo đáp, cả đời tương hứa.

Đường dài kiếp này đi khắp chốn, nghịch thời không truy tìm, chỉ vì nối tiếp một lần tình cờ gặp gỡ.

(~)~(~)~(~)~

^~^~^~^~^~^~^

Dương: Các nàng đừng vội nghi Dung Dung nhất kiến chung tình gì nha, mỗi chi tiết, mỗi câu chữ của tác giả đều có dụng ý của nó đấy ~

P/s: lúc này Dung Dung chưa nhớ gì đâu nha ^^

24. Quyển 2 - Chương 2: Tu Chân (2) Ta Biết Nàng Chắc Chắn Cũng Thích Ta Mà [hơi H]

TU CHÂN (2)

TA BIẾT NÀNG CHẮC CHẮN CŨNG THÍCH TA MÀ (hơi H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Mộc Khanh Khanh được Thần Dung đưa tới Ma giới, bị hắn trực tiếp đưa vào trong tẩm cung của hắn. Trong tẩm cung trang trí rất ít đồ vật, chỉ có một ít dụng cụ cần thiết, ngoại trừ diện tích đủ lớn, tầm nhìn đủ tốt, thì thật sự không hề giống chỗ nghỉ ngơi của một quân vương Ma giới tà mị cuồng vọng.

“Ta rất nhớ nàng...” Thanh âm khàn khàn trầm thấp không hề báo trước vang lên, khiến trong cung chỉ có hai người giật nảy mình.

Bỗng nhiên Mộc Khanh Khanh bị hắn nói nhớ một câu thì không thể hiểu nổi, “Hả?” Tẩm cung cũng không có ai khác mà.

Hắn không trả lời nghi vấn của cô, bởi vì hắn cũng không biết tại sao hắn lại có thể nói ra câu kia một cách tự nhiên như vậy. Chỉ là nhìn thấy cô bình bình an an mà đứng ở nơi đó, một loại tưởng niệm mất mà tìm lại được chợt mãnh liệt ủa tới, không thể kìm nén, tình cảm đã chôn sâu với thời gian lại dâng lên, “Ta rất nhớ nàng, rất muốn Khanh Khanh.”

Nhìn hắn từng bước đi về phía mình mình, Mộc Khanh Khanh theo bản năng mà muốn dời bước chân, lại phát hiện không thể nhúc nhích nửa phần, sắc mặt biến đổi, “Thần Dung!”

Bước chân của hắn vẫn không ngừng, thẳng đến khi hoàn toàn ôm Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực, “Ta cũng không biết ta bị sao nữa, chờ ta một lát, chỉ một lát thôi...”

“...” Sao không có ai nói cho cô biết, nam phụ là người tâm thần phân liệt chứ!

Rõ ràng là một cái ôm vẫn không thể thỏa mãn, thể xác và tinh thần kêu gào muốn càng nhiều hơn, trước khao khát dục vọng một cách khó hiểu, lý trí của hắn bắt đầu quân lính tan rã.

Hắn nghĩ, hắn biết mình nên làm cái gì đó.

Hắn bế thân thể không thể động dậy của cô lên, động tác mềm nhẹ đặt cô trên giường lớn mềm mại, rũ mắt xuống lại thấy Mộc Khanh Khanh không lên tiếng không biết đang nghĩ cái gì, ánh mắt tối sầm lại, sắc mặt có chút ảm đạm, nhưng động tác trên tay hắn vẫn không ngừng lại, hắn cởi quần áo của mình ra, thân hình to lớn trần như nhộng không chút ngượng ngùng hiện ra trước mắt Mộc Khanh Khanh, cơ bắp màu đồng cổ gợn cảm, tỉ lệ hoàn mỹ, không hề có bất cứ thịt thừa nào, dáng người tiêu chuẩn vai rộng hông hẹp, tứ chi hữu lực thon dài, cùng với... cự vật cứng rắn đã bùng bùng phấn chấn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cốt truyện phát triển như thần, đây là muốn chuyển sang tiết tấu bạch bạch bạch sao?

Thời gian hai ngày nghỉ ngơi, cô cũng không phát hiện thân thể của mình có phản ứng không bình thường gì với dục vọng, trạng thái thân thể vẫn thoải mái trước sau như một, nên cô muốn bình tĩnh tâm tình công tác ở tổ tình dục, làm tốt nhiệm vụ công lược của mình.

Nếu nhiệm vụ trong thế giới tình dục không có ảnh hưởng với mình ở thế giới hiện thực, tình dục quả là một vũ khí sắc bén đối với việc hoàn thành nhiệm vụ của cô... Dù sao thì, dùng tình dục bắt được nam nhân quả thực không cần quá đơn giản, nam xứng có thể thoải mái cả về thể xác lẫn tinh thần, chính mình cũng có thể có được lạc thú, cho nên, “Thần Dung? Giải trừ pháp thuật cho ta trước đi được không, ta sẽ không chạy trốn đâu...”

Ánh mắt xẹt qua biểu cảm hồn nhiên đơn thuần của cô, tầm mắt hắn rơi xuống phía dưới, nhẹ nhàng cúi bỏ cảm ỷ la sam trên người cô, lỗ tai truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng lại nhã nhặn lịch sự của cô, nhưng hắn vẫn không dám giải trừ thuật pháp... Hắn biết hắn đã mất đi một đoạn ký ức, nhưng hiện tại hắn đã chắc chắn, đoạn ký ức kia nhất định là cô, cô cũng đã từng nói với hắn là sẽ không đi, sẽ không đột nhiên biến mất, lần này, nhất định phải hoàn toàn chiếm hữu cô, triệt để!

“Khanh Khanh, chờ ta khiến hai người chúng ta vĩnh viễn ràng buộc với nhau trước đã.” Sau đó, ta sẽ càng không buông tay, nàng cũng sẽ không thể rời đi nữa.

Cởi ra từng lớp y phục trên người nàng, hắn nhìn thân hình trần trụi mê người trắng nõn như ngọc, trong lòng chỉ cảm thấy mình làm như vậy là đang vấy bẩn sự tinh khiết ấm áp của cô, nhưng loại cảm giác áy náy khiến trái tim hắn hơi đau này lại dần dần vụn vỡ, ý định muốn kéo nàng vào hố sâu địa ngục lại khiến hắn hưng phấn kích động một cách khó hiểu, bụng dưới nóng lên, dục vọng bành trướng.

Hắn thật cẩn thận vươn một bàn tay cầm lấy tuyết nhũ kiêu nộn của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, một cái tay khác thuận thể nắm lấy eo nhỏ, hơi hơi cúi đầu, hơi thở nóng rực phun bên vành tai mẫn cảm của cô, “Như vậy có thoải mái không?” Hắn cũng không trông cậy vào cô có thể trả lời hắn.

“Ừm... Thoải mái...” Nhưng cô lại thật sự rất thích động tác dịu dàng vuốt ve hai vú cô của hắn, cô chỉ thành thật nói ra cảm giác của mình.

Sắc mặt hắn hơi giật mình, hai tròng mắt ngày thường âm trầm cô lãnh hiện giờ lại tràn đầy vui sướng

bão táp, không kiềm được cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đào nhỏ của nàng, kịch liệt cắn nát cánh môi mềm mại của cô, mạnh mẽ mà lại dịu dàng đưa lưỡi xâm nhập, tiến vào chỗ sâu nhất, ma xát lưỡi thơm kiều kiều nộn nộn của cô, tùy ý câu dẫn châm ngòi, đốt lên ngọn lửa trong lòng cô.

Một nụ hôn qua đi, giữa hai đôi môi hơi sưng đỏ kéo ra một sợi chỉ bạc ái muội đậm mĩ.

Hắn duỗi tay sờ giữa hai chân cô, chạm được một mảnh chất nhầy ướt át, hắn thấp giọng cười, “Khanh Khanh, ta biết nàng chắc chắn cũng thích ta mà.” Giọng nói êm tai dễ nghe bởi vì nhuộm đắm tình dục mà trở nên hơi khàn khàn, “Chờ ta nếm hết thân thể của nàng, ta sẽ khiến cho hai chúng ta luôn ở bên nhau tuy hai mà một.” Nhất định hắn phải nghiêm túc cảm thụ thân thể của cô một lần, lấp đầy khoảng trống cô đã mang đến cho hắn, an ủi cảm giác đã khô cạn từ lâu của hắn.

Mộc Khanh Khanh bị ý tứ trong lời nói của hắn khiến cho chấn kinh, ý thức vừa mới trầm luân trong bể dục hơi thu hồi, “Thần Dung, không cần... Ừm Ừm... Đừng... A...”

Cô cảm thấy xấu hổ bởi vì động tác môi lưỡi của hắn bắt đầu tán loạn, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều vừa thẹn thùng vừa sung sướng. Lưỡi dài mềm mại linh động xâm lược qua mỗi một chỗ da thịt của cô, trêu đùa tán tỉnh dịu dàng như vậy khiến cô không thể khắc chế mà bắt đầu rung mình, cô muốn vận vẹo thân hình né tránh môi lưỡi của hắn đang quần quanh trên người cô kia, nhưng cô lại không thể nhúc nhích nửa phần, tình dục quần quanh, động tác vừa cắn vừa hút vừa liếm láp của hắn đối với người đang không thể cử động như cô mà nói, là một loại khổ hình tra tấn, dục vọng khó nhịn.

“Ừm... A a... Đừng... Dừng lại...”

Hắn không để ý tới tiếng rên rỉ yêu kiều sảng khoái khẩu thị tâm phi kia, tiếp tục thưởng thức bữa ăn ngon long trọng lại mê người, hắn vô cùng nghiêm túc liếm nát mỗi một tấc da thịt khiến hắn mê muội của cô, xúc cảm mềm mại khiến tâm thần hắn vừa nhận nhạo lại thỏa mãn vui sướng. Da thịt như ngọc kiều nộn dưới động tác liếm nát của hắn đã trở nên đỏ bừng kiều tiểu, một đám dấu hôn đỏ tươi lưu lại dấu vết trên thân thể cô, dưới sự tra tấn như vậy, thân thể nàng lúc thì căng chặt lúc thì lơ lửng lặp lại không ngừng, tiếng rên rỉ vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn lại âm thanh ừm ừm a a, khi cánh môi hắn liếm hôn kiều nữ của cô, liếm nát ngón chân cô, hướng về phần đùi trong vô cùng mẫn cảm của cô, toàn thân cô cứng đờ, run rẩy kịch liệt, “A a... Ừ...” Vô cùng khuấy khoả thối quết đến, thân thể mẫn cảm vậy mà đã trực tiếp cao trào.

“Đã cao trào rồi sao? Khanh Khanh...” Hắn hơi tà khí cười cười, vươn ngón tay lướt qua cánh hoa còn đang run rẩy, nhìn chất lỏng óng ánh dính trên đầu ngón tay, đưa vào trong miệng, liếm nát hương vị chỉ thuộc về cô, “Khanh Khanh, âm thủy của nàng thật ngọt, ăn rất ngon...”

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Tuy rằng không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng lời nói và thanh âm liếm láp ngón tay của hắn khiến nàng càng thêm kích thích, dâm dịch giữa hai chân không chịu khống chế mà dần dần chảy ra, “Ừ... Vậy người ăn nhiều một chút a... Tất cả âm thủy chảy ra đều là của người...” Đừng trêu đùa cô nữa! Nhanh lên đi! Cao trào qua đi, hoa huyết càng thêm hưng không ép buộc cô nói ra dâm lãng phóng túng chôn sâu trong đáy lòng mình.

Nghे được cô không biết xấu hổ mà nói ra những dâm từ lằng ngử đó, đôi mắt đen của hần càng thêm sáng ngời, dục vọng giữa hai chân sưng to rít gào, đầu từ trước đến nay chưa từng cúi xuống trước bất cứ kẻ nào giờ lại thật mạnh hôn lên dâm huyết không ngừng chảy nước của cô, không hề lãng phí một giọt dâm dịch thơm ngát ngon miệng mà cô sản xuất ra.

(~)~(~)~(~)~

***Dương:** ở thế giới này Dung Dung đã gặp Khanh Khanh từ trước rồi nhế, còn về lý do tại sao gặp được thì đợi chương sau nha. Tui đã nói k phải nhất kiến chung tình rồi mừ hehe ~*

25. Quyển 2 - Chương 3: Tu Chân (3) Ừm Ừm A A [h+]

TU CHÂN (3)

ỪM ỪM A A... HHH

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khi môi Thần Dung dán lên miệng huyết của cô, thân thể nàng không thể kiềm chế được mà rung động, chỉ cần tưởng tượng đến có một người nam nhân đang quỳ sát giữa hai chân mình, dùng môi lưỡi của hần hầu hạ hoa huyết của mình, trong lòng cô bỗng tràn đầy khoái cảm xấu hổ khó lòng giải thích được.

Cô đã hoàn toàn trầm luân, “Ừm... A... Ngứa quá... A...” Trong miệng chỉ có thể bất lực phun ra tiếng rên rỉ mềm mại như mèo con.

Nghiêm túc liếm mút cẩn thận thịt mềm hai bên sườn, sau đó hần lại thuận thể lướt đến tiểu hạch cắn cảm yếu ớt mà cô chưa bao giờ đụng chạm qua; hần hưng hăng dùng đầu lưỡi cắn nuốt, mút tiểu hạch của cô vào, đến khi nó trở nên sưng to sung huyết, vô lực tiếp nhận sự khiêu khích của hần.

Khoái cảm mãnh liệt và cảm giác ngứa ngáy xông lên, cô bất lực nheo hai mắt lại, thấp giọng kêu, “Thần Dung... Ừm A...”

Buông tha cho hoa hạch bị khi dễ đến đáng thương hề hề của cô, hần lại lần nữa tiến đến miệng hoa huyết, ái dịch dâm dâng tiết ra không ngừng dưới sự dẫn đường của hần mà chảy thẳng vào trong miệng, hần bắt đầu thử dùng đầu lưỡi tiến vào thăm dò khe hở hoa huyết chật hẹp của nàng.

Cảm nhận được nơi tư mật bị một đầu lưỡi ướt át linh động chậm rãi xâm nhập, thân thể cô ngượng ngùng đến phấp phỏng, lý trí đã không thể xem nhẹ cảm giác khuấy khoả của thân thể.

Cô có thể cảm giác được vách tường thịt đang không ngừng co chặt bao bọc lấy đầu lưỡi mềm mại đến gắt gao, đầu lưỡi của hắn còn không ngừng càn quét bên trong hoa huyết, đầu lưỡi co duỗi thâm nhập đưa đẩy ra vào, cắn nuốt ái dịch tràn ra cuộn cuộn không ngừng của cô.

“A... Người... Ân... A!” Ý thức của cô luân hãm mơ hồ, khoái cảm nơi hoa huyết đột nhiên cuồng cuộn dâng trào mãnh liệt kích thích cô lảo đảo thót tay. Bên trong phần khởi gần như điên cuồng, cảm giác kích thích mãnh liệt thoát ly khỏi khống chế khiến cô vì hắn mà sinh ra co rút.

Sau khi cô cao trào lần thứ hai, Thần Dung dịu dàng liếm mút đại lượng ái dịch cô vừa mới phun ra, khoái cảm của cô cũng vì được hắn săn sóc như vậy mà càng thêm kéo dài.

Hắn ngừng đầu đang chôn giữa hai chân cô lên, nhìn vẻ mặt kiều diễm lại khuấy khoả sau cao trào của cô, trong lòng ngăn không được khát vọng hưng phấn, “Khanh Khanh, âm thủy nàng tiết ra vừa ngọt vừa nhiều, nàng cũng ném thử hương vị đi.” Hắn cúi người, trực tiếp đưa đôi môi sáng lấp lánh thấm ướt âm dịch lên.

“Ừm ——” cô không ngại, thế nhưng khi trực tiếp nhắm nháp hương vị âm thủy của chính mình, mùi vị ngọt ngào lại mang theo một chút mùi tanh...

Nhìn thấy dáng vẻ âm đang bị chính hương vị âm dịch của mình làm cho ý loạn tình mê của cô, hắn rốt cuộc cũng nhịn không được muốn hưởng dụng mỹ thực chân chính của hắn, gấp không chờ nổi bắt đầu vận chuyển bí pháp, chỉ cần lần hai người giao hợp này qua đi, hắn và cô sẽ không thể tách rời được nữa!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hắn đưa quy đầu thật lớn chống lại tiểu huyết ướt át run rẩy của nàng, dùng ngón trỏ và ngón giữa căng hoa huyết màu hồng phấn ra hết cỡ, thừa dịp khi hai người ngọt ngào hôn sâu, vòng eo dùng sức đẩy cực đại đến đáng sợ của mình cắm vào trong hoa huyết của cô.

“A ——” cô thất thanh kêu đau, môi lại bị hắn lấp kín, nàng muốn giãy giụa thoát ly khỏi thống khổ như xé rách này, nhưng thân thể lại bị hắn thi triển thuật kiềm chế, không có sức lực phản kháng, cô chỉ có thể gắng gượng chậm rãi thích ứng cực đại đang chen vào trong khe hở chật hẹp của cô, tận lực thả lỏng vách tường thịt đang khít chặt của mình, để chính mình nhận lấy hắn.

Mộc Khanh Khanh phải chịu đựng thống khổ khi phá thân, Thần Dung cũng không dễ chịu gì, phía trước còn thịt bị cô gắt gao siết chặt, cảm giác ẩm áp khít khao mất hồn khiến hắn rất muốn triệt để đi vào bên trong thân thể của cô ngay lập tức, nhưng bất luận là vách tường hoa huyết không ngừng co chặt ngăn trở hắn, hay là đau lòng cô thống khổ, hắn đều chỉ có thể từng bước một mà tiến lên.

Khi quy đầu của hắn chạm đến miệng tử cung, hắn lảng lạng chờ cô thích ứng, đôi tay không ngừng sờ

soạng thân thể trần trụi của cô, cánh môi cũng dùng sức liếm hôn cắn mút cô.

Đau đớn ban đầu mất đi, dưới tác dụng của việc hấn nhấn nạy cùng với sự thích ứng của cô, thân thể của cô cũng bắt đầu có chút biến hóa, chỗ sâu trong hoa huyết cũng bắt đầu nhộn nhạo nổi lên khoái cảm, một loại cảm giác không cách nào thỏa mãn dần dần dâng lên, nhục bích cũng bắt đầu có chút đói khát mà kẹp chặt từng chút một.

“Chuẩn bị xong chưa? Ta bắt đầu động đây.” Côn thịt chịu đựng áp lực đã lâu, một khi đã phóng thích, đó chính là thao động mãnh liệt như mưa rền gió dữ.

Cô bị động tác đâm thọc bỗng nhiên trở nên vừa nhanh vừa mạnh của hắn cuốn vào điên cuồng, sự khuây khỏa kèm theo thở dốc vô tận mãnh liệt đủ để xem nhẹ cảm giác đau đớn, đưa đẩy quá mức mãnh liệt khiến cô vô lực thừa nhận, chỉ có thể yếu ớt phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, “Àn... Nhẹ chút... A... Chậm một chút...”

Tư thái mãnh mai vô lực và đôi mắt phiếm lệ quang khiến hắn càng thêm kích động, bạo ngược và điên cuồng đang chảy xuôi trong máu bị hắn kiệt lực áp chế, vừa thống khổ khó nhịn lại vừa sung sướng vô biên.

Cảm giác mâu thuẫn như vậy tra tấn hắn, buộc hắn làm càn bắt đầu càng thêm hung tàn tiến công, mỗi một lần côn thịt va chạm vào chỗ sâu trong nộn nhụy đều phải ma sát xoay chuyển thật mạnh, sau khi cảm nhận được nhụy tâm của cô mút hôn liếm lấp lại bắt đầu đợt tấn công tiếp theo.

“Quá lớn... A... Ừ...ừm... Chậm, chậm một chút...” Tiểu huyết hoàn toàn bị lấp đầy bởi khoái cảm vô cùng đáng sợ, khiến cô có ảo giác cho rằng mỗi một lần hắn đều trực tiếp chọc xuyên qua bụng mình, “Cứng quá... A... Nóng quá...”

Hắn nhẹ nhàng mỉm cười, cõi lòng đầy ác ý kéo tay cô đặt trên bụng nhỏ mềm mại, “Nhìn xem côn thịt của ta có bao nhiêu dài này, tiểu huyết của nàng thật quá nhỏ mà.” Nói xong hắn lại lần nữa thẳng lưng mạnh mẽ đâm vào, thậm chí còn đưa côn thịt của chính mình tiến vào khe hở hoa tâm.

Tự tay cô cảm nhận bụng nhỏ bị cự căn mạnh mẽ đỉnh lộng, mỗi lần nhô lên đều cọ sát lòng bàn tay, “Đừng... Àn... Mạnh quá... Sẽ đâm hư mất... A...” Kích thích quá mức căn bản không cho cô một chút cơ hội thích ứng để thở dốc.

“Sẽ không hư...” Thanh âm của hắn bị tình dục nhiễm khàn, “Tiểu huyết của nàng dù bị ta thao thể nào cũng sẽ không hư...”

Như để chứng minh lời hắn nói, hắn lại một lần nữa bắt đầu nghiêm túc đảo lộng thọc vào rút ra, hung tàn hữu lực đâm vào, xác định mỗi một lần tiến vào quy đầu của hắn đều có thể hung hăng mà đảo nhập sâu trong tử cung cô, va chạm nhanh chóng hữu lực khiến âm dịch của cô vấy ra, đại lượng âm thủy làm ướt bấp bùi đang giao nhau của hai người.

Cô muốn vịn vịn thân thể, muốn gát gao ôm lấy vòng eo gầy nhưng rắn chắc của hắn, muốn phát tiết

khoái cảm quá mức đã man hung ác, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ thét chói tai cao vút.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Sẽ không hư đâu. Tiểu huyết của nàng chính là để cho ta thao cả ngày lẫn đêm! Sao có thể hư được!” Hấn nâng một bàn tay, xoa lỏng chà đạp đầu vú không ngừng run rẩy bật lên của cô.

Cảm giác đau đớn bén nhọn từ đầu vú yếu ớt mãi cảm đánh úp lại, kèm theo mà đến là khoái cảm che trời lấp đất, “Đừng... Nơi đó... A... Đừng, đừng xoa...” Thậm chí đầu vú của cô cũng đã sung huyết sưng đỏ, sao có thể lại thừa nhận sự đùa bỡn của hấn chứ!

Nghe tiếng rên rỉ xin tha của cô, hấn càng thêm huyết khí dâng trào, trong lòng cũng có chút thương tiếc, ý định muốn chơi hỏng thân thể mê người của cô lại càng thêm mãnh liệt.

Hấn đưa một cái tay khác xuống phía dưới thăm dò bộ vị tương liên của hai người, khi sờ đến tiểu hoa hạch đang ẩn nấp của cô, khoe miệng gọi lên, bắt đầu nhanh chóng mà khảy lỏng xoa nắn.

“A ——” cô cao giọng ngậm kêu, bị hấn kích thích như vậy, cô đã không có cách nào phân biệt được rốt cuộc là sướng khoái hay là khó chịu, khoái cảm quá mức dày đặc lại mãnh liệt dâng lên vô số lần khiến cô gần như ngất đi.

Tiểu huyết của cô khi cao trào không ngừng mấp máy siết chặt côn thịt của hấn, khiến mỗi lần hấn đưa đẩy đều vô cùng khó khăn, khi hấn đâm về phía nhụy tâm, đều phẳng phất như có hàng ngàn cái miệng nhỏ nhắn mút cắn ngay mã mắt của hấn, “Thật là lợi hại! Quá thoải mái...” Hấn sung sướng gầm nhẹ, cũng không quên dùng sức xoa bóp hoa hạch của cô, vẫn duy trì để cao trào của cô không có thời gian ngừng lại.

Khoái cảm đến tận đáy xương sống bỗng nhiên thổi quét đến, tinh dịch nóng hổi cũng không hề áp chế chống vào nhụy tâm cô mà phun ra.

Mộc Khanh Khanh sớm đã không còn sức lực thừa nhận cao trào liên tiếp không ngừng, sau khi nhận lấy lượng lớn tinh dịch cực nóng do hấn bắn ra, rốt cuộc cũng hoàn toàn ngất đi trong trận hoan ái điên cuồng kéo dài này.

Ngất đi nên Mộc Khanh Khanh cũng không nhìn thấy có một luồng sáng màu trắng ngà, bao vây lấy bụng nhỏ của cô... và hạ thể vẫn tương giao như cũ của hai người.

Thần Dung vẫn luôn chuyên chú nhìn ánh sáng kia, thẳng đến khi nó hoàn toàn dung nhập rồi biến mất, khẽ thở ra một hơi, rốt cuộc cũng hoàn toàn thả lỏng thân thể của mình.

Cảm thụ được côn thịt của mình được nơi ấm áp ướt át siết chặt, ngửi mùi hương cơ thể tươi mát chỉ thuộc về cô, quần quanh ngọc thể trần trụi của cô, rốt cuộc cũng không ức chế được nụ cười.

(~)~(~)~(~)~

^_~^~^~^~^~^

Dương: Dung Dung mang thuộc tính bệnh kiều tiềm ẩn hắc hắc ~

26. Quyển 2 - Chương 4: Tu Chân (4) Sao Giống Như Nàng Mới Là Người Bị Công Lược Vậy. (canh Một)

TU CHÂN (4)

SAO GIỐNG NHƯ CÔ MỚI LÀ NGƯỜI BỊ CÔNG LƯỢC VẬY... (canh một)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh là bị nhiệt độ nóng rực trong bụng nhỏ đánh thức.

Theo bản năng, cô co rút bụng nhỏ lại một chút, bên tai truyền đến âm thanh kêu rên.

Mở hai mắt, lọt vào trong tầm mắt là một tuấn nhan phóng đại.

“ Tỉnh rồi?” Thanh âm trầm thấp lạnh nhạt.

“...” Ngủ xong rồi cô trở mặt không nhận người còn được không?

Bụng dưới truyền từng đợt nóng rực, cô duỗi tay sờ bụng nhỏ của mình, nháy mắt tiếp theo thân thể chợt cứng đờ, không phải vì bị một đoàn lửa nóng trên bụng nhỏ dọa đến, mà là...

“Thần Dung, lấy đồ vật của ngươi ra ngoài đi, khó chịu...”

Vừa mới tỉnh lại nên thanh âm còn có chứa khàn khàn, nhỏ giọng thỉnh cầu mang theo chút làm nũng khiến hắn không thể tự khống chế mà hồi tưởng nổi lại một ít sự việc mỹ diệu, trong mắt xẹt qua vài tia tối tăm, cực đại chôn trong cơ thể cô cũng nổi lên phản ứng rõ ràng.

“Nàng không cần phải để ý đến nó, chỉ vì ta muốn phòng ngừa tinh nguyên chảy ra mà thôi.” Thanh âm hồ hững lạnh nhạt, vẻ mặt thật sự sẽ đứng đắn bình tĩnh nếu xem nhẹ cơn thịnh đang biến cứng biến to biến dài còn bắt đầu nhảy lên kia.

Tinh nguyên...

Tinh dịch thì tinh dịch đi! Còn bày đặt ra vẻ đạo mạo, nói thẳng ra không phải được rồi à...

“Bụng của ta trưởng quá, khó chịu...” Không phải không cho cô để ý sao, nàng thật đúng là đã quyết định hoàn toàn bỏ qua, ác ý co rút bụng nhỏ lại vài cái, quả nhiên cảm giác được cái gì đó càng thêm hưng phấn.

“Chờ một chút, một lát là được rồi.” Vật cứng giữa hai chân phải chịu “Ưu đãi” như vậy, hắn vẫn còn có thể giữ mặt lạnh, hoàn toàn không có một tia dao động.

Mộc Khanh Khanh nhượng mảy, “Ta muốn xuống giường.” Tay dừng lại trên bụng nhỏ trượt xuống dưới, sờ soạng đến bộ vị tương liên của hai người, “Rút ra đi... Thần Dung...”

“Hít –” Mặt lạnh của Thần Dung rốt cuộc cũng có một tia nứt, hắn vươn một bàn tay, bắt lấy cái tay đang làm loạn trên một đoạn thân gầy nhỏ còn ở bên ngoài, trực tiếp kéo xuống phía dưới, để nàng xoa hai viên trứng thịt cực lớn, “Không thể rút ra.” Nói xong hắn nâng eo, hoàn toàn nhét hết cơn thịnh của mình vào tiểu huyết ẩm áp.

“Ấn... Người...” Mộc Khanh Khanh trừng mắt, vậy mà hắn lại đỉnh đến miệng tử cung của cô, khiến cô vừa nhức mỗi lại vừa sáng khoái.

Bất mãn với dáng vẻ khí định thần nhàn của hắn, Mộc Khanh Khanh tăng thêm lực đạo trên tay, vuốt ve túi con cháu của hắn, giống như đang đùa bỡn thưởng thức một món đồ chơi.

“Ấn – Khanh Khanh, đừng náo loạn, chờ thêm một khắc nữa là được rồi.” Bất đồng với biểu tình lạnh nhạt, ngữ khí của hắn dịu dàng lại sững nịch, một nụ hôn nhẹ nhàng nhợt nhạt mang theo ý vị an ủi dừng trên trán của cô.

Hắn vốn không có bao nhiêu sức chống cự đối với cô, bị cô dụ dỗ như vậy, nếu hắn không kiên trì được, lại cùng cô điên long đảo phượng một phen, khiến bí pháp mất đi hiệu lực thì làm sao bây giờ.

Có phải nhầm nhân vật rồi hay không vậy... Không phải là cô công lược Thần Dung à... Sao giờ lại giống như nàng mới là người bị công lược vậy...

Vành tai Mộc Khanh Khanh hơi phấp hồng, xấu hổ hơi đẩy thân thể hắn ra, “Tại sao phải đợi một khắc? Bụng của ta nóng quá... Làm sao vậy?”

“Không cần lo lắng, ta chỉ đang giúp nàng tinh lọc linh căn một chút.” Chẳng qua là dùng tinh dịch của ta tinh lọc.

Khiến linh căn và thân thể của nàng đều vĩnh viễn nhiễm hơi thở nguyên thủy nhất của ta, bất cứ lúc nào hay ở đâu đều có thể kết nối nguyên thần của hai chúng ta, như vậy, ta sẽ không cần một lần nữa bó tay không có biện pháp khi nàng biến mất...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh bĩu môi, hiển nhiên là không tin, có điều cũng không truy vấn hấn nữa, thay đổi đề tài khác, ngữ khí chần chờ, “Trước đây ngươi... quen biết ta sao?”

Thần Dung nhú mày suy tư một hồi, “– Trước đây ta quen biết nàng.” Quen biết... nàng của hiện tại?

Hấn cũng biết ý nghĩ này của mình có bao nhiêu buồn cười, nhưng dáng vẻ của hiện tại của Khanh Khanh và hai mươi năm trước lại không có gì khác biệt, vẫn là dáng vẻ bích ngọc vừa mới cập kê.

Bất luận là Tu Chân giới hay là Ma giới, thời gian hai mươi năm, đều sẽ lưu lại trên thân thể chưa trưởng thành dấu vết năm tháng ít nhiều...

Mộc Khanh Khanh: “Trước kia?”

“Ký ức trước đây của ta có chút mơ hồ, có điều ta đã chậm rãi nhớ ra rồi, ta nhớ rõ nàng, nhớ rõ dáng vẻ của nàng...”

“Ừm ừm...” Mộc Khanh Khanh lung tung gật gật đầu, có chút vui mừng.

Thần Dung hấn sẽ không cùng nguyên chủ có tình cảm thanh mai trúc mã đấy chứ? Vậy sao hấn lại không bị nguyên chủ thu vào hậu cung? Còn có loại chuyện mất trí nhớ này nữa, thân là một nam phụ, sao có thể tự mình thêm kịch bản vậy chứ?

Nhìn bộ dáng thất thần của Mộc Khanh Khanh, mắt đen của Thần Dung chợt lóe, hạ thân ra vẻ không thèm để ý đưa đẩy một chút, côn thịnh vẫn luôn không hết sừng đã thành công kéo lực chú ý của Mộc Khanh Khanh trở lại.

“Ân a... Ngươi đừng nhúc nhích!” Nếu hấn còn như vậy nữa, cô sẽ xuân thủy tràn lan đói khát khó nhịn mất!

“Ân... Khanh Khanh, nàng không cần nghĩ lung tung.” Đang gắn chặt với hấn, sao có thể vì nghĩ đến chuyện khác mà bỏ qua hấn chứ?

Mộc Khanh Khanh lại hiểu sai ý, cho rằng Thần Dung đang nói cô quá mức không đứng đắn, một gương mặt đẹp xấu hổ đến phần hồng, “Không có mà...”

Ngữ khí hờn dỗi kết hợp với dáng vẻ xấu hổ kiều kiều, Thần Dung chỉ cảm thấy trái tim run rẩy, bị mê hoặc mà cúi đầu hôn lên môi cô.

“Ừm –” đột nhiên bị một cái hôn môi đánh bất ngờ, Mộc Khanh Khanh kinh ngạc một chút, rất nhanh đã kịp phản ứng hôn đáp trả.

Hai ngày đầu lưỡi không ngừng quấn quít mút hôn, đảo qua mỗi một tác lãnh thổ trong khoang miệng, hơi thở đan xen, chỉ bạc tương liên, trên rỉ thở dốc yêu kiều, hương vị tình dục vốn còn chưa tan đi hoàn toàn lại lần nữa đánh úp lại.

Một nụ hôn sâu triền triền miên miên qua đi, hai người đều càng thêm động tình.

Hương vị đậm mỹ thơm ngọt ái muội quấn quanh giữa hai người, tầm mắt nhìn nhau, một đôi mắt thâm trầm tựa biển sao, đen bóng đến sáng ngời, một đôi mắt hơi nước mông lung, ướt át câu hồn.

“Một lần nữa nhé?” Mộc Khanh Khanh mị hoặc nhìn Thần Dung một cái, cô cũng muốn nhanh chóng thưởng thức loại tư vị mỹ diệu này, “Được không?” Nói xong còn làm động tác ám chỉ ý vị mười phần, hoa huyệt siết chặt lấy côn thịt hần.

Hần sinh ra ở Ma giới, trên gương mặt trời sinh âm lãnh hờ hững cũng cười đến phóng đãng, thanh âm trầm khàn, “Phụng bồi đến cùng.”

Hần vừa mới cực cực khổ khổ vì hai người bọn họ mà nhịn một khắc thời gian, hiện tại sao có thể bị cô nghi ngờ năng lực được chứ?

Cúi khô bén lửa, hai người đều mới quen tư vị tình dục mỹ diệu mất hồn kia, lập tức đã vội vàng khó kiềm nổi bắt đầu một vòng hoan hợp mới.

Trong tấm cung, tiếng nam nhân trầm thấp gầm nhẹ cùng tiếng rên rỉ cao vút của nữ nhân vang vọng không ngừng, trong tiếng nam nữ hòa âm còn trộn lẫn thanh âm thân thể va chạm cùng tiếng nước thọc vào rút ra tạo thành một khúc nhạc dâm mỹ.

(~)~(~)~(~)~

27. Quyển 2 - Chương 5: Tu Chân (5) Khiến Người Ta Mặt Đỏ Tim Đập.. (cạnh Hai)

TU CHÂN (5)

KHIẾN NGƯỜI TA MẶT ĐỎ TIM ĐẬP... (cạnh hai)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Ừm... A a... Đủ... Đủ rồi...” Nữ nhân quỳ sát trên giường lại một lần bị đâm thật sâu vào nhụy tâm, thân thể gần không được mà bắt đầu rung mình, hoa huyết vốn đã quấn chặt cơn thịnh nộ nhưng cũng càng co rút chặt lại, tựa như muốn ép khô hết tinh dịch của cơn thịnh nộ thô to vậy.

“Ừ – kẹp nhẹ một chút!” Bị hoa huyết của nữ nhân thừa lúc cao trào mà kẹp chặt đến đột nhiên không kịp phòng ngừa, nam nhân tinh quan hiểm hiểm giữ vững, vỗ nhẹ một chút cái mông đang nhếch lên cao cao của nữ nhân để cảnh cáo.

“Ừm... Lớn quá... Không... Dừng lại!” Cao trào qua đi, thân thể hư thoát chỉ có thể nửa ghé vào trên giường, toàn thân chỉ còn lại cái mông bị người dùng tay nâng lên cao cao, còn phải thừa nhận nam nhân đang mãnh liệt mạnh mẽ rút ra đâm vào từ phía sau.

Tóc dài đen như mực của cô tán loạn trên tấm lưng tuyệt đẹp trắng nõn, cảnh đẹp đen trắng cực hạn đan xen khiến mắt hắn mê loạn.

“Ta đã nói sẽ phụng bồi tới cùng!”

Thân gầy bị chặt chẽ ướt át của cô dịu dàng bao vây quấn lấy, mỗi một chỗ đều tựa như đang có vô số cái miệng nhỏ liếm hôn mút vào, tiếng rên rỉ mềm mại của nàng chính là mùi được tuyệt hảo, u hương nơi chóp mũi chính là mùi hương thúc giục tình ái, khuấy khoả tận xương không ngừng đánh úp lại.

“Ừm a... Chịu... Ừ chịu không nổi!” Cô phát ra tiếng khóc nho nhỏ, động tác đưa đẩy không ngừng khiến cô luôn ở trong trạng thái cao trào đến tuyệt vọng, “Mau... Mau bắn ra... Sắp đến rồi!” Ảo giác sắp bị đâm nát khiến cô đau khổ cầu xin nam nhân có thể bắn tinh dịch cho cô.

“Vẫn chưa đủ no tiểu lãng hóa mà! Nàng đã muốn tinh dịch của ta như vậy sao!” Thân là người Ma giới, tính chất bạo ngược từ trong xương cốt khiến hắn không thể kiềm chế mà muốn hung hăng khi dễ cô, vậy bản sự hồn nhiên thuần khiết của cô, buộc cô phải nói ra đâm từ lãng ngữ khó có thể mở miệng.

“Ừm – ư a... Muốn... Muốn... A a!” Mỗi một lần đưa đẩy đều đâm cả người cô bay về phía trước, giây tiếp theo lại bị hắn kéo về hung hăng thao túng, cô muốn chạy trốn thoát khỏi cơn thịnh của hắn, nhưng cái hông lại bị hắn nắm chặt, chỉ có thể bày ra tư thế cảm thấy thẹn này mặc hắn thao làm.

“Muốn cái gì thì nói! Nói ra! Muốn ta bắn đến nơi nào của nàng!” Hắn đã sớm bị tiểu huyết của cô siết đến muốn bắn tinh, nhưng vẫn còn tử thủ tinh quan, muốn nghe cô nói ra những lời kia.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cảm giác ngượng ngùng của cô đều bị tình dục ăn mòn, “A ư... Muốn tinh dịch của chàng... A bắn... Bắn vào trong tiểu huyết của ta, muốn ăn... Tiểu huyết... Muốn ăn...” Đôi mắt ngập nước tràn đầy dục vọng khát cầu.

Mê muội đáng vẻ điên cuồng trầm luân với bể dục của cô, hắn cũng gầm nhẹ trèo lên đỉnh phong, đưa cứng rắn của chính mình khảm vào trong khe hở nhụy tâm, như cô mong muốn, đem toàn bộ tinh dịch phun vào trong tiểu huyết đối khát.

Thừa nhận tinh dịch nóng bỏng kia, cảm giác nóng cháy lấp đầy tử cung, cô lại một lần không thể kiềm chế mà nghênh đón cao trào, tiết ra một cơn sóng âm thủy.

Thở dốc không ngừng, Mộc Khanh Khanh lại hoảng sợ phát hiện cực đại chưa từng mềm nhũn chôn trong cơ thể cô lại một lần có phản ứng.

“Thần Dung, rút ra đi, mệt mỏi quá...” Cô thật sự không có tinh lực để tiếp nhận một lần hoan ái của hắn còn mạnh hơn so với bảy lần!

Hắn ôm thân thể trần trụi của cô vào trong lòng ngực mình, dùng tay ma xát đôi môi anh đào luôn phát ra những lời nói mềm mại, “Khanh Khanh, lần sau khi muốn ta rút ra, đừng dùng loại ngữ khí khẩu thị tâm phi này nữa...”

Mộc Khanh Khanh nhịn không được giương miệng còn một chút sức lực duy nhất cắn lên bờ vai của hắn, bôi nhọ cô như vậy cô nhịn không được!

“Đừng quậy nữa, không phải nàng mệt mỏi sao, còn dụ dỗ ta?” Môi răng của cô dán lên da thịt hắn, không cảm nhận được đau đớn, chỉ cảm thấy có một trận xúc cảm tê tê đại đại đánh đến, “Vẫn chưa đủ no nàng sao?”

“Ừm – no rồi no rồi!” Mộc Khanh Khanh vội vàng buông miệng ra, nhìn Thần Dung xin tha.

Nhìn thấy đáng vẻ thực sự mệt mỏi của cô, hắn cũng có chút đau lòng.

Một tiếng “Ba –” dâm mị vang lên, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Mộc Khanh Khanh cảm giác được hần đã rút cực đại, không kiềm được ưm vài cái, kết quả lại cảm nhận được Thần Dung trừng mắt cảnh cáo về phía cô, vội vàng im lặng.

...

Thời gian buổi tối ở Ma giới so với ban ngày thì dài hơn, mặc dù phân phối thời gian như vậy càng có thể hưởng thụ sinh hoạt tính phúc, nhưng cũng luôn khiến người ta cảm thấy u u ám ám, cho người khác một loại ấn tượng âm lãnh, phần lớn người ở nơi này cũng là đáng vẻ cổ quái âm lãnh vô thường.

Chẳng hạn như, vị mỹ nữ lãnh diễm hiện tại đang đứng ở trước mặt cô đây.

“Người... Người có chuyện gì sao?” Cô thật vất vả nhân lúc Thần Dung không ở đây, chuồn êm ra ngoài tầm cung, tìm được một chút không khí tự do, cũng không thể lãng phí trên thân một người đột nhiên nhảy ra chặn đường cô được.

“Người không được quần lấy Ma Quân đại nhân nữa!”

Ngữ khí âm ngoan, bộ mặt dữ tợn, tiếc thay cho một gương mặt mỹ diễm cao lãnh.

Mộc Khanh Khanh: “Ừm, ta biết rồi.”

“ ... ”

“Người... người có tự mình hiểu được thì tốt, Ma Quân đại nhân sao có thể mê luyện đám ngục quân tử Tu Chân giới các người!”

Thì ra là nợ tình của Thần Dung!

Mộc Khanh Khanh bĩu môi, đang muốn tiếp tục ừ ừ hai tiếng rồi chuồn, đột nhiên sắc mặt cô biến đổi, ngữ khí run lên, “Nhắc nhở hữu nghị, người nên đi nhanh đi, cẩn thận thành môn thất hỏa đấy *.”

* **Thành môn thất hỏa** (): *tai bay vạ gió, họa bất ngờ xảy ra, không biết từ đâu đến. (Theo Baike)*

“...Không biết hồi cải!” Nói xong ả chuẩn bị trực tiếp công kích Mộc Khanh Khanh, vận dụng vũ lực.

Mộc Khanh Khanh vội vàng nhắm mắt lại...

Không phải cô sợ hãi, mà là không đành lòng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Một trận trầm mặc quĩ đi qua đi, Mộc Khanh Khanh thở dài một hơi, chậm rãi nâng mắt lên.

“Thần Dung... Trùng hợp ghê.” Tươi cười dịu dàng nịnh nọt.

Thần Dung: “Không trùng hợp, ta đặc biệt đến tìm nàng.” Sắc mặt so với ngày thường càng tối tăm hơn vài phần.

Tươi cười cứng đờ, Mộc Khanh Khanh: “Hoa đào của chàng cũng thật không ít đâu, đã khi dễ đến trên đầu ta...” Vẫn nên đánh đòn phủ đầu mới được.

“Ta chỉ biết có một đóa hoa đào là nàng, những cái khác đều khô héo hết rồi.”

Dáng vẻ hiện tại này của Thần Dung là đang giả vờ bình tĩnh, so với hoảng loạn thất thố khi mới vừa rồi tìm người có thể nói là một trời một vực, “Tại sao lại chạy trốn?”

“Ta không có chạy trốn.” Ngữ khí của Mộc Khanh Khanh cũng có chút trầm thấp, “Ồ tấm cung buồn quá, ta chỉ muốn đi dạo thôi.”

“Không cho phép ra khỏi tấm cung một mình, ta đi cùng nàng.”

Nếu không phải hấn theo thói quen dùng thần thức tra xét tấm cung một chút, căn bản là hấn sẽ không biết nàng đi ra ngoài khi nào, nếu lúc trước không phải hấn dùng bí pháp khóa liên hệ giữa hai người lại, lúc này đây có phải hấn sẽ lại không tìm thấy nàng, sau đó lại một lần mất đi ký ức!

Cô bắt đắ dĩ nhìn hấn, “Ta không muốn chuyện gì cũng phiền đến chàng, ta chỉ đi loanh quanh một chút mà thôi.” Tạm dừng một chút, cô lại nói tiếp: “Ta biết chàng rất bận, vốn dĩ ngày thường bởi vì ta, chàng cũng đã đủ vất vả rồi.”

Hấn là Ma Quân! Một ngày mười hai canh giờ vậy mà đã có hơn mười một canh giờ đều ở bên cạnh cô, bất luận cô là ngồi một chỗ tu luyện hay là ở đằng kia nghỉ ngơi ngây người, hấn đều có thể lịch sự tao nhã nhìn chăm chăm cô không ngừng.

Còn có dự vọng chiếm hữu cô của hấn quá mức điên cuồng! Mỗi thời mỗi khắc đều không cho cô rời khỏi tấm cung của hấn nửa bước, không cho phép bất cứ người hầu nào xuất hiện trong tầm mắt cô, không cho cô nhắc tới bất cứ chuyện gì khác ngoại trừ hấn...

Cô thậm chí hoài nghi, nếu không phải hần còn phải chịu trách nhiệm cho vị trí Ma Quân này, có khi nào hần đều phải mỗi thời mỗi khắc chiếm cứ thời gian của cô hay không.

Cô rất hiếu kì, tại sao dục vọng chiếm hữu của hần đối với cô lại có thể vượt mức bình thường như vậy, hần không chế đến không thể hiểu nổi, nóng cháy đến đáng sợ.

“Sẽ không, chỉ cần nàng không rời khỏi ta, ta sẽ không cảm thấy có một chút phiền toái nào cả.” Ngữ khí chân thành tha thiết.

“Thần Dung, chàng...”

Phải làm thế nào chàng mới có thể không lo lắng sợ hãi đây?

Nhìn thấy cô bỗng nhiên không nói nữa, Thần Dung truy vấn, “Ừm?”

Mộc Khanh Khanh hơi chua xót cười một cái, nửa đùa nửa thật nói: “Không phải chàng đã lưu lại thứ gì đó trên người ta rồi sao? Sao ta còn có thể rời khỏi chàng...”

“Nàng đã biết?”

Hần hoàn toàn không có một chút ngưng ngừng khi bị vạch trần, vẫn hờ hững không gợn sóng như cũ.

“Đúng vậy, rất chính xác đấy, cảm giác của thứ kia rất rõ ràng.” Mỗi ngày khi hần đi ra ngoài rồi trở về, còn có cảm giác khi hần vừa mới xuất hiện đều chính xác vô cùng.

Thần Dung: “Thứ kia đối với việc tu luyện của nàng rất có trợ giúp, sẽ không thương tổn đến nàng.”

Về mặt Mộc Khanh Khanh bình tĩnh đại ngộ: “Thì ra là do thứ này, ta nói mà, mới qua một tháng thời gian, cho dù ta có thiên phú tu luyện cũng sẽ không đến Trúc Cơ hậu kỳ nhanh như vậy.”

“Bây giờ nàng muốn đi đâu?” Ta đưa nàng đi.

“Không đi nữa, về tẩm cung thôi.”

(~)~(~)~(~)~

^_^~^_^~^_^~

Dương: có ai nghe bài “Bản sắc” của Tam Vô chưa, đúng là mặt đỏ tìm đập luôn í ><

28. Quyển 2 - Chương 6: Tu Chân (6) Không Được, Dừng Lại Đi! Mộc Khanh Khanh!!

TU CHÂN (6)

KHÔNG ĐƯỢC – DỪNG LẠI ĐI! MỘC KHANH KHANH!! (canh một)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lại một tháng trôi qua, Mộc Khanh Khanh phát hiện cô đã chậm rãi thích ứng loại sinh hoạt nhàm chán này, cùng với Thần Dung luôn bấm sinh mặt lạnh âm trầm kia.

Ban ngày đi dạo mấy khúc với Thần Dung ở Ma cung, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ chỉ dẫn cô tu luyện, nếu ban ngày hai người không tuyên dâm, phong cách cũng cực kỳ tươi mát lịch sự tao nhã, đương nhiên, những ngày phong cách thuần tịnh như vậy rất ít.

Thời gian buổi tối dài đằng đẵng, hai người cũng lợi dụng cực kỳ đầy đủ, sau một vòng lại một vòng vận động thỏa mãn sáng khoái qua đi liền cùng nhau an tường đi vào giấc ngủ.

Nếu nhất định phải nói trong một tháng này có chuyện gì lạ, đại khái là trong Ma giới liên tiếp biến mất vài vị hộ pháp, trưởng lão...

Về loại chuyện nặng mùi máu tươi này, Mộc Khanh Khanh tỏ vẻ, cô cũng thực sự rất vô tội mà.

Thân là một nữ chính hàng thật giá thật, đối với kỹ năng bị động cùng với hào quang nào đó, cô thật sự đóng cửa không xong, rõ ràng mỗi lần ra ngoài đi dạo Thần Dung đều cho người dọn dẹp đường phố trước, nhưng lại không chịu nổi lực hấp dẫn trời sinh nào đó của nữ chính, các nam chính trong hậu cung ở Ma giới đều có thể vừa lúc ngẫu nhiên gặp được cô, yêu cô, lại còn đều là nhất kiến chung tình.

Dựa theo tính tình bá đạo kia của Thần Dung, người khác nhìn cô vài lần hắn đã muốn bạo phát, huống chi mấy người kia dường như còn thiếu tâm nhân, làm trò dám trực tiếp thổ lộ với cô ngay trước mặt Thần Dung, hậu quả của mỗi người đều thảm không nở nhìn.

Bởi vì trùng hợp vài lần ra khỏi tắm cung đều có thể gặp phải loại chuyện sốt ruột này, nhìn Thần Dung

cả ngày đen mặt, cô còn rất là sẵn sàng chủ động tự cầm tức một thời gian thật lâu.

Lại là một ngày cuối thu thời tiết mát mẻ, Mộc Khanh Khanh đang chống cằm phát ngốc.

[Tuyên bố nhiệm vụ một: Một mình đến cấm địa của Ma giới – Luyện Hồn Cốc.]

Đã hai tháng... Hệ thống không phát ra tiếng, cô còn sắp cho rằng nó có vấn đề trục trặc gì đó.

Có điều – nhiệm vụ này không dễ làm đâu!

Cả ngày Thần Dung đều nhìn chăm chăm cô, khi hắn không ở tắm cung, cô không thể bước ra khỏi tắm cung nửa bước, khi hắn trở về, lại dính bên người cô bất động.

Hơn nữa, đã gọi là cấm địa của Ma giới, cô mà tùy tiện đi vào, cuối cùng chắc chắn sẽ có kết cục không tốt.

Ừ...!

Luyện Hồn Cốc là cấm địa của Ma giới, cô lại không coi như là người của Ma giới, vậy chắc là cô vẫn có thể đi!

Cùng lắm thì sau khi trở về, bị Thần Dung kéo lên giường tra tấn nhiều thêm vài lần? Dù sao mỗi lần như vậy, cô cũng đều cảm thấy thoải mái...

Thừa dịp hôm nay Thần Dung mới vừa đi, thời gian còn sớm, cô vẫn nên sớm trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ thì hơn.

Khi ra khỏi tắm cung, Mộc Khanh Khanh cũng không quên giấu đi hơi thở của mình, tuy rằng đối với linh lực cao thâm không lường được của Thần Dung không có bao nhiêu tác dụng, nhưng đại khái vẫn có thể kéo dài một khắc.

Có thể là thứ Thần Dung đưa vào trong cơ thể cô có tác dụng, mới hai tháng, cô từ một tu sĩ song linh căn lại đạt đến tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, hiện tại khoảng cách đến Kim Đan kỳ cũng chỉ kém một bước chân.

Mộc Khanh Khanh một đường đều rất cẩn thận, bình yên vô sự đi đến lối vào Luyện Hồn Cốc.

Lối vào không người trông trôn khiến Mộc Khanh Khanh hoảng sợ, thân là cấm địa của Ma giới, vậy mà lại không có lấy một tên thị vệ canh gác hay sao?

Thật cẩn thận bước từng bước chân vào cấm địa, Mộc Khanh Khanh còn đang suy nghĩ có thể có cơ quan

kết giới gì hay không, kết quả lại không có gì xảy ra, Mộc Khanh Khanh hoàn toàn buông lỏng tâm tình tiến vào trong Luyện Hồn Cốc.

[Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ một, một mình đi vào cấm địa của Ma giới – Luyện Hồn Cốc, đạt được khen thưởng nhiệm vụ: Tu vi tăng đến Kim Đan kỳ; tuyên bố nhiệm vụ hai: Tiến vào Luyện Hồn trì.]

Mộc Khanh Khanh: “...” Nếu cho cô tu luyện thêm một ngày, tự cô cũng có thể đạt đến Kim Đan kỳ mà?!

Sau khi tỏ vẻ cạnh lời với khen thưởng vô sỉ của hệ thống, Mộc Khanh Khanh đã đi đến giữa cấm địa.

Một cái hồ nước nhìn rất bình thường, nếu như bỏ qua màu nước từ đen chuyển sang đỏ thẫm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cái này... Sau khi tiến vào sẽ không chết người đấy chứ? Có điều hệ thống không đáng tin cậy cũng sẽ không lấy tính mạng của ký chủ ra nói giỡn đâu. Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Khanh Khanh rất sáng khoái đạp chân bước vào –

“Không được – dừng lại đi! Mộc Khanh Khanh!!” Một tiếng gào rống từ phía trên bờ truyền đến.

Nhưng Mộc Khanh Khanh không nghe được rõ ràng, bởi vì...

Cô sắp đau đến chết, thật sự... Thật sự đau quá, cảm giác đau đớn như thịt xương vỡ nát từ hai chân truyền đến, bắt đầu không ngừng lan khắp toàn thân, cô thậm chí còn có một loại ảo giác, thịt xương sống sờ sờ của cô đang bị ăn mòn gần hết, đau đớn xuyên tim khiến cô không kiềm được bắt đầu phát run, toàn thân vô lực lung lay sắp đổ, thảm thiết kêu đau, bị thương rên rỉ: “Đau... Thần... Thần Dung... Khó... Khó chịu quá, Thần...”

Thanh âm đột nhiên im bật, thời gian ngắn ngủn trong nháy mắt, cô đã bị đau đến ngất đi.

Nháy mắt khi ngất xỉu, lòng cô tràn đầy cảm giác may mắn, rốt cuộc cũng không cần phải chịu đựng đau đớn thấu tim như vậy nữa, Thần Dung đã chạy đến, hẳn nhất định sẽ cứu cô, khi tỉnh lại một lần nữa, nhất định sẽ không đau nữa, nhất định sẽ không...

...

Thần Dung lại một lần nữa trở mắt nhìn nàng biến mất trước mặt hắn, lại một lần chính tai nghe nàng hướng về phía mình khàn cả giọng khóc lóc kể lể nàng khó chịu, lại một lần nữa khiến ngăn cách giữa hai người cho dù hắn có tìm đến thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền cũng tìm không thấy.

Khi hắn liều mạng ngự pháp khí bay đến, chỉ thấy mỗi bóng dáng của nàng như cũ, từng chút một bước vào huyết trì đỏ tươi, hình ảnh rõ ràng kia trong nháy mắt không hề khác biệt so với hai mươi năm trước, thậm chí là tiếng gào rống của hắn, tiếng thống khổ kêu thảm của nàng, nháy mắt biến mất của nàng, bất lực trống rỗng như hiện tại của hắn, tất cả đều như tái diễn lại hình ảnh của hai mươi năm trước.

Lúc trước tình nguyện phong tỏa ký ức của chính mình cũng muốn quên đi thống khổ, nhưng giờ lại mang bóng dáng của nàng – nụ cười của nàng ẩn sâu trong giấc mộng của hắn, dùng phương thức trực tiếp nhất trắng trợn kéo ra.

Hắn rõ ràng đã dùng tốc độ nhanh nhất nhất bay tới, nhưng tại sao nàng vẫn cứ không muốn cho hắn một chút cơ hội chứ? Khiến hắn chỉ có thể bất lực hết như hai mươi năm trước, tuyệt vọng như thế, điên cuồng như thế, tan nát cõi lòng như thế.

Lừa hắn, nàng lừa hắn, bí pháp kia cũng lừa hắn.

Nàng rõ ràng vẫn không cùng hắn vĩnh viễn ở bên nhau. Cho dù hắn có hao hết tu vi nửa đời, khóa nguyên thần của hai người lại với nhau, nhưng giờ thì sao chứ? Hắn vẫn không thể tìm được nàng, không tìm được nàng...

Hắn lơ đãng vẩy nước trong ao. Nàng đúng là một kẻ lừa đảo mà.

Nước của Luyện Hồn trì này nào có đau như vậy, hắn ở bên trong bồi hồi một vòng lại một vòng, đều không hề cảm thấy một chút đau đớn nào trên thân thể, lúc ấy sao nàng có thể kêu đến thương tâm tuyệt vọng như vậy? Đúng là cố ý khiến hắn tự trách đau lòng đây mà...

Hắn thậm chí còn bắt đầu hận nàng, hận nàng mang theo ám áp xuất hiện lại mang theo ám áp biến mất, hận nàng mang theo hy vọng trở về lại mang theo thất vọng vứt bỏ.

Nhưng điều hắn sợ nhất là, sợ hắn sẽ không thể đợi đến lần tiếp theo của nàng.

Tiếp theo... Bất quá chỉ là hai mươi năm thôi mà. Đừng nói hai mươi năm, cho dù có là trăm năm, hắn cũng chờ được.

Nhếch miệng cười miễn cưỡng, nên thỏa mãn! Lúc này đây tốt xấu gì cũng có một niệm tưởng, nghĩ nàng nhất định sẽ giống như hai tháng trước, lại một lần bước vào sinh mệnh của hắn.

Trong đôi mắt trống rỗng dần hiện lên một tia sáng, hắn không thể lại “Mất trí nhớ” nữa, hắn cần phải nhớ kỹ từng phút từng giây, thống khổ và bất lực hiện giờ.

Vì chờ đến thời điểm nàng xuất hiện tiếp theo, hắn không cho phép mình lại lãng phí thời gian hai người ở bên nhau, hắn sẽ không cho nàng một chút tự do nào như lúc trước nữa, hắn cũng sẽ không lại cho nàng có bất cứ khả năng nào thoát khỏi mình.

Hiện giờ điều hần duy nhất phải làm chính là không ngừng vì lần trở về tiếp theo của nàng mà chuẩn bị đầy đủ.

(~)~(~)~(~)~

Dương: Chuẩn bị cái gì ta?

29. Quyển 2 - Chương 7: Tu Chân (7) Tiểu Dung Tử, Sau Đây Có Muốn Đi Theo Ta Không?

TU CHÂN (7)

TIỂU DUNG TỬ, SAU NÀY CÓ MUỐN ĐI THEO TA KHÔNG?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Giống như Mộc Khanh Khanh đã nghĩ, sau khi ý thức của cô khôi phục, thật sự không có đau đớn, chỉ là... Vẫn có chỗ khác biệt.

Chẳng hạn như, Thần Dung vậy mà lại ném cô bên ngoài Ma cung.

Lại chẳng hạn như, thị vệ giữ cửa Ma cung vậy mà lại cảnh cáo cô, còn cấm cô vào.

Lại lại chẳng hạn như, cô vậy mà lại đi đến cảnh giới thâm phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Ma giới và hai giới khác mặc dù bởi vì nguyên nhân không biết tên nào đó, vẫn luôn hòa bình chung sống, nhưng thật ra người Ma giới vẫn không có nhiều hảo cảm lắm với người hai giới khác, đặc biệt là... Tu Chân giới.

Trên thân Mộc Khanh Khanh có khí tức tinh khiết của tu sĩ, khiến cô ngay cả khả năng nhờ gương mặt tá túc cũng không có. (*Dương: ý ẻm là mỹ nhân kế -_-*)

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng cô đơn trên bầu trời, một mình xúc động thê thảm thắm thắm, Mộc Khanh Khanh chỉ cảm thấy nhân sinh tịch mịch như tuyết.

Cuối cùng, thanh âm đáng khinh ồn ào nhốn nháo đánh gãy văn nghệ tịch mịch của Mộc Khanh Khanh.

“Xử lý tiểu tử này sao đây?”

“Còn có thể sao nữa? Giết thôi!”

“Hắc hắc, trước khi giết không bằng hai huynh đệ chúng vui vẻ một chút, nhìn hấn lớn lên da thịt non mịn, cũng coi như là một tiểu mỹ nhân, mùi vị khẳng định... A! Dám cắn ta!”

Một tiếng kêu đau chật vật, tiếp theo lại truyền đến các loại thanh âm tay đấm chân đá của hai nam tử thành niên hùng hùng hổ hổ.

Mộc Khanh Khanh đi đến, nhìn thân ảnh nhỏ gầy cuộn tròn ở góc tường, trong lòng hơi không đành lòng, vẫn quyết định ra tay.

Che giấu đi thân hình của chính mình, trực tiếp xuống tay dùng dây leo quấn quanh tay chân bọn họ, rồi sau đó một trận hơi nước che mắt tràn ngập, cô ôm cậu nhóc trong lòng ngực ưu nhã bay xuống sân khấu.

Thân là một cao thủ Kim Đan kỳ, cô thật sự không định khi dễ kia hai tiểu lâu la sơ luyện khí kia.

Thôi được rồi, thật ra là cô sợ chọc phải phiền toái...

Ôm tiểu hài tử tìm một nơi an tĩnh, rốt cuộc Mộc Khanh Khanh mới có sức lực đánh giá cậu nhóc vẫn luôn cuộn trong lòng ngực mình không nhúc nhích, sau đó... Cô nổi giận.

Thần Dung vậy mà dám lừa cô có con riêng! Hơn nữa đứa bé còn lớn như vậy...

Mộc Khanh Khanh: “Cha và mẹ người đâu?”

Cậu nhóc phỏng chừng cảm nhận được Mộc Khanh Khanh tức giận quá mức rõ ràng, vốn dĩ không cảm kích lắm cũng phai nhạt rất nhiều, cứng đờ mặt thấp giọng nói: “Đều đã chết.”

“Đã chết? Người nói... Cha người...” Không, sẽ không! Nhiệm vụ cũng không có nhắc nhở thất bại, chắc chỉ là lớn lên giống nhau thôi, “Người tên là gì?”

“Thần Dung.”

Mộc Khanh Khanh cả kinh, thiếu chút nữa buông tay trực tiếp ném hấn trên mặt đất, run run rẩy rẩy mở miệng: “Thần... Thần Dung... Người mấy tuổi?”

“Mười tuổi.”

“ ... ”

“Tiểu Dung Tử, sau này muốn đi theo ta hay không?” Mộc Khanh Khanh nỗ lực áp chế mừng như điên mà tươi cười ấm áp.

chờ ta, chờ đợi sinh hoạt mỹ diệu của Ma Quân tương lai

một ngàn lẻ một phương pháp dưỡng thành bạn trai Ma Quân ...

Ngày hôm sau mặt trời đứng hện lại lên, ánh dương sáng lạn, cho dù là nơi Ma giới âm lãnh dị thường này cũng nhiễm lên một tầng ấm áp. Dưới sự tẩy rửa của ánh nắng, mỗi người cũng bắt đầu mở mắt nhìn thế giới.

Mộc Khanh Khanh vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt vẫn còn chút mông lung hết chớp lại chớp, thấy dáng vẻ cậu nhóc đã thần thanh khí爽 ngồi bên cạnh mình, tươi cười đầy mặt chào buổi sáng với hắn, “Sớm ~ Tiểu Dung Tử. Thức dậy sớm vậy ~”

“Sớm...” Thần Dung muốn nói lại thôi, nhưng vẫn không dám mở miệng bảo cô đừng gọi mình là Tiểu Dung Tử.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh dáng vẻ nhẹ nhõu mày kia của hắn, cảm giác quen thuộc ập vào mặt, bấu môi, không khách khí trực tiếp vươn đôi tay, phá hư gương mặt than tối tằm kia, một chút cũng không mềm lòng chà đạp xoa nắn khuôn mặt nhỏ của hắn.

“Một tên nhóc con, đừng luôn nhõu mày như vậy.” Xúc cảm thật không tẻ, lại cọ cọ sờ sờ xoa xoa, “Không phải đã nói đi theo ta hay sao, có chuyện gì phiền lòng có thể nói với ta.”

Thần Dung sững sốt, vẫn không có phản ứng gì, không biết có phải bởi vì đôi tay đang làm loạn trên mặt mình hay không, nhưng hắn vẫn không nói ra lời cự tuyệt với biệt danh cô đặt cho hắn.

Nhìn biểu cảm của hắn giống hệt sau khi lớn lên, thở dài một hơi, lương tâm trời dậy buông tha cho gương mặt bị xoa đã có chút đỏ bừng.

Tính cách gì đó quả nhiên là trời sinh, mặt lạnh thì mặt lạnh đi, có nhan sắc là đủ rồi.

Sau khi Thần Dung thấy cô thở dài cùng với động tác buông tay của cô, trên mặt cứng đờ, cho rằng cô bắt

mãn với hắn, không muốn thân cận với hắn. “Cảm... Cảm ơn.”

“Hả?” Sao đột nhiên lại nói lời cảm tạ?

“Tối hôm qua...” Như là cực kỳ không muốn đề cập đến chuyện tối hôm qua, đôi mắt như bị hắt mực nước, nhưng cũng không phải bởi vì sợ hãi khiếp đảm, mà là âm trầm độc hận.

Không màng hắn giãy giụa, ôm hắn lên thành giường kết từ dây leo, “Muốn ta giúp ngươi giải quyết hai người kia không?” Ngữ khí thản nhiên, tựa như lấy đi tính mạng hai người này, đối với cô mà nói chỉ là trong nháy mắt.

“Không cần, ta có thể.” Về mặt kiên định quyết đoán, phối hợp với khuôn mặt nhỏ thoát nhìn còn rất non nớt kia đáng yêu không nói nên lời.

Có điều Mộc Khanh Khanh biết, Thần Dung nói những lời này là nghiêm túc.

Thu hồi dây leo, sử dụng thuật tẩy sạch cho mình và Thần Dung, Mộc Khanh Khanh mang theo hắn trực tiếp hướng vào trong rừng sâu.

Tối hôm qua hai người dựng trại ở ngoài thành, hiện tại đã qua một buổi sáng, thật ra cô có thể tích cốc không ăn, nhưng tên nhóc Thần Dung còn chưa luyện khí này vẫn cần bổ sung đồ ăn, hai kẻ nghèo hèn không có tiền chỉ có thể tự lực cánh sinh, săn thú để ăn.

...

Hai người cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau, lưu lạc thiên nhai, ở khắp nơi trong tam giới du sơn ngoạn thủy đã dần dần trôi qua hai năm.

Thời gian mấy năm nay Mộc Khanh Khanh thoải mái tự tại tại cực kỳ, cảnh đẹp mỹ thực khắp tam giới cô đã thưởng thức toàn bộ, loại hưởng thụ như thế này làm trong lòng cô sung sướng, có điều quan trọng nhất, vẫn là tiểu manh vật cao quý lãnh diễm bên cạnh chuyên để mình trêu đùa.

“Được không~? Thần Dung? Tiểu Dung Tử? A Dung? Dung Dung...” Mộc Khanh Khanh ôm Thần Dung, sống chết không chịu buông tay, tầm mắt nhìn xuống phía dưới thấy vành tai hắn lại bắt đầu phồng hồng, cánh tay càng ôm chặt hơn nữa, thanh âm cũng càng thêm kiều mỹ ngọt ngào.

“Không... Không được, ta đã trưởng thành.” Thần Dung tử thủ trình tiết, cổ hết sức nghiêm mặt, không khuất phục với dụ hoặc của cô, nhưng vành tai càng ngày càng đỏ đã biểu hiện ra sự lực bất tòng tâm của hắn.

“Chính vì đã trưởng thành, ta mới càng muốn ngủ cùng ngươi mà!” Mộc Khanh Khanh cố ý nói một ít lời

khiến người ta mơ màng.

“Chờ một chút... Chờ ta lớn lên chút nữa.” Lỗ tai đã hoàn toàn đỏ đến nóng rực, Thần Dung cảm thấy trái tim của mình cũng đang bang bang nhảy không ngừng.

“A —— vậy thì, xem ra ta phải tìm người khác rồi, người đi thông thả ~” Mộc Khanh Khanh ghen cười, buông đôi tay ra, còn đẩy Thần Dung về phía trước một phen, lại một bên nỉ non, “Bạch y công tử lúc ban ngày kia nhìn có vẻ không tồi, ừm... Vẫn là tìm người áo lam kia đi, thành thực hơn chút...”

“Không cho phép người đi tìm người khác!” Mặc dù biết cô đang nói đùa, nhưng hắn cũng không muốn nghe thấy những lời đó từ trong miệng cô, “Ta... Ta ngủ cùng người.”

Mộc Khanh Khanh lộ ra một nụ cười thực hiện được ý đồ, “Hừ hừ ~ trước đó vài ngày không phải người một hai phải cùng ta phân giường ngủ sao? Sao hôm nay lại kêu nháo muốn ngủ với ta chứ.” Vỗ nhẹ khuôn mặt tuấn tú đáng yêu kia, “Người nói người nhàn rồi không có việc gì giả vờ rụt rè làm chi, hai chúng ta đã ngủ cùng nhau hơn một năm, hiện tại mới nhớ phải ngưng ngưng? Đến ta cũng cảm thấy giả vờ e lệ đứng đắn thay người.”

“...” Thần Dung thở dốc vì kinh ngạc, lại thật sự không có cách nào phản bác lời cô nói, chỉ có thể ngậm miệng im lặng.

Nhìn khuôn mặt than đáng thương của hắn, Mộc Khanh Khanh thật sự nhịn không nổi nữa, “Moa a~”

Sau khi trộm được môi thơm, cô lập tức mở miệng trước khi Thần Dung vừa bị tập kích hôn phản ứng kịp, “Chuẩn bị ngủ thôi, không cho phép nói chuyện, còn nói nữa ta hôn người đó!”

(~)~(~)~(~)~

Dương: Khanh Khanh luyến đồng ~

30. Quyển 2 - Chương 8: Tu Chân (8) Thì Ra... Hôn Còn Có Thể Triền Miên Thân Mật Như Vậy

TU CHÂN (8)

THÌ RA... HÔN CÒN CÓ THỂ TRIỀN MIÊN THÂN MẬT NHƯ VẬY

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đêm qua Mộc Khanh Khanh ngủ cực kỳ an ổn thoải mái, nguyên nhân tất nhiên là gối ôm quen thuộc trong lòng ngực kia đã trở về.

Chỉ là ngược lại với Mộc Khanh Khanh vui vẻ thoải mái, lúc sáng sau khi Thần Dung tỉnh lại, vẫn luôn đen mặt không nói lời nào.

Mộc Khanh Khanh: “Ai u, Tiểu Dung Tử, sáng nay ta chỉ nói đùa với ngươi thôi mà, đừng xụ mặt nữa, mau cười một cái cho ta xem ~”

“Không cho phép nhắc lại chuyện buổi sáng nữa!” Trên mặt Thần Dung nổi lên hai đám mây đỏ ửng khả nghi, rõ ràng là đang vẻ cực kỳ thẹn thùng không muốn mở miệng, lại còn cố gắng nỗ lực giải thích, “Ta đã nói rồi, ta... Ta chỉ là tối hôm qua ngủ không cẩn thận mới dựa vào ngươi... Ta, ta không phải tên nhóc chưa dứt sữa!”

“Ừ ừ, không phải không phải, Tiểu Dung Tử nhà ta không phải cố ý chôn trên ngực ta, không phải cố ý chảy nước miếng ướt áo lót ta, không phải...”

“Khanh Khanh!” Bình thường cả ngày Thần Dung đều có thể luôn lạnh mặt lại dưới sự kích thích bằng lời nói kéo dài không dứt của cô, cũng nhịn không được có chút tức muốn học máu, hiếm khi lại hiện ra thần thái mà đứa trẻ tuổi này nên có.

“Thẹn quá hóa giận?” Ý cười nơi khóe mắt Mộc Khanh Khanh không giảm, lời kéo tay hắn, nhẹ nhàng lắc lư, “Suốt hai năm nay ta đã nói với ngươi không biết bao nhiêu lần rồi, hai chúng ta sớm muộn gì cũng phải ở bên nhau, ngươi là tướng công của ta, ta là nương tử của ngươi, ngươi còn ngượng ngùng cái gì chứ?” Công lực tẩy não của cô cứ như vậy liền không thành công sao?

“...” Nghe xong lời cô nói, Thần Dung nhanh chóng rút tay mình về, quay lưng về phía cô đào tẩu mất, nếu như bị cô nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của mình, nhất định cô sẽ dây dưa không dứt trên hắn nửa ngày.

Mi mắt Mộc Khanh Khanh cong cong, khóe miệng mang theo ý cười, nhìn bóng dáng nhỏ nhen bước không xong lại giả vờ bình tĩnh phía trước, trong lòng ngăn không được nổi lên ầm ập.

[Tuyên bố nhiệm vụ ba: Khiến Thần Dung trở thành quân chủ Ma giới; kỳ hạn nhiệm vụ: Hai năm.]

Haizz —— xem ra cuộc sống sống khoái hạnh phúc thích ý của cô phải kết thúc rồi.

Cô phải yêu cầu đổi mới sổ tay dưỡng thành thôi.

Kế hoạch dưỡng thành quân chủ à?

chờ ta, khai sáng tân văn chương cuộc sống cần cù vất vả ở Ma giới

Một ngàn lẻ một phương pháp luận dưỡng thành quân vương Ma giới

...

Mộc Khanh Khanh: “Thần Dung, đứng lại!”

Bước chân hành tẩu dừng lại, muốn nhắc chân, cuối cùng vẫn yên lặng xoay người, “Có... Chuyện... Gì?”

Cảm giác khoảng cách giữa hai người có hơi xa, Mộc Khanh Khanh lon ta lon ton chạy đến trước mặt Thần Dung, “Người muốn làm Ma Quân không?”

“Sao thế?” Thần Dung nghi hoặc nhìn về phía Mộc Khanh Khanh bỗng nhiên bộc phát ý tưởng.

“Ta nghĩ rồi lại nghĩ, loại cô nương da trắng mặt đẹp chân dài lại còn tốt như ta, tướng công cũng nên là một nam nhân có địa vị cao.” Mộc Khanh Khanh mèo khen mèo dài đuôi không chút khách khí, lại lộ ra một nụ cười thần bí, “Hơn nữa, ta phát hiện, người rất có tiềm lực trở thành Ma Quân đó nha, Tiểu Dung Tử lên làm Ma Quân nhất định sẽ là tướng công ưu tú nhất!” Cuối cùng, cô còn xoa xoa đỉnh đầu Thần Dung, lấy sự kỳ vọng để cổ vũ.

Hắn không thích loại động tác trấn an bị cô coi như tiểu hài tử này, dời sang bên cạnh một bước, tránh tay cô đang dính trên đầu hắn ra, rồi sau đó Thần Dung mới ngửa mặt nhìn nhận thật rõ ràng, “Ta nói muốn làm tướng công của người bao giờ.”

Trong lòng Mộc Khanh Khanh bĩu môi, đúng là càng lớn càng giả vờ rụt rè, giờ ngay cả đỉnh đầu cũng không cho cô chạm vào.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trên mặt cô lại làm ra vẻ thương tâm, “Người đã ngủ ta hai năm, một cô nương thanh thanh bạch bạch như ta bị người chiếm tiện nghi như thế, vậy mà hiện tại người dám không nhận! Hức hức hức ~~~” khi nói còn lau nước mắt căn bản không hề tồn tại.

“...Người!” Thần Dung nghe xong, đôi môi đóng mở thật sự không biết nên biện giải phản bác như thế nào, bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục bỏ chạy.

“Mỗi lần thẹn thùng đều dùng tới chiều này, Thần Dung à, đến khi nào thì người mới có thể đối mặt với

ngưng ngừng, không chạy trốn nữa đây?” Nhìn Thần Dung chạy nhanh không ngừng ở phía trước, cười hỏi hần.

“ ... ”

“Thần Dung, ngươi muốn đi đâu đó? Kế hoạch của chúng ta không phải đi hướng đó mà.”

“ ... ”

“Dừng lại! Thần Dung! Có năng lực nhỉ, giả cam cơ đấy, ngươi còn không nói cho ta, hôm nay ta sẽ không đi nữa!”

Thần Dung bắt đầu nhìn Mộc Khanh Khanh thật sự đang đứng ở tại chỗ bất động, trong lòng rối rắm nửa ngày, nỗ lực bảo đảm chính mình sẽ không đỏ mặt, tận lực giả vờ bình tĩnh cao lãnh, “Ma giới.”

Mộc Khanh Khanh không màng sắc mặt cứng đờ xấu hổ của hần, lại tiến đến trước mặt hần, không có ý tốt cười nói: “Đi Ma giới làm gì? Ta nhớ rõ sắp tới chúng ta không có kế hoạch đến Ma giới chơi đùa mà, ta nhớ không lầm nhỉ? Dung Dung?”

Thần Dung nỗ lực lạnh mặt, muốn đánh tan cảm giác dần dần nóng bỏng trên mặt, “Ngươi nhớ lầm rồi.”

“Thật sao? Chắc là ta nhớ lầm thật rồi, đáng thương cho ta còn cho rằng ngươi muốn làm Ma Quân, thỏa mãn tâm nguyện của ta cơ. Haizz, ta đã quá ngây thơ rồi...”

Nhìn phần môi không ngừng khép mở của cô, ánh mắt vốn dĩ mang theo tức giận không tự giác thay đổi hương vị, hai mảnh cánh môi phần phần nộn nộn, rất mềm rất thơm rất ngọt... Xúc cảm mỹ diệu chỉ lướt qua trong chớp mắt tối hôm qua kia đột nhiên trở nên rõ ràng, đột nhiên Thần Dung cảm giác như mình hơi khát nước.

“Phát gốc cái gì đó! Ta nói chuyện với ngươi không có lực hấp dẫn như vậy sao?” Mộc Khanh Khanh hơi cúi người, càng ghé sát vào Thần Dung, bắt mắt bĩu môi, lên án Thần Dung vừa mới thất thần.

Thần Dung lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, nhìn cô càng dựa càng gần, nhìn mỹ nhan hai năm vẫn là chưa hề có một chút chán ghét kia, còn có cánh môi mê người hơi hơi chu lên chờ quân đến hái...

Nhất định là do nàng quá ồn ào, hần chỉ đơn thuần muốn chặn miệng không cho nàng nói chuyện mà thôi, đúng, chính là như vậy!

Dưới loại ý nghĩ lừa mình dối người như vậy, Thần Dung dứt khoát hôn lên đoá hoa anh túc kia.

Sau khi được như nguyện mà lấp kín môi Mộc Khanh Khanh, Thần Dung không biết bước tiếp theo nên làm gì, chỉ dùng cánh môi của mình liên tục ma sát cọ cọ cánh môi cô, cho dù chỉ là động tác đơn điệu như vậy, hắn cũng hôn đến quên cả trời đất, một chút đều không muốn rời khỏi. Thơm ngọt từ trên môi truyền đến cũng truyền đến đáy lòng Thần Dung, bất giác nhẹ nhón mũi chân, muốn khiến cánh môi hai người càng gần hơn, hôn càng sâu hơn.

Khi trên môi đột nhiên truyền đến cảm xúc mềm ẩm, Mộc Khanh Khanh không hề phòng bị, sau khi kịp phản ứng lại, trong lòng kích động cuồng nhiệt, tên nhóc biệt nữ lạnh như băng này rốt cuộc cũng không nhịn được mà chủ động một lần. Ổn định tinh thần chuẩn bị hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào, nhưng thật lâu cũng không đợi được động tác tiếp theo, chỉ biết chà đạp cánh môi của nhau.

Trong lòng vui vẻ, Mộc Khanh Khanh thò đầu lưỡi của chính mình ra, khẽ liếm lên cánh môi hắn, dịu dàng di động đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi hắn, lại thừa dịp hắn ngây người không biết làm sao, cạy khớp hàm hắn ra, trực tiếp vói vào trong miệng hắn càn quét một phen, sau khi tìm được đầu lưỡi của hắn, không chút khách khí bắt đầu quán lấy trên chọc, dẫn hắn chơi đùa mút hôn cùng cô.

Một loạt động tác của Mộc Khanh Khanh có thể nói là mở ra cánh cửa thế giới mới cho Thần Dung

Thì ra... Hôn, còn có thể triền miên thân mật như thế.

Khi hai người rốt cuộc cũng tách môi ra, vài sợi chỉ bạc trong suốt không thể tránh khỏi bị lôi kéo ra, trên mặt hai người đều đọng đầy tình ý xuân sắc.

Không khí ái muội mà ấm áp.

“Người... Người có phải cũng đã cùng người khác làm như vậy hay không?” Biết chính mình chênh lệch tuổi với nàng, khi nàng đến tuổi mới biết yêu lại không có chính mình làm bạn bên cạnh, kìm nén không được hỏi ra miệng.

Chỉ là có chút chua xót không cam lòng, tình ý ngây thơ mờ mịt ngượng ngùng của mình đều cho nàng, nhưng những năm tháng niên thiếu thanh xuân của nàng lại không có một chút dấu vết của mình.

“Thần Dung, trên thế giới này, ta chỉ làm như vậy với người, cũng chỉ biết có người, chỉ có thể là người.”

(~)~(~)~(~)~

31. Quyển 2 - Chương 9: Tu Chân (9) Sau Đây Không Cho Phép Nói Như Vậy Nữa

TU CHÂN (9)

SAU NÀY KHÔNG CHO PHÉP NÓI NHƯ VẬY NỮA

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Gần đây Thần Dung rất bận rộn.

Mộc Khanh Khanh ngơ ngác ngồi, đôi tay chống cằm, đã mấy ngày không gặp hấn rồi.

Nếu không nhân lúc thời gian không còn nhiều lắm này trông thấy hấn, cô sẽ không có cơ hội thưởng thức gương mặt nhỏ lạnh lùng ngày ngô tuần tú của hấn nữa.

So sánh với khoảng thời gian rực rỡ nhiều màu sắc hai năm trước đây, thời gian mấy năm nay đối với Mộc Khanh Khanh mà nói, cũng có thể gọi là hốt hoảng, chỉ có thể lưu lại từng mảnh nhỏ trống rỗng trong đầu cô.

Cho dù đến tận sau này, cô vẫn không thể nào hiểu được Thần Dung làm cách nào trở thành Ma Quân, một thiếu niên lang mười bốn tuổi, vậy mà có thể lực bài chúng nghị*, dưới một nơi không nhìn thấy máu tươi đao quang kiếm ảnh bước lên vị trí Ma Quân.

* *Lực bài chúng nghị* (): là một thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là sau khi đã cân nhắc và loại trừ tất cả các ý kiến. (Theo Baike)

Vậy còn cô đã làm những gì?

Cô chỉ là khi hấn đánh nhau giết người bổ thêm mấy đao, lúc hấn trộm đồ vật thì giúp hấn canh gác, khi hấn bị người ta khi dễ thì âm thầm giúp hấn khi dễ lại, lúc hấn hiểm khi có thể nghỉ ngơi ban đêm thì thuần khiết ngủ cùng hấn...

Gì? Như vậy nếu đếm kỹ từng chuyện mà nói, cô vẫn là vì con đường trở thành Ma Quân của hấn mà cố gắng không ít thứ trần quý đấy! Chẳng hạn như thân thể của cô nè ~

Nghĩ đến đây, Mộc Khanh Khanh ngây ngốc cười vài tiếng, mấy ngày gần đây trong lòng bởi vì nhớ thương người nào đó mà sinh ra vài phần ủ dột buồn khổ, cũng đã tiêu giảm đi vài phần.

Lúc Thần Dung nhấc chân tiến vào, vừa lúc thấy được nụ cười trong chớp mắt kia của cô.

Xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê *, đẹp như tranh vẽ.

* ***Xảo tiểu thiên hê, Mỹ mục phán hê*** (): đây là hai câu trích trong bài *Thục Nhân 2* trong *Kinh thi • Quốc Phong • Vệ Phong của Trung Quốc*, miêu tả vẻ đẹp của *Trang Khương* nhà *Trang Quốc công*. Có nghĩa là nụ cười đẹp để duyên dáng, đôi mắt sáng long lanh có thần.

Có người, thật sự sẽ khiến người có thể cảm giác chính xác được từ tận đáy lòng, mười dặm gió xuân cũng không sánh bằng một nụ cười của nàng. Khi trải qua nhiều mệt nhọc khó khăn, trong chớp mắt nhìn thấy nụ cười kia, đều sẽ biến thành thỏa mãn và kiêu ngạo.

“Thần Dung, sao lại ngăn người ở đó không đến đây?” Nhìn thấy Thần Dung, trong lòng Mộc Khanh Khanh càng vui sướng, một khuôn mặt lúm đồng tiền như hoa.

“A... Ừ.”

Chỉ mới mấy ngày không gặp nàng, nỗi nhớ đã vào tận xương tủy thành thói quen. Có thể giống như bây giờ từng bước một đến gần, đi đến bên cạnh nàng, là hấn đã nỗ lực chẳng phân biệt ngày đêm chỉ mong đổi lấy một tương niệm duy nhất.

“Thần Dung, gần đây có phải rất bận hay không?” Đến gần, Mộc Khanh Khanh mới nhìn thấy trên gương mặt còn rất ngây ngô của hấn khó có thể che giấu mệt mỏi, “Thực xin lỗi...”

“Không có, đều là việc nhỏ.”

So với việc trở thành tướng công tốt nhất của người, đều chỉ là việc nhỏ.

Mộc Khanh Khanh nhìn khuôn mặt hấn trong hai năm này càng trở nên lạnh lùng, đột nhiên nhớ tới sự kiện kia, ngữ khí cẩn thận, nhẹ nhàng thử hỏi, “... Thần Dung, nếu có một ngày ta biến mất, liệu người có... Hận ta hay không?”

Cô muốn xác định trước, đến khi cô lại lần nữa trở về hai mươi năm sau, liệu Thần Dung có trực tiếp bộc phát lấy luôn mạng nhỏ của cô hay không.

Dù sao thì, đầu tiên là cô lừa gạt tình cảm thuần khiết thời niên thiếu của hấn rồi chạy mất, sau đó lại lừa gạt thân thể trưởng thành của hấn rồi lại lần nữa chạy mất...

Thần Dung thông qua hai năm trưởng thành, công phu trên mặt đã rèn luyện mười phần, mặc dù trong lòng bởi vì những lời này của Mộc Khanh Khanh mà nổi lên sóng to gió lớn, nhưng hấn vẫn có thể ra vẻ bình tĩnh, bất động thanh sắc hỏi: “Tại sao người lại muốn biến mất?”

“Ách... Ta chỉ nói là nếu thôi mà! Ta chỉ muốn biết người đối với ta có phải là yêu thật lòng hay không thôi,

mau nói mau nói đi!” Sợ hãi bị Thần Dung nhìn ra manh mối gì, ngữ khí Mộc Khanh Khanh hờn dỗi nhẹ giọng nói với Thần Dung.

“Sẽ không.” Thần Dung nhẹ chớp đôi mắt, giấu đi cảm xúc không rõ trong đó, nhân tiện lại nghiêm túc nhìn đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của cô, “Sau này không cho phép nói như vậy nữa.”

“Hu Hu Hu ~ ta biết là Thần Dung yêu ta nhất mà, mau tới hôn một cái.”

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trái tim treo lơ lửng mấy ngày nay của nàng rốt cuộc cũng vì một câu “Sẽ không” của hắn mà dần rơi xuống...

Môi thơm đưa đến trước mắt khiến Thần Dung thật sự không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể tạm thời giấu đi bất an loáng thoáng trong lòng, ôm vòng eo tinh tế của cô, bắt đầu dùng sức thưởng thức đóa hoa anh túc đã nếm hai năm qua.

Cứ như vậy bình an vô sự, hết thấy đều có vẻ như bình thường mà qua non nửa tháng. Yên lặng trước bão táp luôn sẽ khiến người ta không tự chủ được mà lừa mình dối người, chỉ muốn bảo vệ một mảnh an bình.

Lúc này Mộc Khanh Khanh phá lệ thích dính bên người Thần Dung, nói là muốn Thần Dung phải bồi thường lại vài ngày trước đó thường xuyên không quan tâm cô.

Nhìn thấy Mộc Khanh Khanh cả ngày ngoại trừ dính bên người mình, chưa từng đi lung tung bất cứ đâu, Thần Dung vốn dĩ vẫn luôn gắt gao đề phòng hàng tung của Mộc Khanh Khanh cũng dần dần thả lỏng nhẹ nhõm một hơi, ngày đó chắc là nàng... Thật sự chỉ nói đùa thôi, nàng đó, đã quen hay giấu cọt trên đùa hẩn rồi.

Có lẽ là đang nghĩ đến chuyện gì đó có liên quan đến hai người, Khóe miệng Thần Dung vẫn luôn cứng đờ bình thản cũng khó được gợi lên nụ cười không rõ lắm, mang theo sùng nịch và ầm áp mà ngay cả chính hắn hay người khác cũng chưa từng phát hiện ra.

“Vương, có người xâm nhập cấm địa.” Kết giới tại cấm địa của Ma giới chỉ có Ma Quân mỗi đời mới có thể tiến vào, không nghĩ tới lại có người ngoài trừ ma quân xâm nhập vào.

Thần Dung nhíu lên khóe miệng vẫn chưa kịp buông, nghe được lời này, hắn chỉ cảm thấy trái tim của mình run rẩy, trong đầu lộn xộn như mưa rền gió dữ, dự cảm đáng sợ bất thường bỗng dâng lên.

Không màng đến ánh mắt khác thường của mấy người hầu phía sau, Thần Dung không thể duy trì dáng vẻ thong dong ôn trọng thường ngày được nữa, vội vàng hoảng loạn chạy ra khỏi cung điện.

Nghiêng mực nước rơi xuống thấm đẫm màu đen dày đặc, tối tăm hắc ám như bóng tối.

Như bừng tỉnh từ giấc mộng, lại một lần nữa một mình đi đến cùng một con đường, bước vào cùng một lối vào, đi vào cùng một huyết trì đỏ tươi.

Cho dù đã cách bốn năm, hiện giờ Mộc Khanh Khanh đối mặt với luyện hồn trì, vẫn tràn đầy sợ hãi như cũ. Đau đớn lúc trước sâu đến tận xương tủy, chỉ cần hơi nhớ lại một chút có thể dễ dàng khiến cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, thậm chí là muốn lùi bước.

Cô thật sự không muốn phải trải qua loại đau đớn đáng sợ này một lần nữa, mặc dù chỉ là thời gian trong nháy mắt, nhưng một chút cô cũng không muốn cảm thụ lại cảm giác này...

Nhưng mà.

Nếu còn không quay về, Thần Dung ở thế giới này nhất định sẽ rối loạn, cô cần phải hành động dựa theo quỹ đạo ký ức của Thần Dung, cần phải cùng hắn trải qua trực thời gian phù hợp, cô nhất định phải biến mất hai mươi năm trong sinh mệnh của hắn.

A —— chờ đến khi cô lại trở về, cô nhất định sẽ không phải bỏ trách nhiệm mà tùy ý biến mất nữa, nhất định sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa hẹn ở bên hắn cả đời của cô.

Hơn nữa, chính miệng Thần Dung đã nói sẽ không hận cô, cho nên cô chỉ cần nhẹ nhàng nhảy một cái, nhân sinh hoàn mỹ sẽ lập tức xuất hiện!

chờ ta nhé, cuộc sống tràn đầy tính phúc

một ngàn lẻ một phương pháp người trên người, chịu đựng tra tấn nhất thời

...

Mộc Khanh Khanh hít sâu một hơi, đau dài không bằng đau ngắn, đơn giản trực tiếp đuổi chân tiến vào Luyện Hồn trì.

Đau đớn quen thuộc không hề ngoài ý muốn khiến tinh thần hoảng hốt, trong mơ hồ, hình như nàng lại nghe thấy thanh âm của Thần Dung.

Thần Dung.

Thực xin lỗi, chờ ta.

(~)~(~)~(~)~

32. Quyển 2 - Chương 10: Tu Chân (10) Thịt Tiên Diễn

TU CHÂN (10)

THỊT TIỀN DIỄN

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khi Mộc Khanh Khanh tỉnh lại từ trong hôn mê, trong đầu vẫn còn hơi choáng váng.

Miễn cưỡng che hai mắt lại, muốn cử động một chút, lại... Lại phát hiện dường như cô không động đậy nổi!

Cổ tay cổ chân đều truyền đến cảm giác trói buộc nặng nề, nhẹ nhàng di động một chút, còn có thể nghe được tiếng va chạm thanh thúy của kim loại.

Có chút bất an quay đầu nhìn, dự cảm bất an trong lòng đã hoàn toàn được chứng thực.

Tại sao cô lại bị trói chặt chứ! Hơn nữa còn bị người ta cột trên giường! Quần áo bên ngoài đã hoàn toàn bị cởi ra, toàn thân chỉ còn một chiếc áo trong!

Càng đáng sợ hơn chính là, cô phát hiện mình vô cùng quen thuộc với chiếc giường đang nằm này.

Đây rõ ràng là... Giường lớn đã lăn cùng Thần Dung suốt hai tháng.

Nhưng chiếc giường thoải mái an nhàn lúc trước hiện giờ lại thay đổi đáng kể, trên giường lớn có bốn cây cột trụ hình tứ giác dường như được tinh luyện từ kim loại đặc thù nào đó, mặt ngoài của kim loại thoát nhìn rất cứng rắn khó có thể di động, ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta khó có thể có đủ dũng khí sinh ra ý niệm tránh thoát.

Còn có xích sắt cùng chất liệu với bốn cây cột quấn quanh, không để lại một khe hở nào để có thể chạy thoát, lãnh khốc giam cầm trói buộc tứ chi của cô.

Mộc Khanh Khanh thở dốc vì kinh ngạc.

Thử vận chuyển linh lực trong cơ thể, không ngoài dự đoán, không hề có một chút phản ứng nào.

Mộc Khanh Khanh không cần nghĩ cũng biết tình trạng của mình như vậy chính là do tác dụng của xích sắt, chất liệu của xích sắt này cũng không biết là kỳ trân dị bảo gì, độ cứng kinh người, cứng rắn đến đáng sợ, chỉ dựa vào vũ lực làm đứt nó vốn không hề có khả năng, huống chi, nó còn có thể áp chế linh lực trong cơ thể mình, dựa vào bộ dạng hiện tại không khác gì người thường của cô, căn bản là vô lực phản kháng.

Nhưng mà Mộc Khanh Khanh không hiểu! Quả thực không thể lý giải!

Tại sao Thần Dung lại muốn giam cầm mình chứ!

Đã rơi vào hoàn cảnh như vậy rồi, nếu cô còn không biết đây đều là bút tích của Thần Dung, vậy thì cô quả thực là thiếu tâm nhãn!

Thời gian từ lúc cô hôn mê đến lúc tới thời không này chắc cũng không lâu lắm, có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy tìm được mình, còn đưa cô tới tẩm cung trong Ma cung, cũng chỉ có thể là tên nhóc Thần Dung kia!

Rõ ràng đã nói sẽ không hận cô rồi mà, sao có thể lật lọng mà đối đãi hung tàn với cô như thế chứ?

Mà đáng giận nhất chính là, Thần Dung vậy mà không đến gặp cô! Từ khi tỉnh lại cũng chỉ có một mình cô ở chỗ này.

Lúc trong lòng Mộc Khanh Khanh đang cuồng mắng Thần Dung tiểu nhân, cửa bị đẩy ra.

Một thân ảnh thon dài dĩnh bạt chậm rãi đi về phía cơ, đúng thật là Thần Dung đã bị cô lừa gạt lúc nhỏ.

Trên gương mặt tối tăm lạnh lùng của Thần Dung lại mang theo một nụ cười nhạt, “Khanh Khanh, đã lâu không gặp.”

Một mảnh lặng im. Bởi vì hiện giờ Mộc Khanh Khanh đang nhìn đến ngay người, cô cẩn thận nhìn gương mặt có chút xa lạ nhưng cũng cực kỳ quen thuộc của Thần Dung.

Hình dáng Thần Dung cùng mình điên long đảo phượng hai tháng vẫn giống như trong trí nhớ của cô, không có gì thay đổi. Nếu so sánh với Tiểu Dung Tử cô nuôi bốn năm, làm bạn bốn năm, bên ngoài thành thực hơn rất nhiều, ngũ quan soái khí càng thêm lập thể thâm thúy, còn khí chất toàn thân kia vẫn tối tăm lạnh lùng như cũ. Đây là hình dáng của hắc khi trưởng thành, mặc dù khoảng thời gian đó cô không ở bên cạnh hắn, nhưng lẽ ra cô cũng không nên cảm thấy xa lạ mới phải.

Loại cảm giác xa lạ quỷ dị này là sao chứ?

Thần Dung cười cười nhìn xa lạ trong mắt Mộc Khanh Khanh rút đi, sương đen trong mắt tràn ngập, “Chỉ mới bốn năm không gặp, đã quên ta rồi sao?” Vừa nói hắn đã đi đến bên cạnh cô, hơi cúi người nhìn cô, “Xem ra một chút nàng cũng không để ý đến ta.”

Khi hắn tiến đến bên người cô, Mộc Khanh Khanh liền biết điểm xa lạ là gì.

Cặp mắt đen như vẩy mực kia, hiện giờ đều chứa đầy cố chấp đến âm u, không hề nháy mắt mà nhìn chăm chăm cô, rõ ràng hắn không có bất cứ động tác gì, nhưng không khí bốn phía lại nặng nề đến đáng sợ, Mộc Khanh Khanh cắn môi dưới, chỉ cảm thấy hiện giờ chính mình như đang bị phong tỏa bên trong thứ đồ vật đáng sợ nào đó.

Cô nhịn không được đánh vỡ im lặng giữa hai người, có chút run rẩy mở miệng: “Thần Dung, ta không có...”

Ta thật sự không hề quên chàng, không phải không để ý đến chàng.

Dường như Thần Dung căn bản không hề để ý đến lời cô nói, khàn khàn giọng lên tiếng, “Khanh Khanh, khi ta vừa nhìn thấy nàng bị khóa trên giường không thể chạy trốn nữa, ta liền nhịn không được muốn hung hăng thao nát nàng.” Hắn duỗi tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, một dáng vẻ như đang vô cùng hoài niệm.

Sắc mặt Mộc Khanh Khanh cứng đờ, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra thảm trạng không lâu sau đó của mình.

“Thần Dung, ta có thể giải thích, ta...”

“Nhưng hiện tại ta không muốn nghe bất cứ điều gì ngoại trừ tiếng rên rỉ trên giường của nàng.”

Nói xong, hắn lập tức chứng minh lời nói của mình, kịch liệt gặm cắn môi dưới Mộc Khanh Khanh, đầu lưỡi của hắn bá đạo càn quét tàn ác trong miệng cô, thô lỗ liếm qua phía sau hàm răng trơn trượt, lại quần lấy cái lưỡi của cô, dùng sức cuốn lấy cùng một chỗ, động tác liếm hôn mút vào cực kỳ hung ác.

Đã rất lâu Mộc Khanh Khanh không bị Thần Dung hôn đến sắc tình bá đạo như vậy, cô thất thần trong nháy mắt, sau khi phản ứng lại, tự giác bắt đầu hôn đáp lại hắn.

Nụ hôn cách biệt sau bốn năm khiến Thần Dung không nỡ tách rời, tham luyến điên cuồng đoạt lấy hương vị quen thuộc sau cửu biệt, giống như muốn phóng ra hết tất cả áp lực do dự vọng và yêu hận mang lại.

Thật lâu sau, đôi môi của Thần Dung và Mộc Khanh Khanh tách ra, giữa môi hai người kéo ra một sợi tơ dâm mỹ tinh tế thật dài, hai người đều nhìn thấy tình dục dày đặc trong mắt của nhau.

Mộc Khanh Khanh nhẹ giọng mở miệng, cảm giác xích sắt trói buộc tứ chi rất không thoải mái, “Tháo xích sắt ra đi mà, Thần Dung...”

“Tháo ra để nàng lại biến mất nữa hay sao!” Đột nhiên Thần Dung giống như bị chuyện gì đó kích thích, vẻ mặt biến sắc, thấp giọng quát.

“Ta... Ta sẽ không đi nữa.” Cô hơi bị biểu cảm âm lãnh của Thần Dung dọa sợ rồi.

Ánh mắt Thần Dung thâm trầm nhìn nàng một cái, “Nàng có thể đi hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.”

Nói xong, hắn đột nhiên vươn tay, nháy mắt đã lột sạch Mộc Khanh Khanh, còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy trên người chợt lạnh, trần trụi không một mảnh vải.

Mặc dù động tác trên tay của Thần Dung không ngừng, khiến quần áo hai người đều rơi ra từng mảnh, nhưng tầm mắt hắn vẫn không hề rời khỏi Mộc Khanh Khanh.

Xích sắt màu đen, thân thể trần trụi màu trắng sữa. Đen và trắng thác loạn đến cực hạn, là hắn tự mình đề bút phác họa vẩy mực mà vẽ nên.

Giam cầm lạnh lẽo cứng rắn vô tình, mỹ nhân yếu ớt vô lực. Cổ tay và mắt cá chân tinh xảo bị xích sắt trói buộc càng tôn lên vẻ suy nhược, không hề có khả năng phản kháng hay thoát khỏi.

Cảnh đẹp như tranh vẽ khiến dục vọng giữa hai chân Thần Dung càng thêm căng cứng, duỗi tay sờ hạ thể Mộc Khanh Khanh, đầu ngón tay chạm đến một mảnh dịch thể trơn ướt, “Nhanh như vậy đã ướt? Mỗi khi không có ta ở bên cạnh nàng, nàng làm thế nào có thể ứng phó với cỗ thân thể dâm đẳng này đây?”

(~)~(~)~(~)~

Dương: tạm thời đến đây thôi, mừng 1 sẽ có 5 chương làm quà tết cho mọi người nha, nhớ đón xem ^^

33. Quyển 2 - Chương 11: Tu Chân (11) Giao Hoan Dưới Xích Sắt Giam Cầm [h+]

HAPPY NEW YEAR

ĐẦU NĂM LÀ PHẢI ĂN THỊT, HÔM NAY CÓ 5 CHƯƠNG, MỌI NGƯỜI NHỚ ĐÓN XEM NHAAAAA!!!!

Chúc mọi người ăn tết vui vẻ, vạn sự như ý

TU CHÂN (11)

GIAO HOAN DƯỚI XÍCH SẮT GIAM CẦM cao H

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khi ngón tay Thần Dung chạm vào cánh hoa giữa hai chân cô, cô khó có thể kiềm chế mà ưm một tiếng, nghe thấy lời hắn nói, cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có... A!” Hắn thế nhưng lại trực tiếp véo lên tiểu hoa hạc của cô.

“Không có ưt sao? Nàng muốn nếm thử hương vị của chính mình hay không?” Hắn đưa ngón tay bị dâm dịch thấm ướt đến bên miệng cơ, không chớp mắt nhìn chăm chăm miệng cô, một cái tay khác thuận thế tiếp nhận động tác càn quét trong hoa huyết cô.

“Không... Ừm... Đừng mà, Thần Dung...” Hoa hạc mẫn cảm giữa hai chân bị xoa bóp trên đùa không ngừng, lời cự tuyệt trong miệng Mộc Khanh Khanh có vẻ yếu đi rất nhiều, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến mình phải ăn hương vị của chính mình, nhịn không được muốn giãy giụa, muốn cách ngón tay hắn xa một chút.

Khi Mộc Khanh Khanh giãy giụa, xiềng xích trên tứ chi của cô phát ra tiếng nhạc thanh thúy, thanh âm dễ nghe, như đang vì tình ái của hai người mà xướng lên bản nhạc dâm mỹ.

Thần Dung nghe thanh âm kiều diễm như thế, tình dục trong mắt càng tăng lên, nhưng đối với động tác giãy giụa cự tuyệt của Mộc Khanh Khanh, Thần Dung vẫn rất không vui.

Không chờ tự cô ngoan ngoãn nghe lời, Thần Dung trực tiếp vói ngón tay đang đặt bên môi cô vào trong miệng cô.

Mộc Khanh Khanh lắc đầu muốn thoát khỏi, ngón tay trong miệng cô lại bắt đầu khuấy lên, dâm dịch trên ngón tay bị cô liếm láp sạch sẽ, hương vị tình dục xa lạ kỳ quái không ngừng kích thích vị giác của cô.

Cố ý bắt chước hành vi giao hợp, ngón tay trong miệng bắt đầu thọc vào rút ra rồi xoay tròn trên phạm vi

lớn, tiếng nước dâm mỹ vang dội cùng với thanh âm xích sắt đong đưa kích thích động tác của hắn càng thêm hung ác.

Cõi lòng Thần Dung đầy ác ý điều khiển đầu ngón tay để mỗi động tác thọc vào rút ra đều có thể xẹt qua đầu lưỡi và hàm trên mẫn cảm của cô, cái miệng nhỏ trên mặt cô bị ngón tay của hắn xâm phạm thuần phục, cánh môi phía dưới cũng được hắn chăm sóc rất đầy đủ.

Ngón giữa của hắn nương theo chất lỏng trơn trượt xâm nhập vào tiểu huyết, thử đưa đẩy thăm dò, thẳng đến khi ngón tay thon dài hoàn toàn vào hết, bắt đầu nhanh chóng mạnh mẽ đâm vào, ngón cái ấn tiểu hạch bên ngoài hoa huyết hết xoay tròn lại vuốt ve, khi cảm giác được cô đong đưa thân thể không hề giãy giụa mà nghiêng hợp hưởng thụ, hắn nhìn chằm chằm hai mắt mê mang bị dục vọng che lấp của cô, “Ngoan lắm, ăn ngon không?”

“Ừm –” ý thức đã trầm luân trong tình dục bị lời nói của hắn bất ngờ làm bình tĩnh.

Vậy mà đầu lưỡi của mình đã sớm quẩn lấy liếm mút ngón tay hắn, không màng đến một chút xấu hổ nên có. Thân thể Mộc Khanh Khanh cứng đờ, toàn thân bắt đầu tỉnh té run rẩy, u huyết bao vây lấy ngón giữa của hắn không kiềm được run rẩy, khoái cảm bén nhọn theo hố thẹn dâng trào lên, cô không có cách nào suy nghĩ lại động tác của mình, chỉ có thể ưỡn lưng hòa theo cổ tay của hắn, để ngón tay hắn càng có thể đâm vào trong cơ thể mình càng sâu càng mạnh.

Cao trào qua đi, Mộc Khanh Khanh đỏ mặt mướt mồ hôi, thân thể đã lâu không cảm nhận được cao trào hiện giờ trở nên hưng phấn không thôi, dịu dàng thuần khiết trên mặt đã bị hắn lấy nhiễm vẽ dâm mỹ và vũ mị.

“Một ngón tay đã thỏa mãn rồi sao? Thân thể của nàng đúng là càng ngày càng dâm dăng.” Hắn rút ngón tay của bản thân ra, bàn tay to tách hai chân cô ra biên độ lớn nhất, xích sắt lẻ loi rung động.

Để cơn thịnh to dâng trào nhắm ngay hoa huyết sau cao trào qua đi càng trở nên hư không đói khát, đỉnh động phần eo, hung ác khai phá lối đi chật hẹp của cô.

“A... Nhẹ... Nhẹ chút...” Mặc dù tiểu huyết qua cao trào đã ướm át mềm xốp, nhưng hoa huyết đã đóng chặt bốn năm đột nhiên bị cơn thịnh lớn như vậy tiến vào, cảm giác đau đớn xen lẫn khoái cảm bị lấp đầy chợt đánh úp lại.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hắn không màng vách tường đang co rút lại của cô, cắn răng trực tiếp đưa toàn căn tiến lên, va chạm đến nhụy hoa sâu trong u huyết của cô, vách tường chặt chẽ mất hồn bao bọc lấy thân gây hắn, trên cơn thịnh truyền đến khoái cảm vô thượng và cảm xúc lộ ra nơi đáy lòng khiến hắn khó có thể kiềm chế mà bắt đầu tàn nhẫn thao làm.

Dưới sự thao làm không ngừng nghỉ như vậy của hắn, cô căn bản không còn sức để nói, chỉ có thể phát ra

tiếng rên rỉ yếu ớt vỡ vụn. Hoa huyết bị buộc nở rộ theo động tác của hắn cũng bắt đầu nghênh đón khoái cảm, nặng nề hữu lực cắm vào, va chạm hung tàn mãnh liệt, sung sướng tê tê dại dại khiến từng từng từng tầng mị thịt quấn quanh côn thịt thô trắng của hắn, dẫn đến Thần Dung càng thêm điên cuồng xỏ xuyên qua tao huyết của cô.

Thanh âm rên rỉ đứt quãng nhu nhược, thanh âm xích sắt kim loại cứng rắn đong đưa, tiếng thân thể va chạm, tiếng nước dễ nghe êm tai, từng thanh âm đều truyền vào tai hai người, giao hợp dâm mãnh phóng đảng khó có thể dừng lại.

“Ta thao rất sướng phải không? Thân thể dâm đảng của nàng căn bản không thể rời khỏi côn thịt lớn của ta!” Thanh âm trầm thấp của hắn nói với cô.

“Ừm a... Rất sướng... A ư... Rất... rất thoải mái, thao... Ta... Ừm... Ta không rời khỏi côn thịt... Vừa thô... A ư... vừa dài... lại cứng... A a... Của chàng!” Khoái cảm nơi hoa huyết bị hắn tàn sát bừa bãi khiến ý thức của cô trầm luân, chỉ có thể rên rỉ cảm thụ cảm giác trực quan nhất bên trong hoa huyết.

Thần Dung nhìn dáng vẻ phóng đảng lăng lợ của cô, khoái cảm cuồng ý trong lòng càng sâu, “Phải nên cho nàng nhìn thấy hoa huyết dâm đảng của mình một chút!”

Hắn phất tay ngưng tụ ra một chiếc thủy kính, nổi lơ lửng trước mắt Mộc Khanh Khanh, để cô trực tiếp dùng hai mắt của mình nhìn cảnh tượng dâm mỹ giữa hai chân hai người khi giao hoan.

Hai chân cô mở rộng ra, hoa huyết bị côn thịt thô trắng màu đỏ thẫm lần lượt căng ra, côn thịt thô to đáng sợ lần lượt chen vào lại rút ra, lúc hắn đâm vào, cô mở cửa động nghênh đón, khi hắn rút khỏi, cô co rút tường thịt lại, mị thịt trên nhục bích cũng bị kéo ra khỏi miệng huyết.

Hoa môi đã trở nên sưng đỏ cũng vô cùng chật vật bất kham, dâm thủy của cô bị va chạm thành bọt mép dính ở phía trên, trên âm mao đậm màu của hắn cũng bị thấm ướt, âm mao đen tuyền cùng với thịt non nơi miệng huyết trong trắng hồng hào của cô hình thành đối lập dâm đảng đến cực hạn.

Cô bị hình ảnh sắc tình tránh cũng không thể tránh thoát hoàn toàn kích thích, cảm giác ngượng ngùng cùng với khoái cảm đồng thời thay nhau dâng lên, khoái cảm cao trào ngập đầu lại một lần nữa ập đến.

Mị thịt trong tiểu huyết siết chặt khiến da đầu Thần Dung tê dại, côn thịt càng sưng to đến mức độ không thể tưởng tượng, hai lực lượng thất chặt và căng ra hợp lực đối đầu, Mộc Khanh Khanh lại đầu hàng trước tiên, bất lực loạng choạng choáng váng cả đầu, hai mắt nhắm nghiền, “Không được... Thần Dung... A a... Ừm hức... Xin chàng... Căng quá... Ừm...”

“Ừ... Mở mắt ra! Nhìn cho kỹ lý do tại sao nàng không thể rời khỏi ta!!” Thần Dung cũng nhẫn nhịn đến khó chịu, sắc mặt dữ tợn, hai mắt phiếm hồng, nhưng vẫn cắn răng gặm nhẹ nói.

Hiện tại Mộc Khanh Khanh căn bản là không thể phản kháng mỗi một câu nói của Thần Dung, hai tròng mắt ánh nước mê mang, nhưng vẫn nghe lời nhìn về phía thủy kính.

Thân thể trần trụi bị xiềng xích giam cầm theo động tác thao lộng của côn thịt mà lắc lư đong đưa, thân thể trắng bóng cùng với khóa kim loại lại hài hòa một cách quý dị.

Hai chân dưới sự trói buộc của xích sắt mở ra góc độ lớn nhất, hoàn mỹ tận lực thừa nhận động tác thao làm của hắn, cái mông cô bị bàn tay hắn hung ác vuốt ve thành các loại hình dạng, vòng eo tinh tế, hai luồn nhũ thịt nhảy lên như thỏ trắng, ánh mắt mê ly mà dâm mị.

Mày đẹp hơi chau, đó là do khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến cô khó có thể thừa nhận, sóng mắt lưu chuyển, mị ý bốc lên, môi anh đào khê mở phát ra tiếng rên rỉ vụn vỡ, chỉ bạc nhẹ nhẹ theo khoe môi chảy xuống...

“Ừm... thật dâm loạn... A... Ừ a... Không... Không rời khỏi chàng... A a!”

“Được... Nhớ kỹ lời nàng nói! Mộc Khanh Khanh! Nàng nhớ kỹ cho ta!” Rốt cuộc cũng nghe được cô nói, hắn dùng sức đâm thật sâu một cái, lại lần nữa chọc mở miệng tử cung của cô, bắn bạch trọc nóng bỏng của mình vào trong cơ thể cô.

“A... Đến rồi... Lại đến... Ừm a!”

...

“Hu hu... Thần Dung... Đừng... Đừng đến nữa... A... Ừ... ừm”

(~)~(~)~(~)~

34. Quyển 2 - Chương 12: Dịch Quả [h+]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Lại là một sáng sớm đầy nắng, ánh dương ấm áp vàng rực rỡ chiếu vào phòng, khiến toàn bộ phòng điểm tuyết tràn đầy sáng ngời.

Trong tấm cung rộng rãi, khiến người khác chú ý nhất chính là chiếc giường lớn có thể đồng thời để bốn năm người cùng ngủ. Chiếc giường này thoát nhìn cực kỳ thoải mái sang quý, tạo hình tinh xảo, nguyên liệu gỗ cứng rắn có thể nói là một sự tồn tại hoàn mỹ.

Mà giữa chiếc giường lớn này, có hai bóng người, thân thể trần trụi.

Hai người không mảnh vải che thân, có thể nhìn ra đó là thân thể của một nam một nữ. Làn da của nữ tử vốn trắng nõn kiêu nộn, hiện giờ lại trải đầy dấu hôn đỏ tươi có nông có sâu, mới cũ không đồng nhất, tầng tầng lớp lớp khắc trên dưới toàn thân. Mày đẹp của cô hơi chau, một đôi mắt dịu dàng như nước hiện giờ mịt mờ hơi sương, cổ tay lẫn mắt cá chân bị xích sắt trói chặt trên cột giường, tiếng kim loại thanh thúy theo động tác ngẫu nhiên khó kiểm chế của cô mà nhẹ nhàng rung động. Người nam nhân kia đáng người

tinh trắng, diện mạo cực đẹp, một khuôn mặt ngày thường tối tăm giờ lại mang theo nhẹ hừng phấn và vui sướng khó nén.

Hai chân Mộc Khanh Khanh mở rộng ra, chỗ u huyết bí ẩn không hề che đậy mà hiện ra ngay trước mắt Thần Dung, hần quỳ sát giữa u huyết cô, nhìn chăm chăm tiểu huyết đói khát đang tràn ra đâm thủy, dục vọng trong đôi mắt không chút nào che giấu, “Khanh Khanh, nàng thật sự không muốn ăn uống chút gì sao?” Hần duỗi tay nhẹ xoa tiểu hạch then thùng bí ẩn kia, vừa lòng mà nhìn đâm thủy giữa hai chân cô càng thêm mãnh liệt, “Ta thấy cái miệng nhỏ của nàng đói khát lắm rồi.”

“Không cần... A ưm ư... Sẽ hư mất... A ha...” Hoa huyết truyền đến hư không đói khát khiến cô muốn sụp đổ thành trì, động tác chọc ghẹo hoa hạch của hần càng khiến cô khát cầu không thôi, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc hần muốn lấy vài thứ kia bỏ vào trong hoa huyết, cô vẫn cố nén dục vọng lắm lắm cự tuyệt.

“Tiểu huyết của nàng chặt vô cùng, còn thịt của ta thô dài như vậy mà nàng cũng có thể chứa hết, huống chi chỉ là rượu và mấy viên trái cây này.” Chỉ cần hơi tưởng tượng đến lát nữa hần có thể nhắm nháp những thứ mà hoa huyết sản xuất ra, hần liền không thể ức chế mà kích động hưng phấn, động tác vuốt ve tiểu hạch cũng mạnh thêm vài phần.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Ta... Ta muốn còn thịt của chàng, a a... Không cần cái khác... Không cần...” Tiểu hạch quá mức mẫn cảm, động tác nắn bóp của hần không chỉ khiến khoái cảm chồng chất, mà còn khiến hoa huyết của cô ngứa ngáy khó nhịn không thôi.

Nghe được lời cô nói, đôi mắt hần càng thêm u ám, vẻ mặt hiểm khi dụ dằng vài phần, “Thử một lần đi, ta muốn ăn mỹ thực mà tiểu huyết nàng nhường ra.” Không màng động tác thẳng lưng bất mãn của cô, hần rút tay đang chà đạp tiểu hạch về, lấy mâm đựng trái cây ở bên cạnh lại gần, duỗi tay cầm lên một quả nhỏ như trứng cút màu đỏ tươi, “Đây là quả bạo bạo, vỏ của nó rất mỏng, nàng cẩn thận một chút đừng kẹp nó chảy ra nước sốt đấy.” (Dương: chẳng biết nó là cái quả chi nữa --)

Cảm nhận được miệng huyết truyền đến xúc cảm lạnh lẽo, nàng muốn lùi về phía sau đào tẩu, chợt bị hần đột nhiên túm lại, bạo bạo quả trên tay cũng thuận thế tiến vào bên trong tiểu huyết của cô, “A... Đừng đừng đừng... Thần Dung... Ừ ư Thần Dung...” Tiểu huyết bị dị vật lạnh lẽo xâm lấn, bắt đầu theo bản năng co rút mị thịt lại, đói khát đè ép bạo bạo quả yếu ớt, “A... A a... Vỡ... Ừm ư...” Quả bạo bạo bị nhục bích chặt chẽ nghiền nát đã dễ dàng vỡ ra, nước sốt đặc sệt bắt đầu tùy ý chảy xuôi trong tiểu huyết cô.

“Đã nói phải cẩn thận rồi mà, sao nàng còn không nghe lời chứ.” Lúc này Thần Dung trực tiếp cầm lấy thêm hai quả bạo bạo, ngay sau đó nhét toàn bộ hai viên vào, “Khi nào tiểu tào huyết của nàng nghe lời, ta sẽ không nhét trái cây vào nữa.”

“A a... Khó chịu... Thần Dung... Đừng mà ư a...” Vô lực giãy giụa căn bản không có một chút hiệu quả, cô chỉ có thể thừa nhận tra tấn trong tiểu huyết, khe hẹp bị đẩy ra từng chút một, hai viên dị vật lạnh lẽo được nhét vào bên trong hoa huyết, cô muốn tận lực thả lỏng mị thịt của chính mình, nhưng nhục bích dưới sự rèn luyện hoan ái thường xuyên sớm đã học được tự động co chặt lại, không nghe lời mà lại một lần nữa kẹp vỡ hai viên trái cây.

“Bốn viên.” Hần thấp giọng nhẹ lắm lắm. Một đôi mắt đen như vẩy mực si mê nhìn chăm chăm cảnh đẹp nơi hoa huyết, hoa huyết theo tiếng thở dốc dồn dập của cô cũng bắt đầu đóng mở, tràn ra chất lỏng thơm ngọt đỏ tươi, còn kèm theo dâm dịch của chính cô, mê người nhất là xung quanh miệng huyết là một lượng lớn bạch trọc đã kết khối, đó là tinh dịch tối hôm qua hần bắn vào để lại trong cơ thể cô cả đêm, cảnh tượng hỗn độn dâm mị sắc tình khiến dục vọng trong mắt hần càng trở nên điên cuồng hung ác.

“Không cần... Đừng mà... Thần Dung...” Hoa huyết liên tiếp bị xâm nhập vào, mỗi một trái đều không chút ngoài ý muốn bị kẹp nát, Mộc Khanh Khanh thật sự khó có thể chịu đựng được lượng lớn chất lỏng sền sệt tàn sát bữa bãi trong hoa huyết, “Ta muốn còn...còn thịt của chàng... Thần Dung a a...” Cô điên cuồng muốn được vật thể càng cứng rắn càng thô dài hơn xâm nhập, chứ không phải trái cây thoáng kẹp một cái liền rách nát yếu ớt này.

Cô bắt lực vận vẹo thân thể, thanh âm tứ chi kéo xích sắt không ngừng vang lên, tiếng rên rỉ lang thang đói khát kêu to hợp với tiếng kim loại đồng thời truyền vào trong tai Thần Dung.

“Từ từ, để ta nếm thử dịch quả nòng nhường ra trước đã” Hai tay hắn nâng lên mông cô giờ cao lên, để sát gần đầu.

Hơi thở nóng rực phun lên miệng hoa huyết, cảm giác ngứa ngáy tê tê đại đại càng thêm sâu, động tác của Mộc Khanh Khanh loạn choạng khó nhìn, một đôi ngực sữa tràn đầy dầu hân xanh tím trái phải đong đưa nảy lên.

“Thơm quá... Dịch quả ngọt thanh còn mang theo hương vị dâm thủy của nòng nữa.” Hắn lịch sự tao nhã mà đánh giá, nếu không phải dục căn giữa hai chân sưng to đến đáng sợ, thật đúng là sẽ khiến người ta cho rằng một chút hắn cũng không vội vàng khát cầu.

“Nhanh lên... Thần Dung... Có phải chàng không... Không được hay không! Ừm a a...” Cô cố tình khiêu khích, dưới sự liếm láp gặm cắn mãnh liệt của hắn khóc không thành tiếng, động tác cắn mút hung tàn của hắn đúng là thứ cô khát vọng đã lâu.

Đầu lưỡi của hắn tiến vào hoa huyết cô khiến từng đợt chất lỏng chảy ra đều chảy vào trong miệng đang chờ đợi ở cửa huyết của hắn.

Giọng nữ ngâm nga rên rỉ, tiếng nước chảy róc rách và thanh âm nuốt chất lỏng bay quanh khắp gian phòng.

Hồi lâu sau, Thần Dung buông miệng ra, trên cánh môi sáng lấp lánh ánh nước, “Nước nòng chảy ra cũng thật nhiều, những hương vị dịch quả kia đều bị nòng cuốn đi mất.”

Hắn cũng không đợi phản ứng sớm đã bị hầu hạ cho cao trào của Mộc Khanh Khanh, trực tiếp đặt quy đầu cực đại nhắm ngay cái miệng hồng hào ẩm ướt đang đóng mở của cô, độ ẩm nóng rực, va chạm mạnh mẽ hữu lực cùng với cảm giác cật lực căng đầy bất cứ điều gì cũng không thể sánh bằng.

“Ha... Tuyệt quá... Ừm a... Sâu quá... Thật thoải mái... A a...” Bị thô tráng nóng bỏng xâm nhập là điều mà tiểu huyết của Mộc Khanh Khanh đã chờ mong hồi lâu, khoái cảm trong hoa huyết tích lũy trong nháy mắt, hoa huyết lại một lần không chịu khống chế mà co rút, liếm mút côn thịt cực lớn tiến vào đến tận cùng bên trong cô.

Hắn bị cô hút đến tê dại khoái ý, đình động vòng eo tinh tráng, tận tình tàn khốc thọc vào rút ra trong vách tường thịt chặt hẹp đang co rút lại của cô, hung ác đâm thọc, kích dâm dịch văng ra khắp nơi, hắn nhanh chóng nhét căng đầy rồi sau đó rời khỏi, lại mạnh mẽ mà đâm vào nhụy tâm cô, bức bách miệng tử cung của cô vì hắn mà mở ra, điều khiển cứng rắn thọc vào rút ra khắp vách tường.

Rồi sau đó tựa như vẫn không thỏa mãn, hắn xoay thân thể của cô lại, để cô nửa quỳ trên giường, hai đầu gối dán lên đệm, còn hắn từ phía sau bắt đầu một vòng xâm lấn mới. Động tác như vậy khiến hai vú cô cũng có thể nằm trong sự khống chế của hắn, bàn tay to捏 hai vú kiêu nộn đang nhảy lên của cô, tùy ý vuốt ve thưởng thức.

Cô bị khoái cảm cuộn cuộn không ngừng tra tấn đến thần trí không rõ, chỉ có thể ngâm kêu phát tiết khoái cảm quá mức thỏa mãn. Mỗi một lần va chạm hắn đều hung ác bá đạo, tựa như hận không thể khảm cô vào trong cơ thể mình, hợp thành một thể, vĩnh viễn cũng không xa rời nhau.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Dưới sự thọc vào rút ra bất kể hậu quả của hắn, toàn thân Mộc Khanh Khanh không biết đã run rẩy bao nhiêu lần, rõ ràng hắn cũng đã bắn tinh dịch vào trong cơ thể cô một lần, nhưng sau khi bắn tinh, côn thịt lại càng không hề có ý định ngừng lại mà còn muốn bắt đầu một đợt xâm lược mới.

Khi cô lại một lần nữa bắt đầu co rút chặt mị thịt lại, hắn đột nhiên lại kích thích càng thêm mãnh liệt, hầu như muốn đâm bay cô, toàn bộ thân thể cô đổ về phía trước, nhưng xích sắt trên cổ tay cô lại bị căng ra, ngăn cản động tác nhào về phía trước của cô, càng thuận lợi nghênh đón động tác va chạm của hắn.

Đồng thời, bàn tay to của hắn cũng chặn lại hai vú cô, kích thích vuốt ve núm vú, eo đâm thật sâu một cái, bắn toàn bộ tinh dịch vào tử cung ẩm áp của cô.

Rồi sau đó, hắn ôm Mộc Khanh Khanh đã mệt rũ rời, thân thể thoáng thả lỏng, ôm cô nằm trên giường.

Mộc Khanh Khanh dưới kích thích của cao trào liên tục, gần như đã ngất đi, nhẹ híp hai mắt, thở hổn hển bình phục thân thể của mình.

Thần Dung ôm chặt cô, nhưng vẫn không thỏa mãn, môi lưỡi nhẹ nhàng liếm cổ cô, hoặc nặng hoặc nhẹ mút vào gặm cắn, vết bầm trên người Mộc Khanh Khanh còn chưa rút đi lại bị một tầng dấu vết mới chồng lên. Hai tay của hắn di chuyển trên eo bụng mềm mại của cô, vuốt ve khiêu khích nhũ thịt và đóa hồng mai đã trở nên sưng đỏ.

“Thần Dung, đừng làm nữa, mệt mỏi quá...”

Ba ngày nay, hai người vẫn luôn giao hoan lẫn lộn trên giường. Cô thật sự muốn mình có một thân thể mảnh mai vô lực để bị cao trào đến ngất đi cho rồi, mặc dù linh lực đã bị phong ấn, nhưng thân là một tu sĩ có tu vi cao, tố chất thân thể của cô quả thực không cần quá tốt như vậy đâu!

Thần Dung ôm Mộc Khanh Khanh, hai tay của hắn hưởng thụ nhũ thịt trơn nhẵn của cô, dục vọng chôn giữa hai chân vẫn đang cảm thụ ẩm áp ướt át trong cơ thể cô, chỉ cảm thấy bốn năm nay lại có được sinh mệnh một lần nữa.

Mấy ngày nay gặp lại nàng, mỗi thời mỗi khắc hắn đều tựa như phát điên mà thao làm Mộc Khanh Khanh, muốn cảm nhận rõ ràng sự tồn tại chân thật của nàng. Mỗi một lần sau khi bắt tinh, hắn lại nhịn không được lại đỉnh động lần nữa, si mê hấp thu hơi thở có thể khiến hắn lấy lại hô hấp của nàng. Hắn muốn khiến cho hết thảy trong ngoài của nàng nhiễm hương vị của hắn, khiến nàng mê muội hoan ái hắn cho nàng, khiến nàng không bao giờ có ý định rời đi nữa.

Có điều... Cho dù nàng có loại ý nghĩ này đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không bao giờ có cơ hội thực hiện được.

Mộc Khanh Khanh nhìn vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên hơi vặn vẹo, mãnh liệt cố chấp điên cuồng, khiến hai tròng mắt hắn nhuộm màu đen nhánh như mực.

Cô mở miệng muốn nói gì đó, lại bị hắn trực tiếp lấp kín, hắn có chút hung tàn cắn môi cô, đầu lưỡi luồn vào trong miệng cô, càn quét chinh phạt trong miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô, quấn quýt bên nhau, ra sức mút vào, tiếng nước kéo dài không ngừng vang lên.

Trong không khí nồng nặc mùi vị tình dục dâm mị, dưới khúc nhạc đệm kiểu diễm chính là thôi tình hương tốt nhất.

Mộc Khanh Khanh hoảng sợ phát hiện cơn thịnh nộ của hắn trong cơ thể cô lại bắt đầu cứng lên.

Thần Dung buông môi cô ra, ánh mắt thâm trầm nhìn cô chằm chằm, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.

Dường như hắn không hề để ý đến phản ứng dục vọng dâng lên một lần nữa của hắn, chỉ dùng tứ chi gắt gao quấn quanh Mộc Khanh Khanh, vô cùng thân mật khấn khít.

(~)~(~)~(~)

~Dương: Ba mạ ơi, chương này dài khiếp. Mọi người ăn thịt đã chưa nào ~

35. Quyển 2 - Chương 13: Vẫn Nên Tiếp Tục Khảo Sát Thì Hơn [hoàn]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Thần Dung... Ta muốn tắm gội, trên người khó chịu quá...” Mộc Khanh Khanh nhìn trên mặt hấn có vẻ thoả mãn sung sướng, nhẹ nhàng mở miệng nói.

Thần Dung phồng chùng thể xác và tinh thần đã thật sự thông thuận, gật đầu “Ừm” một tiếng.

Trong lòng Mộc Khanh Khanh vui đến hỏng rồi, còn phải nói sao! Tiểu Dung Từ nhà cô sao có thể trở thành biến thái muốn giam cầm tự do của cô được chứ, nhất định là do muốn chơi tình thú trừng phạt gì đó mới dùng xích sắt khóa cô thôi, mặc dù ba ngày nay tra tấn cô đến eo mỗi lưng đau, nhưng hiện giờ có thể làm hấn nguôi giận, cũng rất đáng giá!

Nụ cười của cô khi thấy động tác tiếp theo của Thần Dung thì đã biến mất, hấn... Hấn hấn hấn quả thực chính là một tên biến thái!

Bốn dây xích thật dài kia rõ ràng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, hấn chỉ khảy vài cái đơn giản, vậy mà lại thần kỳ tách ra! Nhưng cổ tay và mắt cá chân cô vẫn bị xiềng xích tinh tế kia trói lấy! Linh lực của cô vẫn bị phong ấn!

“Ha ha, chàng, chàng chuẩn bị thật chu toàn.” Khóe miệng Mộc Khanh Khanh run rẩy, cô thật sự rất bội phục Thần Dung, bốn năm qua chần chẫn hấn đã dùng để chuyên môn nghiên cứu các loại đạo cụ, thuật

trong phòng đáng xấu hổ!

“Do nàng trở về quá muộn, thời gian nhàn rỗi thật sự rất nhàm chán.” Ý tại ngôn ngoại, nếu cô trở về sớm, hẳn sẽ không có cơ hội chuẩn bị.

Mộc Khanh Khanh ghen lời, nhìn biểu cảm hờ hững cô đơn của Thần Dung, trong lòng lại bắt đầu áy náy đau đớn, tính ra, cô đã khiến Thần Dung đợi cô tổng cộng hai mươi bốn năm, mặc dù hai mươi bốn năm ở Tu Chân giới cũng không phải là lâu, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến Tiểu Dung Tử của cô mới mười bốn tuổi đã phải một thân một mình ứng phó với thị thị phi phi ở Ma giới, Mộc Khanh Khanh chỉ cảm thấy cho dù hẳn có lẫn lộn mình như thế nào cô cũng có thể nhẫn nhịn được.

“Sao lại không nói gì? Là cảm thấy chính mình trở về đã đủ sớm rồi sao?” Thần Dung nhìn chằm chằm Mộc Khanh Khanh, trong mắt đen sóng ngầm lưu chuyển.

“...” Vấn đề này thực sự không dễ trả lời, nếu nói đúng vậy, hẳn nhất định sẽ trực tiếp nhào lên nuốt chửng cô; nếu nói không phải, lại là lời nói dối, bởi vì kỳ thật cô càng muốn ở bên cạnh Tiểu Dung Tử nhuyển nhuyển manh manh, mà không phải tên Dung biến thái trước mắt này...

Thấy Mộc Khanh Khanh tránh né ánh mắt hẳn không đáp lại, Thần Dung cười lạnh một tiếng, khí tràng quanh thân càng thêm tối tăm táo bạo.

Hắn đen mặt, để Mộc Khanh Khanh quàng tay qua cổ hắn, trực tiếp nâng đầu gối cô, bế cô lên.

Lúc đứng dậy, côn thịt của hắn cũng tự nhiên thoát ly khỏi cơ thể cô, nghe một tiếng “Ba ——” khiến Mộc Khanh Khanh mặt đỏ tai hồng, các loại chất lỏng trong cơ thể không có gì ngăn chặn, cũng tranh nhau chảy xuôi ra. Xúc cảm nhào dính dính khiến Mộc Khanh Khanh không thoải mái mà động động thân thể.

“Đừng nhúc nhích! Muốn ta vừa đi vừa thao nàng hay sao?” Thân thể cô không an phận cọt cọt lui, kẻ sát thân thể cũng đồng dạng trần trụi giống hắn, dục vọng vẫn luôn không ngừng nghỉ của hắn bị cô câu dẫn như vậy, lại bắt đầu cứng rắn đến phát đau!

Mộc Khanh Khanh: “...” Cô nhịn!

Nhưng lúc Thần Dung ôm cô vào trong bể tắm, để cô ngồi trên đùi hắn, “Phụt” một tiếng lại cắm vào trong cơ thể cô thì cô nhịn không nổi nữa!

“Thần Dung... Túng dục tổn thương người, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi...” Mộc Khanh Khanh đáng thương hể hể nhìn thân thể chẳng chịt dấu hôn của cô, ngoại trừ cổ tay và mắt cá chân, còn lại không chỗ nào lành lặn!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Động tác của Thần Dung mềm nhẹ dùng đôi tay dao động trên người cô, đáng vẻ si mê nghiêm túc kia tựa như đang nhẹ nhàng vỗ về một bảo bối trân ái, yêu thích không buông tay.

“Ta chỉ chặn lại như vậy, sẽ không động đâu.”

“...” Cô còn có thể nói cái gì đây?

Dưới tư thế sắc tình nhưng lại bình an vô sự như vậy, thân thể Mộc Khanh Khanh được Thần Dung tắm rửa sạch sẽ, lại bị một đường ôm lên giường.

Thân thể mệt mỏi đã ba ngày được thả lỏng, đầu Mộc Khanh Khanh đã sớm choáng váng, sau khi được đặt lên đệm giường đã trở nên sạch sẽ, cô lập tức quay đầu thiếp đi.

Ủm... Cô đương nhiên lại bỏ qua hình ảnh Thần Dung đã xích tứ chi cô lại một lần nữa.

Cho nên nói, khi Mộc Khanh Khanh ngủ một giấc dậy, cô nổi giận!

“Thần Dung! Tại sao chàng còn phải dùng xiềng xích khóa ta?!”

Nhìn đáng vẻ đơn thuần vô tội, lời lẽ chính đáng của nàng, Thần Dung quả thực suýt chút nữa đã cười ra tiếng, Tại sao? Tại sao! Vậy mà nàng còn hỏi hắn tại sao!

“Bởi vì ta sợ nàng lại một lần nữa biến mất bỏ lại ta! Bởi vì ta sợ lại mất đi nàng lần nữa! Bởi vì ta không bao giờ có thể tin nàng được nữa!” Hắn gầm nhẹ ra tiếng, trên gương mặt cuối cùng cũng khó nén được cố chấp điên cuồng.

Cô nghe hắn nói, đầu quả tim chua xót, “Thần Dung, ta sẽ không biến mất nữa đâu, thật đấy. Hai lần trước... hai lần trước, sẽ không xảy ra nữa, thật sự sẽ không.”

“...” Ánh mắt hắn thâm trầm, nhìn chằm chằm cô lặng im nửa ngày, “Ta cũng chỉ có một yêu cầu, chỉ cần nàng không rời khỏi căn phòng này, ta sẽ cho nàng mọi thứ tốt nhất trên đời.”

Mộc Khanh Khanh cứng họng không biết nói gì.

“Thần Dung, chàng không giam giữ được ta đâu, chỉ cần ta thật sự muốn rời khỏi chàng, đừng nói là xiềng xích này, cho dù mỗi ngày chàng dính bên cạnh ta, ta cũng có thể biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.” Lời nói dối đồng dạng như vậy, trong lòng Mộc Khanh Khanh tràn đầy thấp thỏm và bất an, trên mặt lại tận lực khiến mình bình tĩnh không gợn sóng.

“Cho nên, chàng muốn nói chuyện rõ ràng với ta hay không đây?”

Thần Dung sớm đã cúi đầu khi cô đang nói, khiến Mộc Khanh Khanh không thấy rõ một chút biểu cảm nào trên mặt hắn, “Được.” Thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Mộc Khanh Khanh lặng lẽ nuốt nước miếng, hoàn toàn giấu đi bất an và chột dạ của chính mình, “Hai người chúng ta có thể giống như lúc đầu, cùng nhau đi du ngoạn khắp tam giới được không? Chỉ cần chúng ta không trở về Ma cung, ta sẽ không thể đi Luyện Hồn Cốc, càng sẽ không bước vào Luyện Hồn trì. Vậy thì chàng cũng không cần lo lắng ta sẽ biến mất nữa, hai người chúng ta còn có thể thanh nhàn vui sướng hơn rất nhiều. Được không?”

Không thể tưởng được cô sẽ đưa ra một đáp án như vậy, Thần Dung lặng lẽ thu hồi động tác tay của hắn, giương mắt nhìn về phía cô: “Vậy còn, vị trí Ma Quân thì sao?”

Trái tim đang treo lơ lửng của Mộc Khanh Khanh nghe được câu trả lời như vậy, trong lòng cũng buông xuống, từ từ mở miệng nói: “Thì ra ở trong lòng chàng ta còn không bằng một vị trí Ma Quân...”

“Không phải nàng đã nói muốn ta làm Ma Quân hay sao?” Lần này đổi lại là Thần Dung nhìn cô chăm chăm.

“Ặc, ừm... Chuyện đó, ta đột nhiên cảm thấy chỉ cần là chàng, có phải là Ma Quân hay không cũng chẳng quan trọng, bất luận có như thế nào cũng đều là tướng công tốt nhất của ta!” Vốn là muốn chất vấn tình yêu của Thần Dung xem sao, kết quả lại bị hắn phản kích, Mộc Khanh Khanh cũng hồi tưởng lại lời nói đùa của mình khi ấy, cái khó ló cái khôn, cũng coi như thành công mà cứu lại tình yêu của chính mình.

Thần Dung nhìn Mộc Khanh Khanh cười lấy lòng, sắc mặt hơi dao động, trong lòng lại ỏ rối rắm có nên như suy nghĩ vừa rồi làm mê choáng nàng hay không?

Một bên là có thể nhất lao vĩnh dật, nhưng sẽ khó thấy được gương mặt tươi cười của nàng nữa, một bên lại là viễn cảnh khiến người ta hoài nghi nhưng lại tốt đẹp đến mức khiến nhịn không được mà muốn thử một lần...

Vẫn nên tiếp tục khảo sát thì hơn.

Lần khảo sát này của Thần Dung, quá trình phức tạp dài lâu, đồng thời dính dáng đến cả hai lĩnh vực quan trọng là tính phúc và hạnh phúc, kéo dài thời gian cả đời.

Bởi Khanh biệt, đi dứt khoát. Mộng hồn không vết tích, xuân không về. Mong Khanh Khanh, hận khó nén, trăm thương ngàn nhớ tìm mùi hương. Lại tương phùng, nơi gió đến đêm qua, chỉ sợ là giấc mộng. Chín vạn dặm trời cao, Bắc Đẩu thiên thu, không bằng thần tiên quyến lữ, cùng say giang hồ. Phù phiếm bụi trần đều tan, cùng Khanh ẩn dật.

36. Quyển 2 - Chương 14: Tu Chân (pn.1) Bùn Manh Hắc Hóa Muốn Cầm Tù (1) [Hơi H]

Tu Chân (PN.1)

BÙN MANH HẮC HÓA MUỐN CẦM TÙ (1)

[Hơi H]

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Thần Dung, chàng không giam giữ được ta đâu, chỉ cần ta thật sự muốn rời khỏi chàng, đừng nói là xiềng xích này, cho dù mỗi ngày chàng dính bên cạnh ta, ta cũng có thể biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.” Lời nói dối đồng dạng như vậy, trong lòng Mộc Khanh Khanh tràn đầy thấp thỏm và bất an, trên mặt lại tận lực khiến mình bình tĩnh không gợn sóng.

“Cho nên, chàng muốn cùng ta nói chuyện rõ ràng hay không?”

Thần Dung ngẩng đầu nhìn chăm chú cô của giờ khắc này, đôi mắt vốn nên đóng đầy dịu dàng triu mến hiện giờ lại không muốn vì hắn mà mang ấm áp nữa.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, hắn đột nhiên cười như vậy, thoát nhìn cực kỳ bình tĩnh, một chút cũng không tìm thấy dấu vết âm u điên cuồng như mới vừa rồi.

“Được.” Hắn duỗi tay sờ cổ cô, trên cổ trắng nõn thon dài chồng chất dấu hôn đỏ đỏ tím tím, thoát nhìn có vẻ yếu ớt lại nghe lời.

Bất an càng lúc càng tăng, bàn tay to ấm yếm du tẩu trên cổ khiến đáy lòng cô không kiềm được toát ra lạnh lẽo, Mộc Khanh Khanh nhận không được mở miệng muốn hắn buông tay trước, “Thần Dung, chàng buông ra trước –”

Giọng nữ dịu dàng trong tầm cung đột nhiên im bật.

Thần Dung ôm lấy thân thể trần trụi của cô, đáy mắt chứa thỏa mãn và vui mừng, nếu cô nhắm mắt lại không nói chuyện nữa thì quả nhiên là rất tuyệt.

Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào đã bị hắn hoàn toàn chán ghét, a, không đúng, hắn chỉ chán ghét thanh

âm của nàng, hai cánh môi phồng nộn mềm mại, khoang miệng ẩm áp cùng với cái lưỡi mềm mại nộn nộn hẳn vẫn rất thích.

Nếu nàng luôn nói những lời chọc hấn đau lòng đến tột đỉnh, vậy thì... Vẫn là không cần nói nữa mới tốt.

Vậy không được sao? Biển mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi sao? Nói chuyện rõ ràng chính là để hấn buông nàng ra sao?

Hấn thật đúng là quá ngây thơ rồi, luôn dễ như trở bàn tay mà cho nàng bất cứ thứ gì nàng muốn. Nàng muốn hấn đi theo nàng, hấn liền không hề rời khỏi nàng nửa bước, nàng muốn hấn làm tướng công của nàng, hấn liền dùng hết toàn lực muốn làm tướng công tốt nhất trong lòng nàng, kết quả thì sao? Hiện tại nàng lại còn muốn phải rời khỏi hấn...

Hấn trước nay đều không muốn tin tưởng vạn vật trên thế gian, tín nhiệm và tình ý hấn có đều chỉ dành cho một người duy nhất, nhưng người kia lại lần lượt lựa chọn bỏ lại hấn, từ bỏ hấn, vứt bỏ hấn, làm lơ hấn...

Có điều những chuyện đó, hiện giờ cũng không có quan hệ gì nữa, đều không sao cả.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

Lúc này không biết lại hôn mê bao lâu, Mộc Khanh Khanh lại lần nữa tỉnh lại, ý thức vẫn chưa thu hồi đã bị từng trận khoái cảm quen thuộc mãnh liệt cướp đi toàn bộ tinh thần.

Bất lực mà lắc đầu qua lại, tiếng kim loại va chạm thanh thúy, muốn cự tuyệt sự thao túng khiêu khích không ngừng nghỉ của hấn, nhưng thân thể đã bị tình dục dạy dỗ đến chín mọng lại dâm dăng phụ họa theo mỗi động tác thao túng của Thần Dung, phù hợp đến mức khuấy khóa ngập đầu do hai cái thân thể mang đến khiến người ta vừa nghiện vừa si mê trầm luân.

“Khanh Khanh, có thích tư thế này hay không? Có thể vào rất sâu.”

“Khanh Khanh, ta lại thao đến tử cung của nàng rồi, a, bên trong rất chặt rất thoải mái.”

“Khanh Khanh, tao huyết của nàng một chút cũng không thể rời khỏi ta, lại còn cao trào phun nước, tao huyết quần lầy ta không buông đấy.”

“Khanh Khanh, nàng thật nhiều nước, mỗi lần làm xong, trên khăn trải giường đều là dâm thủy của nàng, đáng tiếc nàng lại không thấy được khăn trải giường dâm dăng ướt đầm kia.”

...

Tiếng nước bị côn thọt thọc vào rút ra khiến cho xuy xuy rung động, va chạm thân thể kèm theo tiếng va đập thân thể cùng với âm thanh lải nhải dầm từ lẳng ngữ của hắn, hơi thở tình dục dâm mị chưa bao giờ rời khỏi chóp mũi Mộc Khanh Khanh quá một khắc. Cánh môi hơi nhếch bị mút hôn gặm cắn đến sưng đỏ, chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt vụn vỡ, trừ lần đó ra, rốt cuộc cũng không phát ra được ra thanh âm nào khác nữa.

Miệng tử cung mềm xóp lại một lần bị hắn phá vỡ thâm nhập vào, một lượng lớn chất dịch nóng hổi bắn vào trong cơ thể cô, thân thể Mộc Khanh Khanh run rẩy, mị thọt trong huyết co rút buộc chặt đè ép.

Cô vẫn còn trong cao trào, chợt cảm thấy một cảm giác choáng váng quen thuộc, không có cách nào mở miệng, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể cố nén dục vọng muốn ngắt đi, gắt gao dùng ánh mắt khóa chặt đôi mắt đen nhìn không ra cảm xúc của Thần Dung.

So với bị một cái liếc mắt kia của cô gọi lên một tia chua xót, thỏa mãn trong lòng và dục vọng đã được khống chế càng khiến cho Thần Dung nghiện hơn, cởi bỏ xích sắt trói buộc trên trụ giường, Thần Dung bế cô người đầy dấu vết yêu thương lên, tự tay tẩy đi một thân mồ hôi mỏng thay cô.

Động tác mỗi một ngày đều phải lặp lại hắn đều làm nghiêm túc tinh tế đến cực điểm.

(~)~(~)~(~)~

37. Quyển 2 - Chương 15: Tu Chân (pn.2) Bùn Manh Hắc Hóa Muốn Cầm Tù (2)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Khanh Khanh, tỉnh rồi sao? Ta rất nhớ nàng...” Cụ thọt chôn rất sâu trong cơ thể cô bắt đầu động tác, hắn mút hôn lên môi cô, lời âu yếm nỉ non không ngừng vang lên.

Cô nghiêng đầu muốn tránh nụ hôn của hắn, nhưng thân thể bị khống chế lại không hề có một chút cự tuyệt với hắn, mệt mỏi quá...

Thần Dung nhìn cô hơi hơi nhú mày, trong mắt lướt qua một tia đau đớn kịch liệt, dán bên tai cô hỏi, “Không thoải mái sao?”

Tiểu hạch ẩn trên môi âm hộ bị hắn thuần thục khiêu khích, Mộc Khanh Khanh cảm giác được sóng triều

tình dục nóng bỏng trong thân thể lại lần nữa thổi quét đến.

Hắn mút cắn vành tai cô, mở miệng nhẹ nói, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng lại khiến cô cảm nhận được hàn ý thấu xương: “Chờ một chút, lập tức sẽ thoải mái.”

Thanh âm của Thần Dung chợt ngừng, giọng nói nỉ non không có cảm tình lại tựa như là mang theo một tia cầu xin, “Cho nên, Khanh Khanh không cần nghĩ đến bất cứ chuyện gì ngoại trừ hoan hảo đâu.”

Cự thạch của hắn đâm vào nơi ấm áp yếu ớt nhất trong thân thể cô, trần trọc nghiền nát, hắn và cô quấn quanh bao vây lấy nhau, trọn vẹn thành một khối, như hai thân thể rét buốt nương tựa vào nhau trong đêm đông lạnh giá, chỉ có hai chữ đáng thương.

Một trận chua xót. Nước mắt nơi khóe mắt của Mộc Khanh Khanh cuối cùng cũng không kiềm được mà chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống, lần này không hề cố kỵ mà phát tiết ra hết, không biết là bởi vì chính mình bị cầm tù, hay là bởi vì hắn đang dựa vào cần cổ cô nữa.

Thật sự đủ rồi... mỗi thời mỗi khắc ý thức đều chìm trong sung sướng cực hạn, cho dù thân thể được hắn nuôi dưỡng rất khá, nhưng mỗi một lần vừa mới thanh tỉnh đã lập tức bị hắn kéo vào bể dục không thể tránh thoát, khiến cô thật sự chịu không nổi, dừng lại đi... Thần Dung.

Sau khi nhận ra được ướt át trên vai mình là cái gì, Thần Dung có chút không dám ngẩng đầu nhìn cô, thanh âm nghẹn ngào mang theo hoảng loạn và khiếp đảm, “Không cần... Đừng, đừng khóc.”

Thân thể hai người còn gắt gao giao triển bên nhau, hắn còn chôn trong cơ thể nàng, tựa vào cổ mà nằm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đây là lần đầu tiên từ khi trở về cô an tĩnh như vậy khi hai người đều ở trong trạng thái thanh tỉnh. Một phòng yên lặng, chỉ có thanh âm nỉ non đứt quãng nhẹ đến không thể nghe thấy hơn của hắn..

“Đừng khóc... Đừng khóc... Cầu xin nàng... Đừng khóc...”

“Khanh Khanh, xin nàng, đừng khóc, ta sai rồi...”

“Thực xin lỗi, nàng đánh ta, mắng ta cũng được, đừng khóc, được không...”

Hắn liều mạng muốn liếm sạch những giọt nước mắt của cô, lại chỉ có thể nếm được vị đắng chát đến mức lòng người đau nhói, hai mắt Mộc Khanh Khanh đã có chút sưng đỏ, hai tròng mắt mờ mịt nhìn không ra một chút ánh sáng nên có, nước mắt không tiếng động vẫn không ngừng chảy ra.

“Hức... Đau... Rất đau...” Thanh âm đã khôi phục lại khô khốc khàn khàn.

Đôi tay ôm chặt lấy vòng eo cô, Thần Dung hận không thể hòa cô vào trong máu thịt của chính mình, đỡ phải chọc cho mình ruột gan đứt từng khúc, “Chỗ nào, chỗ nào đau?”

Sau khi nói ra mấy chữ vụn vặt kia, cô không muốn mở miệng nữa, chỉ cương thân mình tùy ý để Thần Dung dùng tứ chi hấn giam cầm cô.

Thật lâu sau, Thần Dung vẫn không nghe thấy cô nói gì thì thấp giọng nói: “Có phải nàng rất chán ghét ta? Rất hận ta? Không muốn nói chuyện với ta hay không?”

Hắn lại cười nhẹ một tiếng, vươn tay khê run che lại đôi mắt cô, “Đúng thật là rất ghê tởm... Nhưng mà ta vẫn không thể buông nàng ra được.”

Cảm nhận được thân thể đang thân mật tương dán bên cạnh hắn run rẩy, tựa như bị dọa sợ vậy, Thần Dung an ủi dùng một tay khác đang trói buộc thân thể cô nhẹ vỗ về lưng cô: “Ồ bên cạnh ta nàng khó chịu như vậy sao? Nàng đã nói muốn làm nương tử của ta, ta cũng chỉ có thể là tướng công của nàng, vì sao nàng còn nuốt lời? Vì sao lại bỏ rơi ta? Vì sao lại than đau? Vì sao lại khóc?”

Đôi mắt bị hắn che lại cái gì cũng không thấy rõ, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể căn cứ vào thanh âm và ầm áp trên người hắn truyền đến để phân biệt phương hướng, cô lao về phía trước, cũng không kịp suy nghĩ môi của mình chạm phải nơi nào của hắn, hé miệng ra, bất chấp tất cả hung hăng dùng hàm răng cắn lên làn da hắn, sức lực hung ác đến mức muốn xé nát hắn ra, mùi máu tươi nồng nặc lan tràn trong miệng Mộc Khanh Khanh, từng giọt nước mắt lăn vào bên trong da thịt bị xé rách của hắn, huyết sắc đỏ thắm chảy xuống môi, nhỏ giọt trên thân thể trần trụi mà thành khăn của hai người.

Thần Dung không phải không cảm giác được đau đớn, chỉ là có chút vui sướng điên cuồng quá mức bá đạo nồng đậm, đừng nói chỉ là cắn một ngụm, nếu da thịt toàn thân hắn đều cung phụng cho nàng thì đã sao, chỉ cần tạ lễ của nàng là thân cận với hắn là được...

38. Quyển 2 - Chương 16: Trái Tim Đẫm Máu, Lệ Chu Sa Rơi

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trí nhớ của Thần Dung luôn rất tốt. Từ nhỏ đến lớn, những gì đã trải qua hắn đều nhớ rõ ràng, tựa như được khắc vào trong đầu, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, rõ ràng trước mắt.

Hắn nhớ rõ, thời điểm hắn một tuổi, bị bà tập nói, gọi phụ vương mẫu hậu.

Khi hai tuổi, hắn tập tễnh học bước, ở Ma cung tùy ý vui chơi.

Khi ba tuổi, hắn ngây thơ hồn nhiên, không biết nỗi khổ nhú mày, một chút cũng chưa từng hiểu được phiền lòng ưu sầu ngày thường của phụ vương mẫu hậu.

Khi bốn tuổi, cuộc đời của hắn kinh biến, trong Ma cung nơi hắn từng vui vẻ chơi đùa, ánh lửa dâng lên, đao quang kiếm ảnh. Sau đó phụ hoàng mẫu hậu của hắn đã chết, Ma Quân tân nhiệm, ừ, soán vị thành công. Mà hắn, lúc sắp mất mạng được một ma binh liều chết yểm hộ, đưa ra khỏi Ma cung.

Khi năm tuổi, hắn bắt đầu lưu lạc đầu đường, bởi vì một ít ngây thơ đơn thuần buồn cười mà phải chịu rất nhiều giáo huấn đánh mắng, một năm đó, hắn bước đầu hiểu ra cái gì là tâm ma hiểm ác, xấu xí dơ bẩn.

Khi sáu tuổi, hắn đang trưởng thành, đang học tập làm thế nào để sinh tồn.

Khi bảy tuổi, hắn đang trưởng thành, đang học tập làm thế nào để sinh tồn.

Khi tám tuổi, hắn đang trưởng thành, đang học tập làm thế nào để sinh tồn.

Khi chín tuổi, tình trạng sinh tồn của hắn dần dần được nâng cao, dù sao thì thân thể đã dần dần nảy nở của hắn cũng mang đến không ít sức lực và sự linh hoạt cho hắn, đây chính là tiền vốn để hắn sinh tồn.

Khi mười tuổi, hắn không cẩn thận chọc phải một phiền toái lớn, bị hai tên ma nhân nhận tiền làm việc dồn đến tử lộ, khi biết không còn khả năng sống sót, trong lòng hắn tràn đầy không cam lòng mãnh liệt và tiếc nuối một cách kỳ lạ. Khi nghe thấy hai tên ma nhân ghé tởm kia nói ra những lời dâm dăng đó, hắn dùng thứ duy nhất có thể công kích là hàm răng, hung hăng cắn rơi một miếng thịt, lúc nhận về một trận tay đấm chân đá, hắn đã nghĩ, thật là ô uế miệng hắn!

Trong lúc hốt hoảng, lại có người cứu hắn, khi hắn được động tác mềm nhẹ của người đó ôm vào trong lòng ngực, hắn nương theo ánh trăng trộm đánh giá nàng, nàng quả nhiên có một diện mạo thuần khiết thơm ngọt tựa như cái ôm ấp dịu dàng của nàng vậy.

Không hiểu được cũng không có sức để hiểu nàng tức giận cái gì, hắn cho rằng giấc mộng ấm áp mình mong chờ đã lâu sắp phải bình tĩnh, kết quả nàng lại nói gì? Muốn đi cùng nàng hay không...

Chuyện này, tất nhiên là rất nguyên ý.

Khi mười một tuổi, hắn chỉ cảm thấy đây là một năm thư thái nhất mà hắn trải qua. Hắn có được một người không rời không bỏ, thân cận dịu dàng nhất bên cạnh. Mặc dù nàng luôn nói hắn là đồng dương phu* của nàng. Có điều, nàng có thể chịu đựng được tính tình tối tăm lạnh nhạt kỳ quái kia của hắn, thì hắn cũng có thể nhẫn nhịn được sự vui đùa trêu cợt của nàng.

*Đồng dương phu: chồng nuôi từ bé.

Khi mười hai tuổi, hắn nghe nói những lời như “Nam nữ bảy tuổi không chung giường”, lúc vừa nghe thấy, kỳ dị mà kinh ngạc phát hiện chính mình lại mặt đỏ tai hồng, trái tim đập loạn xạ. Nhưng mà, kế hoạch phân giường ngủ của hắn hoàn toàn bại trận. Sau khi thất bại, hắn quyết định miễn cưỡng trở thành... Tướng công của nàng. Nếu đã quyết định trở thành tướng công của nàng, tất nhiên là hắn muốn mình phải là một tướng công tốt nhất. Nàng muốn, hắn đều sẽ cho. Huống hồ, vị trí Ma Quân kia vốn dĩ là của hắn.

Khi mười ba tuổi, hắn trở lại Ma giới, triệu tập thể lực ngầm và thuộc hạ cũ của phụ vương, rồi sau đó đánh giết cướp đoạt, tất cả mọi chuyện đều đơn giản thuận lợi, chỉ là hành trình quá mức bận rộn khiến thời gian ở chung của hai người không nhiều như hai năm trước. Không thỏa mãn...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Khi mười bốn tuổi, hắn tựa như được may mắn chiếu cố, bước lên ngôi vị quân vương Ma giới một đường thông thuận không lo. Nhưng mà, khi hết thấy đều bước lên quỹ đạo, biến cố đau triệt nội tâm khiến cho hắn không thể chịu đựng nổi đã xảy ra.

Tự tay ôm hắn lên giường lại vứt hắn xuống.

Vì hắn đã làm sai điều gì sao? Vì nàng phiền chán hắn ử dột không thú vị sao?

Hắn đã trở thành Ma Quân rồi, là tướng công xứng đôi nhất với nàng trên đời này, tại sao nàng còn muốn bỏ lại hắn mà biến mất? Tại sao chứ!

Hắn kinh hoàng thất thố, tự trách oán hận, khiếp đảm đau lòng.

Khi mười lăm tuổi, hắn từng rời khỏi Ma cung một lần, tìm khắp tam giới, nhưng vẫn không hề có bóng dáng nàng.

Khi mười sáu tuổi, hắn đợi ở Ma cung, một phút một giây thời gian nhàn hạ đều dùng để lật xem bí pháp, muốn biết được một chút tin tức, nhưng lại không dám để mình nhàn rỗi. Giữa lúc ngẫu nhiên tìm thấy một bí pháp, thông qua phương thức âm dương giao hợp liên hệ nguyên thần của hai người với nhau, tâm thần tương hệ. Có chút hoảng hốt mà nghĩ, đây thật đúng là một phương pháp tốt, chỉ là... Hiện giờ vẫn không có tác dụng.

Khi mười bảy tuổi, hắn đã vô số lần có ý định muốn từ bỏ vị trí Ma Quân, không còn điều gì trói buộc để tự mình đi tìm nàng. Nhưng mà hắn quên không được, nàng nghịch ngợm linh tinh, yển yển nói cười hắn trở thành Ma Quân chính là tướng công tốt nhất của nàng. Hắn chỉ có thể không ngừng lớn mạnh ở Ma giới, khiến phạm vi thể lực hắn khống chế nắm giữ càng lớn hơn một chút, lại lớn hơn một chút.

Khi mười tám tuổi, hắn vẫn luôn thường xuyên hoảng hốt ngây người, bốn năm, đã bốn năm trôi qua, đã bốn năm rồi. Rồi cuộc nàng đi đâu vậy chứ, sao có thể rời bỏ hắn? Chỉ để lại một mình hắn trên đời.

Khi mười chín tuổi, hắn có được một vật linh bảo. Có thể xác định vị trí của bất cứ người nào trên đời, hắn rất sợ hãi, rất sợ hãi, nhưng nỗi đau khổ tương tự tận xương kia khiến hắn không bao giờ có thể chịu đựng một phút một giây nào nữa...

Hắn mang theo trái tim bất kham đã yếu ớt kia lẳng lặng chờ đợi kết quả.

...

Trái tim đầm máu, lệ chu sa rơi.

Khi hai mươi tuổi, hắn ngẫu nhiên đi ngang qua cấm địa Ma giới, Luyện Hồn Cốc.

Thoáng chốc, đáy lòng chưa xót đau đón thấu xương, nhưng lại không biết từ đâu mà ra.

Suy tư mấy ngày, bất đắc dĩ lắc đầu, ký ức của hắn vẫn luôn không tốt, dù sao thì thời gian hai mươi năm qua, thường hay đứt quãng cũng không biết đã quên bao nhiêu chuyện!

Mười bốn năm sau, hắn gặp một người.

Lời tác giả:

A —— tiểu thiên sứ nào cảm giác thời gian rối loạn có thể tiến vào nhìn xem

Đến cho mọi người một chút dòng thời gian bởi vì lần đầu tiên đến ta cũng lằm

Thị giác của Thần Dung:

Lúc Thần Dung 10 tuổi, hắn gặp được Mộc Khanh Khanh xuyên về quá khứ, hai người làm bạn bốn năm, đến khi Thần Dung 14 tuổi, Mộc Khanh Khanh biến mất.

Thần Dung đợi nàng 20 năm. Chẳng đến lúc Thần Dung 34 tuổi, lại gặp được Mộc Khanh Khanh mới vừa tiến vào thế giới này. (cho nên ngay từ đầu gặp liền bạch bạch, bởi vì đối với Thần Dung mà nói, hắn sớm đã gặp được Mộc Khanh Khanh sau khi xuyên qua hai tháng.)

Sau khi cả hai điên long đảo phượng bạch bạch suốt hai tháng, Mộc Khanh Khanh biến mất (xuyên đến lúc Thần Dung 10 tuổi), lúc này đây chỉ cần mất bốn năm, sau đó Mộc Khanh Khanh lại trở về (khi chính vẫn tiến hành đến đây) Thần Dung 38 tuổi.

Không cần cảm thấy Dung của chúng ta già, dù sao thì đây là một thế giới tu tiên (tuy rằng không rõ ràng

lắm), hấn còn rất trẻ tuổi!

Sắp xếp thời gian như vậy, trên đời mới sẽ không đồng thời xuất hiện hai Mộc Khanh Khanh.

Việc “Mất trí nhớ” cũng có một phần nguyên nhân do thời gian này ký chủ (MKK) không tồn tại, để cho Thần Dung không tìm thấy “Mộc Khanh Khanh” —— nguyên nữ chính.

Mọi người có cảm thấy loạn quá hay không, nếu vẫn không rõ ràng, liền quát bốn uyển đi...

Thời gian xử lý quá phức tạp thác loạn, đại gia thứ lỗi! Nhưng thỉnh tin tưởng mỗ Uyển, ta có rất nỗ lực mà ở tăng thêm logic tính ngô ——. Liền tương.

(~)~(~)~(~)~

Dương: thật tội cho Dung Dung của chúng ta, suốt ngày bị tác giả ngược -_-

Cảm thấy bài Thời Gian Liệt Phùng thực sự quá hợp với thể giới này nên nhin không được thêm vào đây
~~~~

Thương cảm than thở, say cười trong mộng

Ta cố chấp chờ nàng quay đầu nhìn lại

Bên tai nhẹ nhàng vang lên tiếng ngâm nga

Có đêm tối cũng sẽ có ban mai

Nhưng lại yêu phải một thời không khác

Duyên phận này thật sự quá khó hiểu

Xuân thu đông, mưa gió mùa hạ

Ta đi trên con đường đầy cảnh giết chóc

Niềm đau thương và nỗi nhớ cứ hiện lên trong đầu

Âm thanh chém giết cùng với tiếng trống dồn dập

Ta vạch ra vết nứt thời gian

Chỉ mong có thể gặp lại nàng lần nữa

Cả đời này ta chỉ muốn làm anh hùng của nàng

Cùng nàng xây đắp tòa thành tình yêu

Thiên hạ này sẽ không vì ảnh hưởng bên ngoài mà thay đổi

Chỉ nguyện vì nàng mà điên cuồng

Quá khứ, hiện tại và tương lai cho đến muôn đời sau

Nỗi buồn biệt ly đến đây là kết thúc

39. Quyển 2 - Chương 17: Tu Chân (pn.4) Năm Tiểu Kịch Trường Siêu Đáng Yêu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Một ngày nào đó, Mộc Khanh Khanh mang theo Tiểu Dung Tử mười một tuổi đến Tu Chân giới du ngoạn.

Sau đó, kỹ năng bị động của cô lại có hiệu lực.

Người qua đường Giáp: “Cô nương, ta muốn kết bạn lữ với nàng!”

Mộc Khanh Khanh bị hoa đào bất thành linh làm kinh sợ, “Ngươi là?”

Người qua đường Giáp: “Ta là người qua đường Giáp đại đệ tử Vân Tiêu Cung Lăng Vân Phong.”

Mộc Khanh Khanh ngốc lăng, thì ra là một người trong hậu cung của “Nàng” trong tương lai!

Người qua đường Giáp nhìn mỹ nhân của hắn “Mình rõ như điên, khó có thể nói nên lời”, lập tức muốn kéo mỹ nhân một đôi đồng hành, lấy đó làm thân cận.

Rốt cuộc Tiểu Dung Tử lên sân khấu: “Người muốn làm cái gì!”

Người qua đường Giáp: “Người chắc là đệ đệ của mỹ nhân, ta là tướng công tương lai của tỷ tỷ người.”

Tiểu Dung Tử mặt lạnh: “Hừ! Nàng đã sớm có tướng công, hơn nữa mỗi buổi tối nàng đều sẽ ngủ cùng nam nhân so với người còn ưu tú hơn vạn lần. Cho nên, người xác định còn muốn chặn đường bọn ta?”

Một ngày nào đó, Thần Dung mang theo Mộc Khanh Khanh còn đang trong thời kỳ khảo sát một lần nữa đi vào Tu Chân giới du ngoạn.

Sau đó, kỹ năng bị động của cô lại một lần nữa có hiệu lực.

Người qua đường Ất: “Cô nương! Ta muốn cùng người song tu!”

Thần Dung cười lạnh.

Người qua đường Ất, đã chết.

Mộc Khanh Khanh: “...”

Thần Dung: “Sao nào? Đau lòng à?”

Mộc Khanh Khanh: “Không không! Là ta mình rõ như điên, không thể nói nên lời.”

Đêm khuya nào đó, lúc hai người đang nghỉ ngơi, Mộc Khanh Khanh lại một lần nữa mở ra con đường tìm đường chết của cô.

Mộc Khanh Khanh: “Thần Dung, hiện tại chàng bao nhiêu tuổi rồi?”

Thần Dung hơi hơi nhướng mày, nhìn Mộc Khanh Khanh đang dựa vào chính mình: “Chắc chắn là nhỏ hơn nàng, nhưng nàng yên tâm, ta sẽ không ghét bỏ nàng.”

Mộc Khanh Khanh thở phì phò: “Rõ ràng ta nhỏ hơn chàng rất nhiều! Là chàng trâu già gặm cỏ non vậy mà còn dám nói ta già!”

Sắc mặt Thần Dung không thay đổi, âm tuyến dụ hoặc trầm thấp còn chứa một tia tình dục qua đi khàn khàn nói: “Lần đầu tiên hai chúng ta gặp nhau tại sao nàng lại lớn hơn so với ta? Hửm?”

Khóe miệng Mộc Khanh Khanh giương lên, “Ta có thể sống ít đi hai mươi năm so với chàng, hơn nữa ——” đột nhiên ý thức được mình vừa nói cái gì, Mộc Khanh Khanh bận rộn lo lắng che miệng lại.

Thần Dung xoay người áp lên cô: “Tiếp tục nói đi, hai mươi năm kia nàng trôi qua như thế nào?”

Mộc Khanh Khanh lắc đầu: “Sao lại sai đề tài rồi, rõ ràng lúc đầu đang nói về chuyện chàng già hơn rất nhiều so với ta mà!”

Thần Dung cười lạnh: “Tối nay ta sẽ khiến cho nàng hiểu được cái gì gọi là càng già càng dẻo dai!”

Mộc Khanh Khanh túng dục bỏ mình.

Xoa xoa eo và đôi môi đã chết lặng, Mộc Khanh Khanh u oán nhìn chằm chằm Thần Dung.

Thần Dung: “Sao vậy? Không đút no nàng à?”

Mộc Khanh Khanh: “... Ta nhớ Tiểu Dung Tử của ta quá.”

Thần Dung giả vờ thoát ỹ, “Nàng cảm thấy côn thịt của ta rất nhỏ à? Nàng vẫn bên “Tự mình” đo lường lại đi!”

Mộc Khanh Khanh lệ tràn khóe mi, liên tục xua tay: “Ta nhớ chính là Tiểu Dung Tử ngây thơ thuần khiết trước kia! Chàng cái tên cuồng sắc tình này!”

Thần Dung nhìn chằm chằm cô, chậm rãi nói: “Nàng nói chính là người từ mười ba tuổi sau khi gặp mộng xuân có nàng là vai chính liên mỗi ngày hy vọng suy nghĩ muốn thao nàng... là Tiểu Dung Tử kia sao?”

Mộc Khanh Khanh: “...”

Đây là một cuộc phỏng vấn thần kỳ đánh vỡ thứ nguyên.

Mỗ Uyển: “Có bạn đọc đề nghị, muốn Dung lớn nhỏ cùng Khanh Khanh chơi 3P một phen, xin hỏi ba vị thấy thế nào?”

Mỗ Khanh: “Tiểu Dung Tử vẫn là một đứa trẻ! Không cần phá hủy hình tượng thuần khiết của hân trong lòng ta! Bác bỏ!”

Mỗ Dung: “Mặc dù cũng không tính là nhỏ, nhưng loại trình độ này vẫn không thể thỏa mãn Khanh Khanh. Vì tính năng lực bình quân của ta mà suy xét, bác bỏ!”

Mỗ Tiểu Dung: “Ta không nhỏ! Rất lớn rất kéo dài! Hơn nữa, ta một chút cũng không muốn cùng một tên biến thái cuồng sắc tình chia sẻ buổi tối của ta và Khanh Khanh! Bác bỏ!”

...

Ừ, toàn phiếu bác bỏ. Mỗ Uyển cũng không có biện pháp...

40. Quyển 2 - Chương 18: Thế Giới Thực: Tiểu Kịch Trường (mỗ Dung Play Thăm Dò)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Một ngày nọ, mỗ Khanh cùng mỗ Dung nắm tay đi xem phim.

Mỗ Khanh đang chuyên chú thưởng thức bộ phim đột nhiên gặp phải một cái móng heo ý chí ngoan cường, mỗ Khanh nhin rồi lại nhin rồi cuộc cảm tức nhìn quát lên: “Đừng có sờ nữa! Anh không thể có một buổi hẹn hò thuần khiết được à!”

Tay mỗ Dung vẫn làm càn vuốt ve du tẩu như cũ, còn dần dần đến gần phần cổ cô, “Không phải em đã nói không thích những tên bại hoại văn nhả mặt người dạ thú đó hay sao? Sao lại còn nghiêm túc nhìn chăm chăm tên nam chính kia không rời như vậy?”

Mỗ Khanh: “... Em chỉ muốn thuần khiết xem một bộ phim thuần khiết, đừng náo loạn nữa!”

“Thuần khiết? Em đã ướt rồi này.” Mỗ Dung tà mị cười, “Muốn thử play rạp chiếu phim một phen không?”

“Không cần! Bộ phim thuần khiết còn đang chờ đợi em!” Mỗ Khanh chụp lên cái móng heo vẫn luôn làm loạn giữa hai chân, “Ừm —— đừng quấy rầy em xem phim.”

“Em chắc chắn muốn xem bộ phim thuần khiết có cảnh thân thể bại hoại văn nhã này hay sao?”

“...Rõ ràng chỉ là mặc áo tắm dài thôi mà ưm ——”

Ừ, đây là buổi tối của một ngày nào đó trong tương lai.

Mỗ Dung cầu hoan không thành chơi xấu tiến đến bên người Mộc Khanh Khanh, cắn vành tai cô, nhẹ gọi: “Cô ơi ~ làm một lần đi mà, chỉ một lần thôi ~”

Mộc Khanh Khanh: “Túng dục thương thân, anh vẫn chỉ là một học sinh, dưỡng thân thể mới là quan trọng nhất!”

Mỗ Dung nhe răng, quyết định sử dụng kế khác, tiếp tục dán vào cô, “Nương tử, tương công ta phải làm một lần, nếu không đáp ứng, tương công sẽ để phòng tối hầu hạ nàng!”

Mộc Khanh Khanh: “Cầu mà không được, bây giờ em có thể đi phòng tối được chưa?”

Mỗ Dung lại lần nữa nhe răng, trên tay ôm chặt bất động, không cho cô bất cứ cơ hội nào thoát đi, “Tiểu thư, giúp ta đi mà, khó chịu quá, một lần, chỉ một lần thôi mà...”

(Dương: đây là TG3 sắp tới nhé)

Mộc Khanh Khanh trợn mắt: “Tiểu thư?! Hừ! Muốn tìm tiểu thư hầu hạ thì cứ nói, không ai cản anh!”
(Dương: ý bà là tìm mấy em trong quán bar ấy)

Mỗ Dung lại lần nữa nhe răng, vậy mà lại quên “Tiểu thư” còn có một hàm nghĩa khác, hơi ngượng ngừng cười nói: “Khanh Khanh, em biết anh nói là em mà. Ngoan đi, đêm nay chỉ làm một lần thôi, được không?”

Mộc Khanh Khanh: “Anh! Ngay cả phụ nữ mang thai ba tháng mà anh cũng không buông tha!”

“Anh đã hỏi bác sĩ rồi, có thể. Đúng lúc chúng ta có thể ném thử play thai phụ ~” vừa dứt lời, mỗ Dung liền bắt đầu hành động.

“Ưm ——”

Oa oa oa!! Cảm ơn tiểu thiên sứ nhóm đánh thưởng! Mỗ Uyển rốt cuộc có thể ăn thượng bánh chưng!

41. Quyển 2 - Chương 19: Thế Giới Thực: Một CƠn Ác Mộng Khủng Khiếp Chân Thật Không Thể Thoát Khỏi

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Mộc Khanh Khanh báo cáo nhiệm vụ với tổ trưởng xong, lại nhận được một tin tức, đại diện cấp cao nào đó của công ty yêu cầu toàn bộ nhân viên phải đệ trình một bản tóm tắt nhiệm vụ, miêu tả toàn bộ những chuyện xảy ra đối với mỗi người ở thế giới nhiệm vụ.

Mộc Khanh Khanh .

Thế giới thứ nhất cô phải viết cái gì bây giờ? Toàn bộ quá trình đều lấy chuyện nào đó nào đó để công lược mục tiêu hay sao? Không biết có bị trực tiếp đập chết hay không đây...

“Bảng tóm tắt lần này rất cấp bách, đã thông báo từ mấy ngày trước rồi, tối nay cô phải giao cho tôi đây.”

“Tổ trưởng, toàn bộ nhân viên đều phải viết sao?”

“Thật ta cũng không phải, hình như chỉ có hệ thống công lược nhân vật không phải nam chính là được yêu cầu phải viết tóm tắt thôi...”

“Vậy, tổ trưởng, nếu tôi không cẩn thận quên mất tên họ của nhân vật công lược thứ nhất, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tổ trưởng hít một hơi, “Cô vừa mới vào tổ bên này nhỉ? Nhiệm vụ thứ nhất chỉ là chuyện của mấy ngày trước thôi mà? Sao có thể nhanh quên như vậy được?!”

Mộc Khanh Khanh cúi đầu ra vẻ sám hối, bộ dạng vô tội.

“Được rồi, được rồi, tự cô xem rồi viết đi, hệ thống công lược phi nam chính có rất nhiều thứ, tóm tắt khẳng định cũng không ít đâu.”

“Dạ dạ, cảm ơn tổ trưởng! Họ tên của nhân vật công lược thứ hai tôi nhớ rất rõ ràng!”

“...”

Sau khi về đến nhà, Mộc Khanh Khanh lại thử cẩn thận nhớ lại mục tiêu nhiệm vụ công lược của thế giới thứ nhất.

Ồi —— không có kết quả.

Nếu bịa ra nhân vật công lược là thượng tướng gì đó chắc chắn cũng không được đâu, nhất định sẽ bị cuốn gói sa thải trong vòng một nốt nhạc... Khổ quá đi, công ty vậy mà lại có lãnh đạo biến thái như vậy!

Mộc Khanh Khanh chống cằm trầm tư, một thân thần nhiên chính khí. Cô phải làm giả như thế nào bây giờ? Hơn nữa còn phải làm đến thiên y vô phòng*.

*Thiên y vô phòng ( ): không để lại dấu vết.

...

!!!

Đúng rồi! Dù sao cũng không có ai biết ở thế giới nhiệm vụ thứ nhất cô đã công lược ai, nếu cô viết nguyên nam chính trở thành nhân vật công lược của mình, lại thật thật giả giả bịa đặt một câu chuyện tình yêu văn phòng hoàn mỹ cho hai người bọn họ, chắc là vô cùng tốt!

Hơn nữa về nguyên nam chính Ôn Thành kia, cô vẫn nhớ rõ rành mạch! Mặc dù ở thế giới nhiệm vụ hai người đều chỉ là đồng nghiệp có giao tình bạn bè, nhưng đúng thật là cô không miễn dịch được với phong độ quân tử “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song” đó, đây vẫn luôn là mẫu người mà cô cực kỳ thích! Chủ ý này quả thực là không thể tốt hơn!

Chỉ cần hơi tưởng tượng đến khuôn mặt ôn nhuận như ngọc của anh ta, Mộc Khanh Khanh liền có cảm giác tài sáng tạo của mình đang tuôn ra như suối, trực tiếp gõ bàn phím gõ rung động cách cách.

Dưới phán đoán được thêm vào như bị hack này, Mộc Khanh Khanh có thể nói là đã viết ra được một quyển tiểu thuyết tình yêu văn phòng ấm áp cảm động.

Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt.*

* Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt (, ,): trích từ Tả truyện – Trang Công thập niên - :Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

(Theo Magnoliaxiaomei)

Tận đến khi viết đến mục tiêu nhiệm vụ thứ hai, Mộc Khanh Khanh đã không còn thời gian lẫn sức lực, càng không có hứng thú với chuyện tình cảm mãnh liệt nữa.

Vội vội vàng vàng viết hai ba chuyện về chính mình và Ma Quân Thần Dung kia, bỏ qua rất nhiều chuyện mơ hồ có thể có có thể không trong ký ức, Mộc Khanh Khanh trực tiếp nộp bản tóm tắt cho tổ trưởng

luôn.

Miêu tả nhiệm vụ ở hai thế giới, ừ... khác nhau một trời một vực.

Duỗi eo lười, khéo mắt Mộc Khanh Khanh lướt qua ngày tháng được hiển thị trên máy tính.

Sắc mặt cứng đờ, nhanh... như vậy sao.

Nữ nhân kia sắp được thả ra rồi...

Không còn nhẹ nhàng thích ý như mới vừa rồi nữa, hiện giờ biểu cảm trên mặt Mộc Khanh Khanh lại lộ vẻ lạnh như băng và chán ghét.

...

Không được! Tránh ra! Đừng mà!

Ba ơi... Cứu con!

...

Lại là một cơn ác mộng khủng khiếp chân thật khó có thể thoát khỏi.

Sắc mặt hoảng sợ từ trên giường bật dậy, cho dù đã thoát khỏi cơn ác mộng, Mộc Khanh Khanh vẫn còn kinh hồn ngồi trên giường, cong gối ôm chân.

Há to miệng thở hổn hển, không ngừng nói với bản thân đó là đó chỉ là một giấc mơ mà thôi, nhưng thật lâu vẫn không thể khôi phục trái tim đang đập dồn dập, ác mộng quấn quanh cô không hề chừa lại một chút không khí nào.

“Bác sĩ Ngôn, tôi...”

Mộc Khanh Khanh dùng toàn bộ thời gian hai ngày nghỉ ngơi để tu dưỡng thể xác và tinh thần, điều chỉnh trạng thái.

Đón ánh nắng sáng sớm ấm áp ấm áp, cơn gió nhẹ thổi mái thanh tân phất qua khuôn mặt, thiên nhiên ban ân có thể mang đến cho con người tâm tình sung sướng.

Mộc Khanh Khanh mang theo một gương mặt tươi cười như bình thường đi vào công ty.

Mới vừa bước vào công ty, Mộc Khanh Khanh liền nhảy bén cảm nhận được một tầm mắt thiêu đốt người tập trung trên người mình.

Đưa mắt nhìn bốn phía, rồi lại phát hiện tầm mắt kia đã biến mất không thấy.

Mộc Khanh Khanh nhíu mày suy tư, cô cũng không đắc tội với người nào mà, sao có thể có người dùng ánh mắt mãnh liệt như vậy cố tình nhìn chằm chằm mình chứ?

Trong đầu suy nghĩ mấy lần, cũng không nhớ rõ mình đã trêu chọc ai, Mộc Khanh Khanh nghĩ, có lẽ là hai ngày nay suy nhược tinh thần nên nhìn lầm thôi.

Người nào đó nhìn bóng dáng uyển chuyển đang chậm rãi đi phía trước, u oán đau khổ xen lẫn tức giận trong lòng rốt cuộc cũng không che dấu được nữa, khí tràng cự tuyệt người ngàn dặm càng thêm khiến người ta lạnh lẽo, không màng đến hai chân của mình đứng chờ rất lâu đã hơi tê rần, rảo bước nhanh trực tiếp tiến vào thang máy chuyên dụng, động tác cứng đờ gọi điện thoại, thanh âm lạnh băng, hạ mệnh lệnh xuống.

^^^

Dương: Dung Dung lại tự ngược bản thân nữa rồi^^

P/s: Nàng nào không nhớ tại sao Khanh Khanh quên mất Dung Dung thì xem lại chương đầu nha, do “Công cụ loại bỏ tình cảm” đó ^^

Thế giới tiếp theo là tiểu thư vs ảnh vệ nha ~

42. Quyển 3 - Chương 1: Cổ Đại (1) Tướng Phủ Có Một Bệnh Tây Thi Kiều Mỹ

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi Mộc Khanh Khanh tiến vào không gian hệ thống, âm thầm thề, lúc này đây nhất định phải nắm giữ quyền tự chủ, tự mình lựa chọn thế giới nhiệm vụ.

Nhưng lúc này đây, cô vẫn không thể như ý nguyện được.

Mộc Khanh Khanh nhìn một lựa chọn duy nhất trên màn hình, nổi giận: “Sao chỉ có một thế giới nhiệm

vụ vậy hả?!”

Hệ thống: [Không biết nguyên nhân, hệ thống không thể trả lời!]

Mộc Khanh Khanh kìm chế mà hít sâu một hơi, lại nhìn ghi chú rõ ràng phía trên kia. Nhiệm vụ này bao gồm nhiệm vụ nhánh mang tính bắt buộc, ký chủ cần thiết phải hoàn thành, tận lực khiến ngừ khí của mình trở nên bình tĩnh, “Cái nhiệm vụ nhánh bắt buộc kia lại là cái gì?!”

Hệ thống: [Không biết nguyên nhân, hệ thống không thể trả lời!]

Mộc Khanh Khanh: “...”

Áp chế tức giận trong lòng, Mộc Khanh Khanh không ngừng ám chỉ với chính mình, nổi điên với một hệ thống không có nhân tính đúng là quá ngây thơ! Quá ngây thơ!

Có điều nếu để cho cô biết là ai điều khiển hệ thống quấy rối nhiệm vụ của cô, cô nhất định sẽ không tha cho người đó!

...

Thời gian Mộc Khanh Khanh tiến vào thế giới nhiệm vụ là vào đêm khuya tĩnh lặng.

Sau khi trải qua một trận choáng váng, Mộc Khanh Khanh trực tiếp hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý đè ép phần nộ, bắt đầu tiếp thu cốt truyện của thế giới nhiệm vụ duy nhất này.

Ngoài dự đoán, lần này cốt truyện của nguyên thế giới lại đơn giản sáng tỏ, có thể dùng đơn giản một câu để khái quát, chính là câu chuyện tính phúc oan gia vui vẻ về công tử Thượng Thư ôn nhuận thanh thuần và tiểu thư phủ tướng quân đánh đá nghịch ngợm.

Thân phận lần này của Mộc Khanh Khanh là một nữ phụ diễn viên quần chúng, chỉ tồn tại trong lời nói và hồi ức của nam chính.

Nhưng thân phận lần này của Mộc Khanh Khanh lại một chút cũng không đơn giản, là tiểu thư con vợ cả duy nhất thân phận tôn quý của Tướng gia đương triều, hơn nữa còn là vị hôn thê thanh mai trúc mã của nam chính Mặc Nam Sơn, tuy Mộc Khanh Khanh mang danh hiệu vị hôn thê, nhưng hôn ước của hai người căn bản không có chứng thực, lúc Mộc Khanh Khanh vừa mới cập kê liền hủy bỏ.

Nguyên nhân hủy bỏ hôn ước, là Mộc Khanh Khanh... Đã chết.

Ngay cả nguyên nhân qua đời, cũng là bệnh tật phát tác rồi sau đó bỏ mình.

Nguyên chủ Mộc Khanh Khanh khi còn bé thân kiều thể nhược lại còn nhiều bệnh, cho dù là sau khi lớn lên, các loại bệnh tật quần thân, cả ngày đều là chén thuốc không rời miệng.

Toàn bộ người trên dưới hoàng thành đều biết Tướng phủ có một bệnh Tây Thi kiều mỹ.

Mặc dù mỗi năm Tướng phủ vẫn luôn dùng số tiền lớn mời các danh y và ả sĩ cao nhân, dùng các loại con đường và phương pháp tìm kiếm dược liệu trân quý dưỡng thân thể, nhưng vẫn luôn không thể trị tận gốc thể chất bệnh tật ốm yếu của Mộc Khanh Khanh. Cuối cùng một lần nọ trong lúc lơ đãng mắc phải bệnh thương hàn, đi đời nhà ma, vĩnh biệt cõi đời.

Còn nam chính Mặc Nam Sơn vẫn có tình cảm thanh mai trúc mã rất sâu đối với Mộc Khanh Khanh, sau khi biết được tin vị hôn thê Mộc Khanh Khanh của mình qua đời, cũng đau lòng suy sút một trận, đồng thời cũng là trong lúc này, tính cách hoạt bát rộng rãi của nữ chính Tả Nhược Vân như một mặt trời nhỏ nóng như lửa hấp dẫn nam chính, rồi sau đó, hai người đã cấu kết với nhau làm việc xấu mở ra hành trình tính phúc nhân sinh.

Lại nói, nam phụ mà lúc này đây Mộc Khanh Khanh cần công lược là tử sĩ của Tướng phủ, nhưng hắn lại nhìn trúng tiểu thư nhà Đại tướng quân luôn đối đầu với Tướng gia, cũng chính là Tả Vân Nhược.

Nguyên nhân nam phụ thích nữ chính cũng rất đơn giản, chỉ là vì lần nọ phụng mệnh Tướng gia đến nhà tướng quân trộm chút đồ vật người nhận không ra, kết quả bị phát hiện, trong lúc chạy trốn lại xâm nhập vào khuê phòng của nữ chính, được nữ chính yểm hộ cứu giúp, hắn mới bảo vệ được tính mạng của mình. Sau đó lại bởi vì ân cứu mạng đơn giản này, nam phụ vẫn luôn yên lặng thích nữ chính rất lâu rất lâu rất lâu...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Khóe miệng Mộc Khanh Khanh run rẩy, vì vận mệnh nhiều chông gai của mình mà cảm thấy bi ai, lần này khi không lại xuyên đến trên người một bệnh mỹ nhân tùy thời đều sẽ nói lời tạm biệt với thế giới này, loli ốm yếu sống không quá tuổi bích ngọc nên làm thế nào để công lược nam phụ đây?

Điều duy nhất đáng mừng chính là, lúc này nam phụ vẫn chưa gặp được nữ chính.

Cô nhất định phải đoạt được nam phụ về bên cạnh mình trước, nếu không cô cũng không tin mình có thể địch lại hào quang của nữ chính để mang nam phụ đã trao trái tim cho nữ chính kia công lược đến trên tay mình.

Sau khi xem xong cốt truyện, Mộc Khanh Khanh cũng không quên Nhiệm vụ nhánh mang tính bắt buộc mà hệ thống đã nói kia. Kim nén oán hận mà lựa chọn “Xem xét thông tin nhân vật” trước mặt, cô muốn nhìn xem nội dung nhiệm vụ là cái gì.

...

Họ tên nhân vật: Mộc Khanh Khanh

Thế giới nhiệm vụ: Bắt buộc một thế giới duy nhất

Thân phận của nguyên chủ: Tiểu thư con vợ cả Tướng phủ (nữ phụ)

Đặc điểm tính cách: Dịu dàng mảnh mai, yếu đuối tiềm ẩn

Đặc điểm bên ngoài: Nhu nhược đáng yêu

Đặc điểm thể chất (không thể sửa đổi):

Danh khí Bạch Hổ, trứng cá hồi

Độ miễn cảm Chạm vào một cái đã chảy nước

Mục tiêu nhiệm vụ: Số bảy (Tử sĩ Tướng phủ)

Nhiệm vụ nhánh:

Nhiệm vụ nhánh bắt buộc : Tàn nhẫn ngược nam chính.

Nhiệm vụ một chưa mở ra

...

Tàn nhẫn ngược nam chính?? Về mặt Mộc Khanh Khanh khó tả.

Nam chính có gây ra chuyện gì để bị ngược à? Ngoại trừ chuyện đối đãi với vị hôn thê không phải chân ái ra thì cũng không làm chuyện gì sai mà. Huống chi, nam chính vẫn luôn đối xử với nguyên chủ Mộc Khanh Khanh cực kỳ dịu dàng yêu thương, tuy chỉ xem nàng ấy như muối muối mà đối đãi, nhưng việc này cũng không có gì đáng trách, chuyện tình cảm này sao có thể cưỡng cầu được?

Vô duyên vô cớ yêu cầu mình đi tàn nhẫn ngược một công tử tuần lang có tình có nghĩa, Mộc Khanh Khanh tỏ vẻ cô thật sự thực phiền não rối rắm, tất cả đều do cái hệ thống này biến thái quá mà!

Cảm xúc hơi phiền lòng, thân thể yếu ớt này liền theo bản năng mà có phản ứng, “Khụ, khụ khụ...” Tiếng ho khan nhỏ vụn còn mang theo thanh âm khô khốc khàn khàn mềm mại yếu ớt do bệnh lâu ngày của

thiếu nữ cũng đánh thức tỳ nữ vẫn luôn gác đêm ở bên cạnh.

Tỳ nữ nhẹ động tác xốc màn lên, nương theo ánh đèn mỏng manh, thấy cô nương đã an ổn tiếp tục ngủ, không dám lên tiếng dò hỏi, sợ lại quấy rầy giấc ngủ của cô, chỉ đành lặng yên lui ra.

Vì thân thể Mộc Khanh Khanh suy nhược, Tướng gia và phu nhân đều phá lệ nuông chiều nàng ấy, nhưng cũng không hề dưỡng thành tính cách nuông chiều ngang ngược cho nguyên chủ, ngược lại còn rất nhu thuận khiến người ta yêu thương.

Dưới sự hầu hạ mềm nhẹ tỉ mỉ của một đám tỳ nữ, Mộc Khanh Khanh yên lặng ngồi trước bàn trang điểm được khảm đồi mồi màu bối, nhìn xuyên qua mặt gương đồng không rõ lắm, mơ mơ hồ hồ đánh giá dung mạo của nguyên thân.

Da thịt trắng như tuyết, lại lộ ra bệnh trạng tái nhợt, hai mắt ẩn tình tựa như một hồ nước trong, thủy quang liễm diễm, lúc nhìn quanh, tràn đầy thái độ nhược liễu phù phong, nhu nhược động lòng người. Một khuôn mặt nhỏ mảnh mai mang theo ba phần bệnh trạng, trong lúc lơ đãng có thể dễ dàng khiến trong lòng người khác sinh ra thương xót.

Mộc Khanh Khanh hơi hơi thở dài, quả thật là một tư thái của người bị bệnh lâu ngày.

“Tiểu thư, đêm qua thân thể lại không khỏe sao?” Thị nữ tên Như Ngọc nhẹ giọng hỏi, trong tay cầm một bó dây cột tóc màu xanh lá.

“Không sao.” Ngữ khí yếu ớt, khiến người ta khó có thể tin phục.

Dùng xong bữa sáng ngay trong phòng mình, Mộc Khanh Khanh nằm trên giường rảnh rỗi, suy nghĩ xem phải làm cách nào để phụ thân của mình đưa tử sĩ đến bây giờ?

43. Quyển 3 - Chương 2: Cổ Đại (2) Số Bảy, Con Muốn Số Bảy

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Khi Mộc Khanh Khanh còn đang ở đằng kia trầm tư nên làm thế nào để đưa mục tiêu nhiệm vụ đến bên cạnh mình, mẫu thân Mộc thị của nguyên chủ lại đến viện này thăm cô.

Mộc Khanh Khanh dựa vào thói quen và tính cách của nguyên chủ, hơi đứng dậy hướng về quý phụ nhân vẫn còn phong vận mới vừa bước vào trong phòng hành lễ, thấp giọng nhẹ gọi: “Mẫu thân.”

Nhìn bộ dạng yếu ớt cup mi rũ mắt, thân ảnh nho nhỏ kiêu tiểu nhu nhược của con gái, trong lòng Mộc thị bỗng nhiên có chút chua xót, “Khanh Nhi, mẫu thân đến thăm con.” Nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại

gầy yếu, đến trước giường ngồi xuống, “Tối hôm qua ngủ có ngon không? Nghe tỳ nữ trong phòng con nói đêm qua con lại ho nữa à?”

Mộc Khanh Khanh buông mi mắt khẽ run xuống, hơi hơi ngẩng đầu, thanh âm nhỏ vụn mềm mại, “Khanh, Khanh Nhi hôm qua gặp ác mộng.” Một đôi mắt nhiễm lệ quang ẩn tình, “Hiện giờ trong lòng vẫn rất sợ hãi.”

“Đừng sợ, đừng sợ.” Kéo con gái vào trong lòng ngực mình, nhẹ nhàng vỗ tấm lưng thon gầy của cô, trong lòng bà cũng đau cực kỳ, nhũ mào dịu dàng hỏi, “Đang êm đẹp, sao lại gặp ác mộng?”

“Khanh Nhi cũng không biết, chỉ là đêm qua mơ thấy có ác nhân không ngừng đuổi giết con, trong lúc nguy hiểm lại không có ai cứu giúp, không thể thoát thân.” Giống như vì nhớ lại ác mộng tối qua, trong thanh âm của cô cũng mang theo vài phần khiếp đảm kinh hãi rõ ràng, “Chắc là đêm qua trong lúc nửa mơ nửa tỉnh bị sợ hãi...”

Thời gian đã lâu vẫn chưa nghe được câu trả lời, Mộc Khanh Khanh còn tưởng rằng mình bị lòi đuôi rồi, thật cẩn thận giương mắt nhìn lên, chợt thấy trên gương mặt tinh xảo được bảo dưỡng kia của Mộc thị tràn đầy yêu thương do dự.

Mộc Khanh Khanh cân nhắc một lúc, khóc nức nở lẩm bẩm, run tay nhỏ nắm chặt tay Mộc thị, “Mấy ngày nữa Khanh Nhi phải đi biệt viện tĩnh dưỡng thân thể, không thể ở cùng mẫu thân và cha, chỉ có một mình nên càng sợ hãi khiếp đảm, vậy nên càng bị ác mộng quẩn lầy không thể thoát thân.”

“Vậy phải làm sao Khanh Nhi mới có thể không sợ hãi đến khóc nhè đây?” Thân mật nhéo vài cái trên mũi quỳnh hơi hơi phiếm hồng kia, Mộc thị trêu đùa hỏi. Hiếm khi lại thấy Khanh Nhi nhà bà có thần thái sinh động như vậy, xem ra đêm qua bị bóng đè đã thật sự dọa hổng con bé rồi, mới khiến con bé hôm nay lại phá lệ ỷ lại mình như vậy.

Mộc Khanh Khanh đáng thương nhìn Mộc thị, “Con, con cũng muốn một hắc y nhân lợi hại cường tráng giống như bên cạnh cha để có thể bảo vệ Khanh Nhi.” Đôi mắt Mộc Khanh Khanh còn mang theo lệ quang rõ ràng thể hiện ra khát vọng của cô, “Khanh Nhi có thể có không? Mẫu thân...”

Mộc thị bắt đầu dĩ cười, con gái từ trước đến nay hưởng nội nhu nhược khó khăn lắm mới đưa ra một yêu cầu, còn đáng thương hề hề làm nũng với bà như vậy, cho dù thế nào cũng phải khiến tướng công đồng ý chuyện này, “Đương nhiên là có thể rồi. Chỉ cần là Khanh Nhi muốn, mẫu thân đều sẽ cho con.”

“Thật sao? Mẹ thật tốt với Khanh Nhi...” Mộc Khanh Khanh nhìn trên mặt bà tràn đầy yêu thương sùng nịnh đối với cô, chỉ cảm thấy một nơi thiếu hụt trong lòng kia cũng trở nên ấm áp, đuôi mắt phiếm hồng, như muốn khóc.

“Khanh Nhi, con là con gái duy nhất của mẹ, mẫu thân ước gì con có thể luôn giống như hôm nay vậy, muốn cái gì, muốn làm điều gì, cứ việc nói với mẹ, đừng lại giống như ngày thường cái gì buồn khổ cũng đều đè nén trong lòng.” Yêu thương vượt đầu cô, tràn đầy sủng ái, “Mẫu thân và cha yêu Khanh Nhi nhất, vĩnh viễn đều là chỗ dựa cho con, ngàn vạn lần đừng khó chịu thương tâm một mình, nếu không trong lòng

cha mẹ cũng sẽ không dễ chịu.”

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh nghe xong lời âu yếm này, suy nghĩ trong lòng hỗn loạn, cảm xúc dâng lên, “Dạ... Khanh Nhi nhớ kỹ rồi, Khanh Nhi cũng thích mẫu thân và cha nhất.”

Khi mẹ con hai người dịu dàng cùng nhau nói chuyện phiếm, một thanh âm tràn đầy từ tính của nam tử thành niên vang lên, “Xem ra phu nhân và Khanh Nhi đang trò chuyện rất vui vẻ đây.”

“Cha.”

“Phu quân đã trở lại rồi, đúng lúc ta và Khanh Nhi cũng có việc tìm chàng này.”

Mộc thị và Tướng gia hai người phu thê tình thâm, có tình nghĩa làm bạn nhiều năm, ngày thường phu thê hai người ở chung cũng cực kỳ thân mật tự nhiên.

Mộc thừa tướng sang sảng cười, khí phách văn nhân tuấn nhã và thượng vị giả dung hợp bên nhau, sau khi ngồi xuống, cười với hai mẹ con hôm nay đang hết sức thân mật, cao giọng hỏi, “Phu nhân và Khanh Nhi tìm ta có chuyện gì vậy? Cứ nói ra là được.”

“Lần này chính là Khanh Nhi có việc muốn nhờ chàng hỗ trợ đấy.” Mộc thị khẽ cười nói, cảnh cáo phu quân đang giả ý điêu ngoa của mình, “Ta đã sớm đồng ý với con gái rồi đấy, ngàn vạn lần chàng đừng có mà bủn xỉn cự tuyệt, mặt mặt ta là chuyện nhỏ, nhưng nếu khiến Khanh Nhi đau lòng thì ta cũng không đồng ý đâu!”

“Khanh Khanh muốn tìm cha hỗ trợ sao?” Mộc Thừa tướng nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn về phía con gái của mình, dù sao từ nhỏ đến lớn, Mộc Khanh Khanh vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, nhu thuận hưởng nội, quá mức hiểu chuyện.

“Dạ, con gái muốn, muốn cầu cha một việc.” Có lẽ là ngày thường có hơi sợ uy nghiêm của phụ thân, thanh âm của Mộc Khanh Khanh mang theo sự cẩn thận và do dự bất an, “Con cứ nói đi, mẹ con cũng đã đồng ý rồi, cha cũng nhất định sẽ đáp ứng con.” Trong lòng Mộc thừa tướng lại rất vui vẻ.

Ông chỉ có một đứa con gái duy nhất kiêu kiêu quý quý từ nhỏ nên hưởng hết phúc phận, nhưng không như mong muốn, con gái bảo bối ông đặt ở đầu quả tim từ nhỏ lại nhận hết ốm đau khổ sở. Từ trước đến nay con gái và chính mình không thân mật lắm, ông vẫn luôn rất muốn kéo gần quan hệ cha con giữa hai người, khiến chính mình có thể có càng nhiều cơ hội khiến con bé hạnh phúc và vui vẻ hơn.

“Khanh Nhi muốn một tử sĩ của cha để bảo vệ con.”

Từ “Tử sĩ” này là khi hai người nói chuyện Mộc thị vừa mới nói cho cô, Mộc thị còn nói muốn để tự mình cô nói với phụ thân là mình muốn một hắc y nhân.

“Ha ha. Chuyện này có gì khó chứ? Cha có thể cho Khanh Nhi một người ngay bây giờ.” Mộc thừa tướng rất sảng khoái đáp ứng thỉnh cầu của Mộc Khanh Khanh.

Chẳng qua chỉ là một tử sĩ được nuôi trong phủ mà thôi, con gái đã muốn, có thể dễ dàng cho ngay. Huống chi, để một tử sĩ ở bên cạnh Khanh Nhi, còn có thể phòng ngừa một ít chuyện đột ngột xảy ra ngoài ý muốn, qua mấy ngày nữa con gái đến biệt viện cũng có thể an toàn hơn... Mặc dù ông cũng không cho rằng có người dám động thủ với đường đường là người của phủ Thừa tướng.

“Cha... Khanh Nhi có thể, có thể tự mình chọn một người hay không?” Một đôi mắt trong suốt thủy quang liếm diềm lại đọng đầy vui sướng và khát cầu chờ mong.

“Đương nhiên là có thể, nếu đã cho Khanh Nhi, đương nhiên nên để Khanh Nhi tự lựa chọn.”

...

Vì phòng ngừa ánh mắt của con gái có sai lầm, Mộc thừa tướng còn cố tình chỉ gọi tổ đội tử sĩ đệ nhất trong phủ tới.

“Cha, mấy hắc y nhân này đều giống nhau, làm sao con chọn bây giờ?” Một đám hắc y nhân che mặt, người nào mới là nam phụ Số Bảy khuôn mặt “Lạnh như băng tuyết” đây?

“Từng người bọn họ đều có đánh số, Khanh Nhi thích con số nào?” Dù sao mỗi một tử sĩ trong tổ đội đệ nhất đều có trình độ tương đương, không có gì khác biệt, Mộc thừa tướng cũng vui vẻ để con gái thông qua con số mà tùy hứng chọn người.

Đây cũng chính là ý của Mộc Khanh Khanh, khuôn mặt nhỏ thoảng có chút tái nhợt cong lên một mặt ý cười, nhẹ nhàng mở môi, mang theo thanh âm mềm mại suy yếu nhưng lại tràn đầy kiên định, “Số bảy, con muốn số bảy.”

44. Quyển 3 - Chương 3: Cổ Đại (3) Người Phải Coi Ta Như Một Đóa Hoa Mềm Mại Mà Chăm Sóc

Cổ Đại (3)

NGƯỜI PHẢI COI TA NHƯ MỘT ĐÓA HOA MỀM MẠI MÀ CHĂM SÓC

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Vừa qua khỏi giờ Tỵ (9 - 11h), trong cung có chỉ, Mộc Tướng gia chỉ đành cáo biệt kiều thê ngoan nữ, một mình phụng chỉ vội vàng vàng chạy vào cung.

Đợi Mộc Tướng gia đi rồi, Mộc thị lại cùng con gái chia sẻ chuyện riêng tư một lát, sau đó lưu luyến không rời đi khỏi viện của Mộc Khanh Khanh. Bà thân là một phu nhân Tướng phủ, ngày thường cũng cực kỳ bận rộn, dù sao tất cả những việc lớn lớn bé bé trong phủ đều do chính thê là bà chăm lo.

Cùng Mộc thị và Mộc Tướng gia hàn huyên nửa ngày, thân thể nhu nhược bất kham này của Mộc Khanh Khanh đã bắt đầu bất mãn, chỉ cần ngồi như vậy thôi đã cảm thấy rất mệt mỏi rồi.

Trong đầu vừa chuyển, phân phó tất cả nha hoàn trong phòng đều lui ra, lại vẫy tay với “Người da đen” vẫn luôn đứng bên cạnh cô, ý bảo hãy đến gần.

Ngẩng đầu lên, Mộc Khanh Khanh nhìn dáng người đĩnh đạc, khuôn mặt của nam tử lạnh băng bị khăn che mặt lại thấy không rõ, kiều thanh nói nhỏ, “Thân thể ta không còn sức lực nữa, người ôm ta vào phòng đi, ta muốn nằm.”

Mộc Khanh Khanh nhìn động tác còn hơi do dự của hắn, trong lòng thoáng yên tâm, xem ra hắn còn có chút suy nghĩ và phản ứng của chính mình, ừ, chỉ cần không phải một cái máy hoàn toàn bị tẩy não thì dễ lắm rồi!

“Ta, ta chỉ không muốn lại bị tỷ nữ trong phòng thấy bộ dạng ốm đau bệnh tật này của ta, nếu để mẫu thân và cha biết, sẽ khiến bọn họ lo lắng, nhưng ta lại thật sự không có sức lực, không phải cố ý làm người khó xử...” Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Có lẽ là tiểu cô nương cũng có chút xấu hổ, trong thanh âm mềm mại vô lực lại xen lẫn vài phần thương tâm u oán và ngượng ngùng xấu hổ buồn bực.

Hắn ngẩn người, lúc lâu sau mới sử dụng yết hầu có chút khô khốc, thanh âm khàn khàn, “Tiểu thư quá lời rồi, số bảy mạo phạm.” Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu. Nói xong, hắn hơi cúi người, động tác khô khan cẩn thận bế Mộc Khanh Khanh lên, uyển chuyển nhẹ nhàng vào tay khiến hắn trong chớp mắt có cảm giác như chính mình đang ôm một đóa hoa nho nhỏ mềm mại.

Hắn sinh ra cao lớn, bị ôm cách mặt đất cao như vậy, Mộc Khanh Khanh theo bản năng mà nắm chặt cổ áo hắn, nhào vào trước ngực hắn không dám nhúc nhích.

Cơ bắp cánh tay đặt ở lưng và chân quá mức cứng rắn, thân thể này của Mộc Khanh Khanh phá lệ kiêu ngạo, không thoải mái vận vẹo thân thể của mình, “Cái kia của người quá cứng, làm ta khó chịu...”

Thân hình cường tráng đang ôm cô còn chưa bắt đầu cất bước chợt dừng lại, “Xin tiểu thư nhẫn nại một chút.” Nói xong, hắn bắt đầu tăng tốc, muốn nhanh chóng đưa cô đến nơi.

“Người chậm một chút đi, ta choáng váng đầu...” Mộc Khanh Khanh sao có thể dễ dàng để hấn như ý như vậy, thân mình vận đến vui vẻ, còn làm bộ làm tịch mà rầm rì.

“...Dạ.” Hiện giờ hấn có hơi xấu hổ.

Tuy rằng hấn đã hai mươi mấy gần ba mươi, nhưng từ nhỏ đã bị thu vào Tướng phủ, bình thường dục vọng đều toàn dựa vào đôi tay của chính mình giải quyết qua loa, cuộc đời lần đầu tiên có ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mùi hương xử nữ thúc giục nhân tình quanh quẩn chớp mũi hấn, cô còn không biết gì mà không ngừng cọ tới cọ lui trên người hấn, thanh âm mềm mại lại khiến người ta mơ màng cực kỳ, hấn sợ nếu còn chậm rãi đi như vậy, nhờ hấn không cẩn thận có phản ứng thì làm sao bây giờ?

Nghe được câu cung kính đáp lời khô cằn của hấn, trong lòng Mộc Khanh Khanh trợn trắng mắt, nhớ đến người của hấn cũng như vậy, quả thật một người thành thật từ trong xương cốt.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nếu đã là người thành thật, vậy thì...

“Nếu cha đã đưa người cho ta, vậy từ nay về sau người chính là người của ta, sau này, thân thể của người, trái tim của người đều chỉ thuộc về một mình ta, người tuyệt đối không thể mặc kệ ta, bỏ rơi ta, tổn thương ta.” Mộc Khanh Khanh ngẩng đầu, một đôi mắt ngập nước nhìn chăm chăm hấn, “Đừng nghĩ thân thể ta yếu đuối, tính tình cũng sẽ mềm như vậy, người có thể không nghe lời ta nói, nhưng người cũng không thể khi dễ ta, thân thể bệnh tật này của ta chịu không nổi một chút lấn lộn của người đâu. Người phải coi ta như một đóa hoa mềm mại mà chăm sóc, nghe rõ chưa?”

“Người đã là chủ nhân duy nhất của số bảy.” Tâm tư vốn đang mịt mờ kiêu diễm sau khi nàng mở miệng nói xong cũng biến mất vô tung vô ảnh, trở nên cực kỳ thuần khiết thanh minh. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Chỉ cảm thán nghĩ, quả thật là một tiểu cô nương chưa lớn. Hấn là tử sĩ nàng tự tay lựa chọn, sao có thể khi dễ nàng như nàng vừa nói chứ? Vì nàng mà sống, vì nàng mà chết, tất cả đều là chuyện đương nhiên. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu.

“Còn nữa, ta một chút cũng không thể bị dọa. Cho nên sau này ở trước mặt ta không cần mang mặt nạ đen bảo hộ nữa, người mà che mặt lại, ta nhìn sẽ hoảng sợ.” Thanh âm kiêu kiêu nhược nhược không ngừng từ ngực hấn truyền ra, hơi thở nóng rực có chứa độ ẩm nhẹ nhàng khẽ sát làn da nơi trái tim hấn: “Một thân hắc y của người, quá ngượng ngùng. Chiều nay ta sẽ sai người trong phủ làm mấy... Khụ khụ, khụ khụ.”

“Tạ tiểu thư quan tâm, người nên nghỉ ngơi cho tốt trước đã.”

Hấn cũng nghe nói qua nữ nhi con vợ cả của Tướng gia có thân thể cực kỳ yếu ớt, lúc sáng khi mới gặp nàng, tuy sắc mặt nàng không quá khỏe mạnh tươi đẹp, nhưng tinh thần lại rất tốt, chỉ nghĩ là mọi người nghe nhầm đồn bậy, phóng đại bệnh tình của nàng, nhưng hiện tại, nhìn khuôn mặt nhỏ có chút tái nhợt càng trở nên trắng bệch của nàng, thở dốc dồn dập, hiển nhiên lúc sáng thân thể đã vượt mức chịu đựng, khiến nàng không khỏe.

“Đúng là rất mệt mỗi...” Thanh âm mềm nhẹ dần dần biến mất, Mộc Khanh Khanh trực tiếp khép lại mí mắt trong lòng ngực hần, mệt mỗi ngủ say.

Hần nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt đến gần như trong suốt của cô, không hề có huyết sắc, khiến người khác đau lòng vô cùng, tuy hần là loại người này, nhưng cũng có chút tâm sinh thương xót.

Dùng động tác nhẹ đến không thể nhẹ hơn đặt Mộc Khanh Khanh lên giường, nhưng không ngờ vẫn đánh thức cô.

“Tiểu thư, thực xin lỗi.”

“Ta nghỉ ngơi một lát, người chờ ở đây, ta còn có chuyện muốn nói với người...” Hơi hơi mở mắt đã gần như hao hết một chút sức lực thanh tỉnh cuối cùng của cô, vừa mới nói xong, cô lại nhắm hai mắt hôn mê.

Hần vẫn luôn tận chức tận trách canh giữ bên mép giường cô, không có một chút tiếng vang cũng không nhúc nhích, thậm chí còn cố tính giảm nhẹ tiếng hít thở của mình.

Một giấc này Mộc Khanh Khanh ngủ rất sâu.

Thẳng đến gần buổi trưa, cô mới từ từ tỉnh lại. Đêm qua sau khi cô chiếm thân thể này, vẫn luôn không nghỉ ngơi cho tốt, buổi sáng cũng không thể tỉnh dương, thân thể này rất cuộc cũng không duy trì được, đột nhiên trực tiếp hôn mê.

Mộc Khanh Khanh nhẹ xoa mắt, thân thể vẫn còn hơi mệt mỏi, khóe mắt không cẩn thận nhìn lướt qua một bóng đen, “A... Sao người còn ở đây?”

“Tiểu thư bảo số bảy ở đây chờ lệnh.”

Mộc Khanh Khanh: “A... À, ta có việc muốn hỏi người, người có tên không? Cứ gọi số bảy số bảy mãi, rất không thoải mái.”

“Không có.”

“A —— ta cho người một cái tên nhé, dù sao người là người của ta, người không được phép ghét bỏ đâu đó.” Mộc Khanh Khanh thấy hần gật đầu, mới lại mở miệng nói: “Mộc Dung?”

“Mộc Dung tạ tiểu thư ban tên.”

“Ai u! Còn có một việc! Con ma ốm như ta, không thích nhất chính là người khác ở trước mặt ta khách khách khí khí, bộ dạng câu nệ nghiêm túc, người còn chọc ta như vậy, ta sẽ khó chịu đến sinh bệnh luôn!”

“Dạ...”

(~)~(~)~(~)~

45. Quyển 3 - Chương 4: Cổ Đại (4) Người Lại Dám Ghét Bỏ Ngón Tay Ta Bắn!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Mộc Dung, lại đây công ta đi, ta muốn đi ăn cơm trưa.” Mộc Khanh Khanh xoa xoa bụng đã hơi đói, lại chỉ vào chân mình, “Mới vừa tỉnh lại, chân tê quá.”

Trong nháy mắt Mộc Dung có dự cảm rằng sau này mình sẽ không bao giờ có thể có đủ tư cách đạt tiêu chuẩn để trở thành tử sĩ nữa, mà sẽ trở thành một hầu nam ưu tú hoàn mỹ? Gã sai vật... Loại cảm giác vi diệu tương phản phi phạm của trời này là chuyện gì đây chứ?

Cho dù trên lưng treo một vật trang sức hình người, lưng Mộc Dung vẫn thẳng tắp như cũ, trong lúc bước đi cũng không thấy vẻ gì là cố hết sức.

Mộc Khanh Khanh ôm cổ hần, nhẹ nhàng thổi khí vào phần da lộ ra bên ngoài của hần, “Mộc Dung, người công ta không phí sức sao? Ta thấy bộ dạng bước đi hiện giờ của người vẫn giống như lúc không công ta vậy...”

“Tiểu thư... Rất nhẹ nhàng uyển chuyển...” Nơi cổ nhảy cảm truyền đến cảm giác tê tê đại đại khiến hần vội vàng muốn chạy trốn, nhưng lại bị cánh tay của cô đang vòng trên cổ hần cản trở đường lui.

“Vậy à? Ta cũng biết ta rất gầy yếu, không có bao nhiêu trọng lượng, nhưng tốt xấu gì cũng là một đại cô nương sắp cập kê, sao người có thể...”

Cô ở đằng kia thích thú dán trên cổ hần lái nhai không ngừng, lúc nói đến hứng khởi, còn cọ vài cái không ngừng trên lưng hần. Nhưng lại khổ cho Mộc Dung, thật là hành hạ người, cánh tay đang đỡ lấy hai chân cô cũng không tự giác mà thoáng siết chặt lại.

Nửa khuôn mặt dưới đột nhiên truyền đến cảm giác xa lạ khiến Thần Dung đột nhiên hoàn hồn, mặt nạ bảo hộ của hần đã bị cô kéo xuống.

Mà người khởi xướng còn đang tựa trên đầu vai hần, một đôi mắt long lanh mỉm cười nhìn hần: “Đã bảo người tháo mặt nạ xuống rồi mà, một hai phải bắt ta động thủ là sao chứ?” Tay nhỏ đang quàng trên cổ hần cũng bắt đầu không an phận mà sờ lên mặt hần, “Vốn dĩ thấy đôi mắt của người đã cực kỳ tuần tú, hiện tại mới phát hiện, môi của người mới là xinh đẹp nhất...” Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Đầu ngón tay mềm mại hơi lạnh xẹt qua gương mặt hần, một đường thông suốt, đầu ngón tay phần nộn ngừng trên cánh môi hần, phác họa hình dáng môi hoàn mỹ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng vuốt ve, nghiêm túc cẩn thận mà dùng đầu ngón tay hưởng thụ xúc cảm trên đôi môi mê người đó.

Mắt thấy động tác của cô càng ngày càng quá mức, Mộc Dung mở miệng muốn cô thu hồi động tác, “Tiểu thư ——” đột nhiên thanh âm chợt im bặt.

Ngón tay lạnh lẽo non mịn không hề báo trước mà cắm vào trong khoang miệng ấm áp của hần, như là một chú nai con lạc đường, tò mò mà thăm dò hoàn cảnh mới hoàn toàn xa lạ. Ngón tay mềm mại cọ qua răng hần, ở trong miệng hần chỉ điểm giang sơn, tự nhiên hoạt động.

Hần không dám phát ra một âm tiết nào, sợ đầu lưỡi của hần sẽ khó có thể khống chế mà quần quanh, làm bẩn ngón tay sạch sẽ của cô, tiết tấu bước đi đầu vào đây rốt cuộc cũng rối loạn, hơi thở hơi dồn dập trực tiếp phả lên cổ tay tinh xảo trắng nõn của cô. Rũ mắt xuống, quả nhiên thấy cặp mắt lúc nào cũng đầy nước kia của cô tràn đầy ngây thơ mới lạ, không hề thấy được một chút ý tưởng xấu xa dơ bẩn nào của hần.

Cảm giác như đã qua rất lâu rất lâu, ngón tay trong miệng mới cọ đầu lưỡi hần rồi rời đi.

“Mộc Dung, trao đổi quỳnh dịch hương tân mà thoai bản nói chính là như vậy sao?” Cô nghiêng đầu ngược mắt nhìn hấn, đầu ngón tay dính nước bọt của hấn sáng lấp lánh lúc ẩn lúc hiện, đang đưa vui thích.

Trên khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết là một đôi mắt trong sáng như nước, rõ ràng trong đó đều là hồn nhiên ngây thơ, nhưng Mộc Dung lại như thấy được một đôi mắt yêu mị câu hồn nhiếp phách.

“Không phải như thế...” Thanh âm phát ra khàn khàn cực kỳ, tầm mắt không thể không chế khóa chặt trên cánh môi hồng nhạt mềm mềm nho nhỏ của cô.

Như cảm nhận được tầm mắt của hấn, phần lưỡi của cô hơi đưa ra, liếm láp cánh môi nhạt màu một chút, rồi sau đó lại bình tĩnh đại ngộ gật đầu, “Đúng rồi, là trao đổi! Mới vừa rồi sao có thể xem là trao đổi được chứ!”

Ngay sau đó, vậy mà cô lại trực tiếp đưa ngón tay vẫn đang ướt đẫm kia vào trong miệng nhỏ của mình!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lúc này Mộc Dung hoàn toàn bị động tác này của cô kinh hách đến lý trí quay về, “Tiểu thư! Không, không thể được!”

“Tại sao chứ?” Miệng cô còn đang ngậm ngón tay, thanh âm không rõ ràng lắm lại càng thêm mềm mại, tiếng vang đậm mỹ ngượng ngùng nào đó theo động tác ác ý của cô phóng đại truyền khắp tai hấn.

“Cái đó, bản...” Trên đó còn có nước bọt của hấn...

Sao tiểu thư có thể liếm mút nước bọt từ trong miệng hấn chứ, nước bọt của hấn rất bẩn, sao có thể làm chuyện như vậy được?

“Bẩn? Người dám ghét bỏ ngón tay ta bẩn! Mộc Dung! Người lại khi dễ ta...”

Mộc Dung nhìn đôi mắt vốn lấp lánh ánh nước của cô càng trở nên ướt át đen bóng, da trắng như tuyết, đôi mắt đen nhánh, khiến lòng người chìm trong mỹ cảnh.

Nhưng hấn cũng biết hiện giờ không phải là lúc để thưởng thức, chuyện này là tội danh lớn, hấn cũng không nên vi phạm, “Mộc Dung không phải nói ngón tay, mà là, là...”

Rõ ràng là nửa câu giải thích rất đơn giản, nhưng Mộc Dung không biết là bị làm sao, khi nhìn vào đôi mắt sạch sẽ ngập nước kia cùng với khuôn mặt đẹp uất ức đáng thương, lại khó có thể nói ra mấy chữ còn lại.

“Giải thích không được sao? Ta biết mà, ngoại trừ cha mẹ và ca ca ra, một đám các người đều ghét bỏ ta!” Trên khuôn mặt nhỏ nhu nhu nhược nhược khiến người yêu thương kia hiện giờ lại tràn đầy đau lòng và lên án.

“Mộc, Mộc Dung thật sự không có...” Hấn cuối cùng cũng có chút hoảng loạn, thanh âm mang theo một tia vội vàng bất đắc dĩ.

Mộc Khanh Khanh rũ mặt xuống, khiến hấn không nhìn thấy biểu cảm nhin ghen cười của cô, thanh âm rầu rĩ, “Thật sao? Vậy người mở miệng ra đi.”

Mặc dù hơi khó hiểu, nhưng đối với Mộc Dung, bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, không hề do dự mà ngoan ngoãn nghe lời.

Xúc cảm quen thuộc, Mộc Dung liền nhận ra đó là cái gì.

Nếu nói vừa rồi là một chú nai con lạc đường, vậy thì hiện tại lại như một con mèo hoang nhỏ bừa bãi.

Tùy ý càn quét trong miệng hấn, còn lớn mật khiêu khích đâm thọc đầu lưỡi của hấn. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nhưng khiến hấn để ý cũng không phải là động tác của cô, mà là... quỳnh dịch ngọt ngào, mới vừa rồi còn dừng lại trong miệng cô, từ đầu ngón tay cô truyền đến.

Lần đầu tiên thân mật ái muội với người khác đã chịu kích thích lớn như vậy, Mộc Dung chỉ nghĩ, thì ra hương vị ngọt ngào của nữ nhi gia lại thuần tịnh tốt đẹp như vậy, thật khiến hấn nhin không được muốn chìm đắm trong đó.

Đầu lưỡi khê nhúc nhích, quần quanh dây dưa, cho dù có kiên định hơn nữa cũng không thắng nổi dụ hoặc ngọt ngào này.

...

Mộc Khanh Khanh buồn bực hoảng hốt mà vượt qua từng ngày.

Sáng sớm hôm nay, sau khi Mộc Khanh Khanh cáo biệt người thân trong nhà, liền đến biệt viện tĩnh dưỡng thân thể.

Đương nhiên, Mộc Dung cũng đi theo.

“Mộc Dung, vào đây.”

Màn che xe ngựa được nhẹ nhàng xốc lên, thân ảnh cao lớn đỉnh bạt hơi cúi người tiến vào trong, “Tiểu thư có gì phân phó?” Thanh âm khiêm nhường kính cẩn, khom người cúi đầu, khiến người khác không thấy được một chút sai lầm.

Nhưng Mộc Khanh Khanh lại cực kỳ không hài lòng! Lại như vậy rồi! Lại như vậy nữa rồi!

Từ sau hôm mình ở trên lưng hắc mã giỡn đó, hắc mã giống như đột nhiên bị người ta khóa chốt lại, không còn một chút cảm xúc của con người, chỉ biết lạnh lùng làm một tử sĩ đủ tư cách. Hắc mã vẫn như cũ nói gì nghe nấy đối với cô, bất luận chính mình đưa ra yêu cầu gì, hắc mã đều không do dự mà đáp ứng, nhưng cũng không hề có bất kỳ phản ứng dư thừa nào khác. Cô cũng đã từng nói qua, không cho phép hắc mã cung kính thủ lễ như vậy nữa, hắc mã đã đồng ý, nhưng biểu hiện vẫn không có gì thay đổi.

Từ trước đến giờ cô chưa từng gặp qua nam nhân nào cứng nhắc không thú vị như thế!

Vì thế, Mộc Khanh Khanh đã hoàn toàn nổi giận.

Bây giờ cô phải thử xem nữ bá vương cô đây có thể ngạnh thượng cung hay không!

“Mộc Dung, người đến bên cạnh ta đi.”

46. Quyển 3 - Chương 5: Cổ Đại (5) Trong Lòng Mộc Khanh Khanh Cũng Hưng Phấn Đến Ngọt Ngào

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Hết như máy móc nhận được mệnh lệnh, Mộc Dung quy quy củ củ cúi đầu đi đến trước người cô, không quá thân cận nhưng cũng không cố tình xa cách.

Trong lòng Mộc Khanh Khanh cười lạnh, phải luyện tập bao nhiêu lần mới có thể tính toán ra khoảng cách thích hợp thỏa đáng lợi hại như vậy chứ?

“Người ngồi xuống giường đi, dựa gần ta này.” Cho dù là mệnh lệnh, nhưng làn điệu ngữ khí từ trong miệng cô kiêu kiêu nhu nhu thốt ra, căn bản sẽ không khiến người khác có cảm giác nô dịch sai khiến, ngược lại còn giống như đứa bé đang cáu kỉnh, cố ý nghịch ngợm.

Rốt cuộc động tác của Mộc Dung cũng có một tia chần chờ, thanh âm lại không hề phập phồng, “Mộc Dung đứng là được rồi. Chủ tử khác biệt.”

Cũng không biết bốn chữ kia là muốn nói cho ai nghe.

“A, vậy thì thôi.” Hiếm khi Mộc Khanh Khanh không bức bách hắc mã nữa, ngược lại còn cười ngâm ngâm nói với hắc mã: “Vậy Mộc Dung người gọi mã phu đánh xe vào đây, còn người thay hắc mã đánh xe đi.”

Hắc mã vẫn cúi đầu như cũ, thanh âm đậm đặc dễ nghe: “Mộc Dung sẽ không đánh xe, tiểu thư có chuyện gì có thể trực tiếp phân phó Mộc Dung.”

“Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là con ma ôm ta đây chịu không nổi xe ngựa xóc nảy, thân thể vô cùng khó chịu.” Thấy Mộc Dung vẫn luôn cúi đầu rớt cuộc cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô, Mộc Khanh Khanh cười, “Muốn có người cùng ta nói chuyện, tâm sự mà thôi. Nhưng nếu người coi trọng lễ nghĩa chủ tớ như vậy, ta cũng không thể cưỡng cầu, người ra bên ngoài giúp ta gọi người khác là được.”

Mộc Dung trầm mặc trong chốc lát, “Mộc Dung đứng nói chuyện phiếm cùng tiểu thư.”

“Nhưng ta không muốn, tâm sự nói chuyện phiếm sao có thể một ngồi một đứng như vậy chứ? Người không cần miễn cưỡng, ta tùy tiện tìm người khác thay người là được rồi.” Ngữ khí dịu dàng bao dung, trong giọng nói tràn đầy khoan dung lý giải với hần. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu

Hồ hấp của Mộc Dung cứng lại, chỉ cảm thấy khi nàng dễ dàng nói ra hai chữ “Thay người”, trong lòng hần lại có hơi đau, “Dạ, Mộc Dung cáo lui.”

Mộc Khanh Khanh ngàn tính vạn tính cũng không dự đoán được Mộc Dung sẽ hành động như vậy! Cô vốn muốn mượn lời nói kích thích hần, vậy mà hần lại trực tiếp bỏ qua phép khích tướng của cô, sạch sẽ lưu loát khiến cô trở tay không kịp.

Mộc Khanh Khanh khó thở công tâm tức giận hô: “Mộc Dung! Hôm nay nếu người dám bước ra khỏi xe ngựa nửa bước, ta ——”

Đột nhiên tiếng la của cô chợt dừng, thân thể mềm mại ngã xuống, biểu cảm khó chịu thống khổ, tất cả đều đột nhiên bày ra trước mắt hần khiến Mộc Dung rớt cuộc cũng khó có thể nhớ rõ lễ nghĩa chủ tớ gì nữa.

Cất bước thật dài nhảy đến trước người cô, sớm đã vươn hai tay vội vàng ôm lấy thân thể sắp ngã xuống của cô, thanh âm vội vàng, “Tiểu thư, người, người làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào sao?”

Không nghe thấy cô hồi đáp, hần càng thêm hoảng loạn, nhìn cô vì khó chịu mà nhíu chặt hai hàng lông mày, gương mặt trắng bệch, sắc mặt thống khổ, hối hận tự trách trong lòng ngăn không được mà trào ra, “Tiểu thư, ta đã nói mà phu đi gọi y sư rồi, người chịu đựng một chút, y sư rất nhanh sẽ đến.”

Mộc Dung vừa định đặt cô lên giường mềm, để cô nằm càng thoải mái hơn, nhưng cô lại bắt lấy vạt áo hần không buông, thanh âm mỏng manh suy yếu rất nhỏ nhưng lại rõ ràng truyền vào trong tai hần, “Ta đã nói người không được khi dễ ta, nhưng người vẫn luôn không nghe, rõ ràng đã nói phải coi ta như đóa hoa mềm mại để chăm sóc rồi mà.”

Hần nghe cô nói xong, dở khóc dở cười, đã khó chịu thành như thế, vậy mà còn có sức lực răn dạy hần.

“Người đừng để y sư kia đến đây, lấy thuốc viên trong ngăn tủ thứ nhất trước giường giúp ta là được rồi.”

Mộc Dung muốn nhanh đưa thuốc viên cho cô, nhưng quần áo lại bị cô túm, hần cũng không dám dùng lực tránh thoát, muốn mở miệng bảo cô buông ra trước, lại thấy cô nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt thống khổ, chỉ đành nhẹ nhàng bế cô lên, duỗi tay hướng về phía ngăn tủ kia.

Hần lấy thuốc trong ngăn tủ ra, nắm chặt ở đầu ngón tay, muốn trực tiếp bỏ vào miệng cô, bất chợt nhớ tới sự kiện quá mức tốt đẹp nào đó, ngón tay chợt khựng lại, đặt thuốc viên vào tay cô.

“Người lại nhìn xem trong ngăn tủ có mấy hoa quả không? Thuốc viên này đáng lắm...”

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nhân lúc Mộc Dung quay đầu nhìn về phía ngăn tủ, Mộc Khanh Khanh lật tay một cái, trực tiếp giấu kín thuốc viên vào trong vạt áo của mình.

Thật sự cô không phải thống khổ khó chịu đến mức phải uống thuốc, hà tất phải tự tìm khổ. Nhưng thật ra cũng không hoàn toàn là nói dối, thuốc viên kia quả thực là rất đắng, vô cùng đắng!

Mới vừa rồi xác thật cô có bị Mộc Dung dọa đến, khối thân thể ốm yếu này thực sự là vô cùng khó chịu, nhưng còn kịch bản phía sau, là do cô khuếch đại thêm...

Mà sự thật chứng minh, một chiêu khổ nhục kế này so với phép khích tướng tốt hơn không biết bao nhiêu lần! Nhảy qua phân đoạn “Ngồi ở bên cạnh” này, trực tiếp gục ngã trong ngực Mộc Dung, càng lợi hại hơn chính là, còn có thể được một tác lại muốn tiến một bước!

Vui rạo rức ăn mức hoa quả Mộc Dung đưa đến, trong lòng Mộc Khanh Khanh cũng hưng phấn đến ngọt ngào.

“Tiểu thư, muốn nằm xuống giường nghỉ một lát hay không?” Nhìn sắc mặt cô dần dần tốt lên, Mộc Dung dò hỏi Mộc Khanh Khanh đang ăn vạ cợt cợt lui trên người hắn, hắn muốn cô ngủ một giấc trước, tĩnh dưỡng thân mình.

Mộc Khanh Khanh ngược mắt liếc hắn một cái, “Xe ngựa lắc lư quá, nằm sẽ choáng váng đầu rất khó chịu.” Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu Thanh âm của cô đột nhiên trở nên uất ức phẫn hận, “Có phải ngươi lại muốn khi dễ ta, không muốn giúp thân thể ta thoải mái một chút hay không? Quả nhiên là thoải bản nói đúng, lời của nam tử nói là không thể tin nhất, bạc tình bạc nghĩa, chân trong chân ngoài, đứng núi này trông núi nọ...”

Thấy cô càng nói càng thái quá, Mộc Dung nhanh chóng ngắt lời cô, “Không phải đâu, tiểu thư muốn dựa lên người Mộc Dung thì cứ dựa đi.”

Mộc Khanh Khanh nghe hắn nói vậy, trong lòng vui vẻ, quả dưa số bảy ngốc nghếch này thông suốt rồi sao? Nhưng cô lại không biết, không phải hắn thông suốt, mà là đầu hàng.

Hắn không muốn phải khắc chế nữa, yếu tố tình cảm muốn phát triển như thế nào thì cứ tùy ý đi.

Hắn không nỡ khiến một tiểu cô nương được người yêu thích bởi vì hắn mà phải khó chịu phiền lòng.

Cũng không nỡ, trong tương lai sau này để loại người như mình chiếm cứ nàng.

Chỉ cần có một phần không nỡ này, hắn đã có thể tùy ý sinh trưởng hô hấp trong phạm vi của chính mình, không cần khiến bản thân đau khổ, cũng không cần phải thống hận chính mình nữa.

Tóm lại, đây là chuyện của một người, không cần phải khiến nàng phiền lòng không thoải mái, cũng sẽ không khiến nàng nhiễm tro bụi.

Mộc Dung chưa từng lường trước được, một cái vả mặt tới quá nhanh, hết như gió lốc

~“Mộc Dung, ta có thể nằm trên đùi ngươi được không? Ngực ngươi cứng quá, hơn nữa ta cũng không thể ôm ngươi.”

“...Được.”

Hình như hắn vừa đáp ứng một chuyện không nên đáp ứng nhất rồi, có thể trả lời lại không?

Nhưng Mộc Khanh Khanh cũng mặc kệ tiếng lòng đang hối hận của hắn, thân thể của cô trực tiếp trượt xuống dưới, gác hai chân lên giường, di động vòng eo, tìm kiếm vị trí tốt nhất, đảm bảo miệng mình có thể đối diện với vật không thể nói nào đó, hai tay ôm chặt lấy eo hắn.

“Mộc Dung, ta có thể hỏi ngươi mấy vấn đề được không?” Cô rũ mắt nhìn thẳng về phía người đang run rẩy trước mắt.

Do mình thanh âm nói chuyện của mình quá nặng, khiến vải dẹt kia rung động à?

“Dạ, tiểu thư cứ hỏi đi.”

Lúc này hắn ước gì nàng có thể hỏi hắn chút chuyện, bất luận là do hô hấp nhẹ nhàng nhợt nhạt của nàng trực tiếp phả ra kích thích, hay là động tác tràn đầy ý vị dâm mỹ sắc tình của nàng hiện giờ, đều khiến hung ác giữa hai chân hắn có điểm kích động.

“Mấy ngày trước, ta thấy trong một thoại bản viết rất nhiều từ ta không hiểu, hôm nay ta cần phải thỉnh giáo ngươi mới được...”

Mộc Dung nghe thấy lời cô nói này, bất an trong lòng càng sâu hơn.

Nhưng tuyệt đối đừng là loại sách đen tối như trong suy nghĩ đen tối của hắn.

47. Quyển 3 - Chương 6: Cổ Đại (6) Người Nhìn Người Đã Cứng Thành Cái Dạng Gì Kìa [hơi H]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Ta nhớ rõ trong thoại bản kia có nhắc tới một bài thơ đoán đồ vật, người phải giúp ta đoán thử xem nha.” Mặc dù không thấy rõ biểu cảm của cô, Mộc Dung cũng biết cặp mắt ánh nước kia nhất định đang chứa đầy nghi ngờ hoang mang.

Một vật trước nay sáu tắc dài, khi thì mềm mại khi thì cứng.

Mềm như hán tử say chao đảo, cứng tựa phong* tăng khắp chốn cuồng.

Ra động vào cốc do bản lĩnh, dưới vòng eo chột thấy quê nhà.

Trời sinh hai quả tùy ý dụng, từng cùng giai nhân đấu mấy lần.

* Phong ( ): ở đây có nghĩa là phóng túng.

“Mộc Dung, người nói xem rốt cuộc đó là cái gì? Ta đoán rất lâu cũng không biết là cái gì, người biết không? Nói cho ta đi ~”

Có lẽ là trong lòng vốn có quỷ, lúc Mộc Dung nghe Mộc Khanh Khanh đọc lên câu đầu tiên, hần đã trực tiếp đoán được đó là côn thịt của nam nhân. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nghe âm điệu mềm mại đọc dân thơ của nàng, thô to vốn đã không thể nào thành thật lại hơi hơi cương cứng lên, phản ứng càng thêm kịch liệt. Hần đã có thể cảm giác được thứ kia đang sung huyết sưng to trong quần hần.

“Không, không biết, Mộc Dung cũng không biết đó là cái gì.” Ánh mắt Mộc Dung dao động, không dám lại nhìn khuôn mặt nhỏ kiêu nộ vẫn luôn nằm sấp giữa hai chân hần lấy một cái, cũng không dám xác định côn thịt đang đứng thẳng của mình có bị nàng phát hiện hay không.

Hai mắt Mộc Khanh Khanh tràn đầy ý cười mà nhìn vãi dẹt nhô lên giữa hai chân hần, trong lòng nghĩ, thì ra là một tên muộn tao* giả vờ đứng đắn.

* Muộn tao: người ngoài lạnh trong nóng.

Trong lòng cười không ngừng, nhưng mở miệng lại mang theo tiếc nuối nhẹ nhẹ, “Thì ra Mộc Dung cũng không biết à, ta biết mà, trên đời này làm gì có đồ vật nào lúc mềm lúc cứng, hơn nữa bản lĩnh và quê nhà gì kia cũng kỳ quái ghê, ta chưa từng nghe nói qua. Thật muốn nhìn thấy vật đó quá.”

“Nhất định là người viết kia bịa chuyện. Tiểu thư chớ có hỏi lại người khác việc này nữa.” Mặc dù sưng to giữa hai chân rất khó chịu nhưng Mộc Dung vẫn không nỡ đẩy cô ra, chỉ muốn lui về phía sau, tận lực khiến dục vọng của mình cách môi đỏ mĩu kiêu của cô xa một chút.

Nhận thấy được động tác của hần, Mộc Khanh Khanh vờ như vô cùng bất mãn mà nhéo thịt cứng rắn bên hông hần một cái, sau đó lại để đầu mình càng dán gần giữa hai chân hần, “Ừm – Mộc Dung? Giữa hai chân người giấu cái gì cứng vậy? Cọ đến chớp mũi ta rồi.” Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Không thêm quan tâm đến sắc mặt cứng đờ quần bách của Mộc Dung, Mộc Khanh Khanh rất khiêm tốn tò mò hỏi.

“Không, không có gì.” Thanh âm hoảng loạn hơi khàn, “Tiểu thư còn gì muốn hỏi Mộc Dung nữa không?” Hần muốn nhanh chóng dời đi lực chú ý của Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh tựa như bình tĩnh hít sâu một hơi, sau đó lại nhắm ngay nơi nào đó đang nhô lên chậm rãi thở ra, vừa lòng mà nhìn chỗ kia càng nhô lên rõ ràng, “À, đúng là còn một chuyện nữa.”

Ấm áp chặt chẽ thơm hơn sen, vừa nhu vừa mềm lại giỏi yêu.

Vui thì le lưỡi cười hơn hờ, một thì tùy thân ngủ cạnh đùi.

Khoảng giữa hai chân vì gia nghiệp, cỏ thừa bên cạnh là cổ hương.

Nếu gặp tuần tử phong lưu ấy, chiến đấu bình tĩnh không nói gì.

“Mộc Dung có thể nói cho ta biết đó là cái gì không? Bài thơ này ta cũng không hiểu.” Giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại mở miệng nói: “Ngủ cạnh đùi? Hiện giờ tư thế này của ta không phải là ngủ cạnh đùi người sao? Nhưng như vậy lại không khớp với hai chữ tùy thân rồi, phải không? Mộc Dung?”

“Tiểu thư, người ngồi dậy trước đã, chân Mộc Dung hơi tê rồi.” Không chỉ chân hần tê dại, mà xương cùng cũng bị nằng làm tê tê dại dại.

“A... Người không sao chứ? Ta giúp người xoa bóp chân nha?” Căn bản không cho hần cơ hội cự tuyệt, Mộc Khanh Khanh mới vừa nâng thân mình lên, một đôi tay đã làm loạn nhẹ nhàng xoa nắn bắp đùi hần.

“Ừ – tiểu, tiểu thư, không, không cần.” Cô vừa ngồi dậy, không đợi hần thở phào nhẹ nhõm thả lỏng lại, hần liền phát hiện vài vóc nhô lên giữa hai chân, giữa lúc khăn trương xấu hổ, động tác trên tay nhỏ của cô lại khiến hần lần nữa cứng đờ vô thức.

“Sao lại không cần được? Người xem người đã cứng thành cái dạng gì rồi kia?” Về mặt cô chính khí ngược mắt nhìn hần.

Nghe cô nói xong, trong lòng hần cũng cả kinh, khủng hoảng lo lắng nghiêm trọng nảy lên phản ứng của mình đã bị cô phát hiện. Có điều, hần lại nhìn biểu cảm tư thái của cô, lại không giống như đã cảm thấy được cương cứng của hần.

Mộc Khanh Khanh không để ý tới trong lòng Mộc Dung đang rối rắm lo lắng như thế nào, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, càng ngày càng quá phận, càng ngày càng chăm lừ.

Một đôi tay nhỏ nhu mỹ vuốt ve hoạt động trong đùi hần, khi thì khiêu khích nhẹ xẹt qua bên cạnh cơn thịt hần, khi thì ấn ngón tay trên đầu chỗ nhạy cảm của hần.

Nếu Mộc Dung có thói quen đi dạo Câu Lan viện thì đã có thể khám phá ra tâm tư câu dẫn mập mờ của Mộc Khanh Khanh hiện giờ, chỉ tiếc là hần lại không có một chút kinh nghiệm, cho nên, hần chỉ cho là chính mình dâm uế phóng đảng, đối với một tiểu cô nương còn chưa cập kê mà cũng dục hỏa khó nén, nghiêm trọng đến mức.

Mộc Khanh Khanh nhìn hần vẫn như cũ không có phản ứng gì lớn, trong lòng xấu hổ buồn bực một trận, hần đã sưng to đến loại trình độ này rồi, vậy mà còn không mau làm một ít chuyện nên làm với cô đi!

Một tay trực tiếp nắm thân gây đang nhô lên kia, một tay sờ trứng dưới gây của hần, dù trong lòng kích động, trên mặt Mộc Khanh Khanh vẫn là biểu cảm nghi hoặc hồn nhiên, cô nâng cặp mắt thủy quang liễm liễm lên, nhìn chăm chăm hần không chớp mắt, “Mộc Dung, trên người của người có thứ gì kỳ lạ thế? Sao một cái cứng rắn như sắt, một cái lại thịt mềm mềm? Phía dưới của ta lại không có... Tại sao vậy?”

Thanh âm của hần đã hoàn toàn khàn khàn, đáy mắt vẫn luôn nhìn cô chăm chú cũng trở nên thâm trầm đen đặc, tựa như đã hạ quyết tâm rất lớn, hần từng chữ một mở miệng nói: “Tiểu thư, mau buông ra, cái này không thể ư –”

Hần bị động tác ma sát cách vài vóc của cô đánh gãy lời cự tuyệt, một tiếng kêu rên sáng khoái lại ản ản phát ra.

Đương nhiên cô thấy được hần thoải mái, cúi đầu nhìn đôi tay trắng nõn của mình, tựa như đang nghiên cứu gì đó, cô lại dùng tay đang đặt trên thân gây cọ xát vài cái, quả nhiên lại cảm giác được thân thể run rẩy và tiếng rên rỉ đang cố gắng kìm chế của hần.

Cô lăm lăm, dường như hiểu ra, lại có chút nghi ngờ không xác định, “Ta chạm cây gây này như vậy, Mộc Dung sẽ rất thoải mái sao?”

Hiện giờ hần làm gì còn tinh thần trả lời cô nữa, Mộc Dung chỉ cảm thấy cảm giác duy nhất trên dưới toàn thân mà mình cảm nhận được, cũng chỉ còn tay nhỏ vừa thỏa mãn lại bất mãn của cô đó, hần đã không còn sức lực ngăn cản hay cự tuyệt nữa rồi.

“Cây gây này lớn như vậy, bình thường người đều mang theo nó à? Vật thô dài như vậy người vẫn luôn giấu ở hạ thân sao?” Biết rõ cơn thịt của hần đang có nhu cầu cấp bách cần cô an ủi, nhưng Mộc Khanh Khanh càng không để hần như ý, ngược lại còn quá phận mà dùng động tác ma sát vừa rồi lại, chỉ dùng đầu ngón tay khẽ chạm xoa nắn thân gây, về mặt tò mò kinh ngạc, một chút cũng không màng hần dục cầu bất mãn.

Nhưng rốt cuộc hắn cũng nhịn không được, tiếng nói khàn khàn, thanh âm nhỏ đến nỗi suýt chút nữa Mộc Khanh Khanh đã không nghe thấy, “Động một chút đi, tiểu thư.”

“Động thế nào đây? Ta không biết, Mộc Dung, người nói đi, ta sẽ giúp người thoải mái.” Quả là lời nói đơn thuần thiện lương của một tiểu cô nương hồn nhiên vô tri mà, trong lòng Mộc Khanh Khanh vui vẻ nghĩ.

“Tiểu thư, bao lấy nó xoa nắn lên xuống đi.” Chỉ cần bước ra bước đầu tiên, việc mở miệng liền dễ dàng hơn nhiều, Mộc Dung dưới sự tra tấn của dục hỏa càng thêm đốt người, tạm thời quên mất phương hướng.

“Thứ này của người thô quá, ta phải dùng hai tay mới có thể bao hết.” Cô trực tiếp nói ra cảm thụ của cô, lời khen thành thật tràn đầy ngây thơ chất phác, khiến cơn thịnh nộ đang nắm trong tay càng thêm kích động, càng thêm kích thích.

“Tiểu thư, nhanh lên, nhanh hơn nữa...” Hai tay của hắn không biết từ khi nào đã leo lên thân thể của cô, khát cầu mà tùy ý du tẩu.

“Sao nó lại càng ngày càng cứng, càng ngày càng thô vậy, Mộc Dung, tay ta mỏi quá đi à.” Giọng nói kiêu kiêu nhu nhu của cô khiến hắn không thể kiềm chế mà bắt đầu thẳng lưng đưa đẩy, không ngừng thọc vào rút ra giữa đôi tay cô, cọ xát da thịt qua vải vóc của hai người cũng khiến hắn có một loại khoái cảm khác thường.

“Tiểu thư, nhanh, nhanh... Ừ ha!” Khi một lần đưa đẩy cuối cùng tiến đến, hắn duỗi tay nắm lấy đôi bàn tay mềm mại kia, gặt gao bao lấy đôi tay nhỏ nhỏ kia vào lòng bàn tay mình.

Mộc Khanh Khanh nhìn bộ dạng mê người khi cao trào bản tính của hắn, hai mắt hẹp dài híp lại, gương mặt phỉm hồng, cánh môi cực kỳ xinh đẹp khẽ mở đợi hái, tiếng rên rỉ ngán ngùi trầm thấp, trong lòng cô có hơi ngứa ngáy khó nhịn, thì ra khi khuôn mặt khô khan cứng nhắc của Mộc Dung nhiễm tình dục lại mê người xinh đẹp đến như vậy. Cô muốn thử xem, hắn có thể càng mê người xinh đẹp hơn nữa hay không đây?

“Mộc Dung, người bắn ra cái gì vậy? Sao giữa hai chân người lại ướt hết rồi?”

(~)~(~)~(~)

~Dương: Giả ngu hay quá chị ơi

48. Quyển 3 - Chương 7: Cổ Đại (7) Chỉ Cần Liếc Mắt Một Cái Cũng Đủ Để Hắn Phá Giới, Mất Cả Trái Tim

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Dung thở phì phò, mở đôi mắt mới vừa nhẹ khép lại kia, đôi mắt đen bởi vì dục vọng mà nhiễm một tầng mờ mịt, còn có chứa một tia mê mang.

Ý thức đã bắt đầu dần dần quay trở lại.

Chẳng hạn như xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay, chẳng hạn như dư vị mê người khuây khoả sau khi bản tính, chẳng hạn như thất thổ như che trời lấp đất đánh úp lại, chẳng hạn như cảm giác đau lòng và căm ghét bản thân...

Mở miệng muốn nói, rồi lại không cách nào khép lại, hắn nghĩ, hắn quả nhiên thật điên rồi mà.

Nhìn vẻ mặt hắn giãy giụa thống khổ, Mộc Khanh Khanh hơi hiểu ra, xem ra vẫn còn chưa đủ.

Cô xoay người đè lên, trực tiếp ngồi lên đùi hắn, tay nhỏ còn dừng lại ngay đúng cơn thịnh nộ, bắt đầu một vòng động tác mới, kích thích hắn phát tiết thêm dục vọng một lần nữa.

“Mộc Dung, người có muốn thoải mái nữa không? Ta muốn tiếp tục giúp người.” Cô ghé sát vào cánh môi hắn, thiếu nữ non nớt nhu nhược, trong thanh tuyến lại mang theo yêu mị dị thường, đoạt mất tâm hồn.

Suýt chút nữa Mộc Dung lại chìm đắm lần nữa, may mắn, chỉ là suýt chút nữa mà thôi.

Hắn nắm tay cô, mang đôi tay sạch sẽ mềm mại của cô rời khỏi nguyên nhân của tội ác, ánh mắt thống khổ khó chịu, thanh âm cũng nghẹn ngào kỳ lạ, “Tiểu thư, xin lỗi người. Mộc Dung... Khinh nhờn người. Cam nguyện nhận lấy bất kỳ trừng phạt nào của người, cái gì cũng được, đều được hết... Thực xin lỗi.”

Nhưng cô chỉ nhẹ nháy mắt, phảng phất giống như không nghe thấy, có chút xuất thần mà nhìn chằm chằm cánh môi gần trong gang tấc của hắn, màu sắc hình dạng mỹ lệ say lòng người, đầu lưỡi liếm khước môi bỗng đứng khô cạn của chính mình, lần nữa khiêu khích nhẹ giọng nói: “Ta tha thứ cho Mộc Dung, bất kể Mộc Dung làm gì ta cũng đều tha thứ hết.”

Không hề cho hắn cơ hội mở miệng, Mộc Khanh Khanh dùng môi của chính mình áp lên hai mảnh cánh môi cô tương tư đã lâu kia, cái lưỡi ấm áp thâm nhập vào miệng hắn, cạy mở khớp hàm hắn không kịp khép kín, trực tiếp cuốn lấy lưỡi hắn giao triền ma sát, khiêu khích hắn, dụ dỗ để hắn trầm luân mê say cùng mình, đương nhiên, cô đã thành công dụ hoặc được hắn rồi.

Môi lưỡi hai người chặt chẽ chẳng hề rời nhau một khắc mà tương dán bên nhau, mút vào quần cắn, hơi thở và chất lỏng của nhau bắt đầu giao hòa. Cô quần lấy cổ hắn, hắn ôm ấp eo cô, giữa động tác hôn sâu, thân thể hai người cũng không thể kiềm chế mà gần sát, gần sát hơn nữa...

Mùi xạ hương ẩn ẩn trong không khí không ngừng kích thích hai người đang hôn sâu đến quên mình, tình dục chỉ cần chạm vào là nổ ngay.

Nụ hôn sâu dài lâu mà triền miên qua đi, giữa đôi môi đang nóng lên của hai người rủ xuống một sợi chỉ nhỏ trong suốt.

Mộc Dung ngơ ngác nhìn môi cô bị chính mình khiến cho diễm lệ, chỉ bạc rủ xuống dâm mị say lòng người nói không nên lời.

Cánh tay Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng quàng trên cổ hắn, một đôi mắt mờ mịt hơi nước hơi mê say nhìn chăm chú hắn, thấp giọng lẩm bẩm, “Mộc Dung, Mộc Dung...”

“Tiểu thư... Người, ta...” Khoảng cách của hai người gần như vậy, tất cả lời lẩm bẩm nhỏ nhẹ của cô hắn đều nghe rõ ràng, thâm nhập cốt tủy. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Không dám mở miệng hỏi, ngữ khí chứa nhẹ tình ý khi gọi tên hắn kia có phải như hắn đang nghĩ không? Vừa khủng hoảng thương cảm vừa khó nén được vui mừng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Nếu ta cũng giống như cô nương trong thoại bản, yêu thích người thì phải làm sao bây giờ? Mộc Dung...” Thanh âm của cô mang theo men say gọi tên của hắn, là cái tên cô ban cho.

“Tiểu thư...” Hắn mở miệng bằng thanh âm chua xót, hạ quyết tâm cực lớn, tránh khỏi tầm mắt kéo dài mà cô đang nhìn hắn, “Mộc Dung không xứng đáng, không xứng với hai chữ yêu thích...”

Hắn đã từng gặp qua Mặc Nam Sơn. Phu quân tương lai của nàng, là thanh mai trúc mã của nàng, là công tử như ngọc chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể khiến người ta có cảm giác ấm áp như ánh mặt trời, chỉ cần một cái chớp mắt đã có thể tẩy sạch loại người tối tăm bụi bẩn như hắn.

“Nhưng Mộc Dung người, lại là thiếu niên lang xứng đáng được ta yêu thích nhất trên đời này.” Mi mắt cô cong cong, sắc mặt luôn bệnh trạng nay lại tràn đầy chân tình thấm thiết.

Lời âu yếm của cô khiến trái tim hắn run lên, hoảng loạn nhảy nhót, mất đi đúng mực thường ngày, tiết tấu rối loạn.

“Ừm... Ừ ừ...” Khước miệng không thể kiềm chế tràn ra tiếng rên rỉ, hắn không nghĩ tới nàng vậy mà lại lớn mật như thế, không chỉ dùng cánh môi đã thấm ướt liếm hôn lên vành tai hắn, vòng eo như liễu cũng đang đưa khiêu khích hắn. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Hắn muốn bảo nàng dừng lại, nhưng lại bị dụ hoặc của nàng lạc mất tâm trí; hình thức ở cùng nhau của hai người xưa nay cùng với thân thể mảnh mai của nàng khiến hắn không dám dùng sức áp nàng vào thân thể mình.

Sau khi cảm giác được Mộc Dung không ngăn cản động tác của chính mình, Mộc Khanh Khanh càng thêm làm càn, hết sức khiêu khích câu dẫn thân thể hắn.

Cô nương theo vành tai hắn liếm hôn một đường xuống phía dưới, để lại dấu vết ướt át ái muội trên làn da hắn, từng chút khiến tâm linh khô cạn của hắn dễ chịu. Động tác của cô vây quanh cổ hắn, sau khi tìm được huyệt kết của hắn, bắt đầu dùng đầu răng nhỏ xinh nhẹ nhàng mài cắn khối nhô lên kia, đầu lưỡi ướt át ngẫu nhiên dò ra, an ủi huyệt kết đang bị “Tàn sát bữa bãi” của hắn. Khe miệng của cô cố tình mà như nguyện kếp lấy côn thịt đang lặn nửa mạnh mẽ kia, mỗi lần vòng eo linh hoạt chậm rãi đóng đưa đều có thể khiến hắn run rẩy kêu rên.

Thân thể hắn dưới sự dụ hoặc tận lực của cô sớm đã quân lính tan rã. Động tác của hắn đều đã bị dự vọng chi phối, một đôi tay to không an phận tìm kiếm trên lưng cô, tựa như vô cùng bất mãn vì lòng bàn tay bị vật liệu may mặc ngăn trở, hắn bắt đầu tìm biện pháp cởi quần áo cô ra.

Sau khi cô nhận ra ý đồ của hắn, bắt đầu cực kỳ phối hợp với ý tưởng của hắn, cô buông đôi tay đang leo lên cần cổ hắn ra, động tác linh hoạt cởi bỏ đai lưng của mình, động tác ngoài miệng lại không ngừng lại chút nào, lưu lại từng mảnh dấu vết thuộc về cô trên da thịt hắn.

Xúc cảm non mềm rơi vào lòng bàn tay đã đánh thức Mộc Dung sớm đã ý loạn tình mê, đôi mắt say đắm lại một lần thất thần mà nhìn thân thể trần trụi của Mộc Khanh Khanh.

Hắn chưa từng thấy qua thân thể của nữ nhân khác, không thể nào dùng sự tương đối để khen ngọc thể của nàng.

Hắn chỉ biết là, nháy mắt khi nhìn thấy, ngay lập tức ý thức dự vọng trong đầu hắn bắt đầu kêu gào cuồng nhiệt, chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ để hắn phá giới, mất cả trái tim.

“Tiểu thư, bây giờ dừng lại vẫn còn kịp...”

Vẫn còn kịp sao? Hắn phỉ nhổ bản thân đang khẩu thị tâm phi.

Rốt cuộc môi cô cũng rời khỏi da thịt hắn, cô dùng một đôi mắt long lanh ẩn tình khiến người yêu thương nhìn hắn, “Sao lại phải dừng? Người hôn ta, thấy hết thân thể ta rồi, còn để ta dùng tay giúp người làm loại chuyện này nữa, vậy mà người còn muốn từ bỏ ta sao? Mộc Dung, không thể dừng lại được nữa đâu.”

Vừa dứt lời, Mộc Khanh Khanh chủ động cởi bỏ quần áo hắn vẫn mặc trên người, chỉ là động tác trên tay vẫn chưa kịp làm đã bị một đôi tay to lớn nắm lấy, Mộc Khanh Khanh ngẩn ra, cho rằng hắn vẫn không muốn.

Nhưng hắn lại kéo tay cô quàng lên cổ mình lần nữa, rồi sau đó bắt đầu tự mình động thủ, cởi áo ngoài ra.

Khi hai người hoàn toàn trắng thẩn thành khẩn, lọt vào trong tầm mắt là cảnh tượng điên cuồng kích thích hai mắt Mộc Dung đỏ lên. Thân thể cô kiều kiều nhỏ nhỏ, hiện giờ đang hoàn toàn rúc vào thân hình tinh trắng cao lớn của hắn, hai thân thể trần trụi hoàn toàn khác biệt hiện giờ lại hài hòa dâm mỹ mà giao triển bên nhau.

Hình ảnh mỹ lệ này cũng không khiến hắn mất lý trí mà gây thương tổn cho nàng.

Nàng nhỏ yếu ớt như vậy, thật sự có thể chịu đựng nổi chuyện sắp xảy ra hay sao?

Nhưng điểm lo lắng chần chờ này của hắn vào lúc cô mở miệng nói ra câu tiếp theo đã bay mất không còn sót lại chút gì

49. Quyển 3 - Chương 8: Cổ Đại (8) Chẳng Lẽ Tiểu Thư Muốn Khiến Hắn Phát Điên Mới Vừa Lòng Sao? [hơi H]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

“Mộc Dung, nơi này của ta ướt quá, còn rất ngứa nữa, giúp ta với, ưm a...” Cô nắm lấy tay hắn, đưa tới hạ thể bóng loáng mềm mịn của mình, để tiểu huyết đã chảy ra xuân thủy cuộn cuộn được hắn cảm thụ vuốt ve.

Non mềm trơn ướt trong tay khiến tinh thần hắn rung động, tay hắn đang phủ lên nơi riêng tư bí ẩn nhất của cô, dịu dàng cẩn thận mà chạm qua mỗi một chỗ kiêu nộn trên miệng huyết của cô, không biết là tay hắn hay là hoa môi của cô đang run rẩy. Nhìn khuôn mặt ngày thường trắng nõn của cô hiện giờ lại nhiễm một màu đỏ hồng, tựa như hoa mai đỏ trên nền tuyết trắng, quả nhiên là kiêu diễm mê hoặc người, câu hồn nhiếp phách.

“Giúp giúp ta... Ha a... Mộc Dung... Ưm a...” Dâm dịch của cô thấm ướt ngón tay hai người, tình triều không ngừng dâng lên trong thân thể khiến cô bất mãn rên rỉ, vặn vẹo cọ xát thân hình cường tráng dưới thân.

Tiếng rên rỉ của cô một chữ không thoát khỏi tai hắn, từ trước đến nay Mộc Dung đều tuân theo mỗi một câu mà cô nói, vì thế, hắn thử căng hoa phùng đang gắt gao khép chặt kia ra. Động tác xâm lấn của ngón tay hắn, cộng thêm cô dẫn đường chỉ dẫn, mệnh lệnh như cầu xin, khiến hắn ồm ồm, cầm lòng không được.

“Tiểu thư... Chật quá, nơi này của người thật nhỏ.” Tiểu huyết chặt chẽ lại non mềm nhỏ xinh, sau khi mị thịt bên trong cảm nhận được dị vật tiến vào, bắt đầu không thuận theo mà dây dưa với ngón tay hắn, tăng tăng quăn quýt, trơn trượt ẩm áp, ngăn cản động tác đi vào của hắn. Trên ngón tay truyền đến xúc cảm mỹ diệu khiến hắn không dám tưởng tượng ra một cảnh tượng khác, vì như thế sẽ bức điên hắn mất.

Thân thể này quá mức nhỏ yếu kiêu nộn, cô cần phải để thân thể của mình chuẩn bị sẵn sàng trước khi hoan hảo. Chịu đựng khó chịu trong tiểu huyết, cô lại lôi kéo ngón tay hắn dừng tại hoa hạch được cất giấu, “Ưm a... Mộc Dung... Sờ nó đi... A ha...” Khi hắn đụng chạm vào hoa hạch nhỏ, tiểu huyết của cô chợt mất cảm mà tràn ra một lượng chất lỏng lớn, khoái cảm rung mình làm cô thoải mái mà phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào mềm mại.

Sau khi nhận thấy chạm vào khối thịt nhỏ mềm mại kia có thể khiến cô thoải mái, hắn liền tận hết sức lực mà bắt đầu khê vuốt ve trên đầu, khi Mộc Dung xoa nắn tiểu hạch của cô, cũng không quên mất ngón tay còn dừng lại trong tiểu huyết cô, bên trong tiểu huyết càng ngày càng ướt át khiến động tác thọc vào rút ra của hắn dễ dàng hơn rất nhiều. Nghe tiếng rên rỉ yêu kiều mê người của cô, nhìn biểu cảm khuấy khoả sáng khoái mê hoặc của cô, thậm chí Mộc Dung có cảm giác, chỉ cần cảm thụ được sự kiêu mị câu hồn của cô thôi, hắn cũng đã có thể thu hoạch được khoái cảm vô tận.

Thân thể non nớt của cô dưới động tác không hề dừng của hắn dễ dàng nghênh đón cao trào. Sau một tiếng kêu mỹ miều, thân thể nhỏ xinh vô lực nằm sấp trên thân thể hắn, thở dốc không ngừng, dâm dịch trong tiểu huyết phun ra, xối ướt đầm dề toàn bộ bàn tay hắn. Ngón tay hắn dừng lại trong cơ thể cô càng cảm nhận được rõ ràng biến hóa bên trong của tiểu huyết khi cao trào, mị thịt đang mấp máy co rút rút cuộc cũng dần dần thả lỏng, hắn nhân cơ hội lại thâm nhập thêm hai ngón tay vào. Sự độ thô của ba ngón tay khiến cô không thoải mái, hắn trấn an nhẹ nhàng vuốt tiểu hạch còn đang run rẩy của cô.

Mặc dù hiện giờ cơn thịnh của hắn đang sưng to khó chịu, nhưng hắn cũng không dám gây ra bất cứ chuyện gì làm tổn thương đến cô, chỉ có thể chịu đựng dục niệm sắp làm hắn phát điên, dùng một bàn tay to đang nhàn rỗi khác xoa xoa bóp bóp bờ mông ngạo nghệ nhỏ xinh của cô, mượn điều này an ủi dục vọng đốt người của mình.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Lớn quá... Mộc Dung... Chậm một chút, chậm một chút...” Cao trào qua đi, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể vô lực dựa vào trong ngực hắn, cô nhẹ nhàng rên rỉ, Mộc Dung lại chỉ xem như cô đang thoải mái nỉ non, động tác ba ngón tay thọc vào rút ra không ngừng nghỉ chút nào, như bị nghiện mà dùng ngón tay thân mật cảm thụ bên trong tiểu huyết của cô.

“Ừ ——— tiểu thư...” Trước ngực truyền đến cảm giác hơi đau đón lại tê dại khiến Mộc Dung sửng sốt, hai mắt lâm vào điên cuồng cũng khôi phục một tia thanh minh, có điều chờ sau khi nhìn thấy rõ động tác của người khối xương, hô hấp của hắn cứng lại, chỉ cảm thấy lý trí đều biến mất, chẳng lẽ tiểu thư muốn khiến hắn phát điên mới vừa lòng sao?

Mộc Khanh Khanh thật sự chịu không nổi khoái cảm vừa sướng khoái vừa trướng căng trong tiểu huyết, cô dùng sức mút cắn liếm hôn tiểu đậu đỏ trước ngực Mộc Dung, cô muốn mượn động tác này để hắn có thể buông tha cho cô một chút. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu Ngón tay của Mộc Dung đang thọc vào rút ra trong tiểu huyết xác thật như cô mong muốn mà tạm dừng một chút, có điều kéo theo đó là một vòng thọc vào rút ra mới càng thêm nhanh hơn. Tiểu huyết bị hắn đùa giỡn khiến Mộc Khanh Khanh không kìm được bắt đầu thở dốc, hơi thở phả ra cũng trùng hợp kích thích nơi mẫn cảm không muốn ai biết của Mộc Dung, dẫn đến việc động tác của Mộc Dung càng thêm không có tiết chế.

Sau khi cảm giác nứt vỡ ban đầu rút đi, khoái cảm phong phú do bị lấp đầy từng chút một dâng lên trong lòng Mộc Khanh Khanh, vách trong bị ngón tay thô trắng cọ quét ma xát, mị thịt đôi khát dây dưa với hắn, hoa hạnh mảnh mai nhạy cảm cũng được hắn tận tâm đối đãi.

Tiếng nước dâm mị không ngừng vọng lại trong xe ngựa, tiếng rên mảnh mai vỡ vụn trong xe khiến tình dục càng thêm lộ liễu. Trên giường bên trong xe có hai thân thể trần trụi đang thân mật giao hòa bên nhau. Một thân hình nam nhân cao lớn hùng tráng, còn lại là một nữ tử kiều kiều nho nhỏ, thân thể nàng nhu nhược nhỏ xinh vô lực mà nằm sấp trên người hắn, thân thể theo tiết tấu thọc vào rút ra nào đó mà nhẹ nhàng rung động.

“Ha a... Mộc, Mộc Dung... A a... Muốn tới... Ừm a” Cao trào lần nữa bị động tác ngón tay hắn hấp dẫn mà đến, Mộc Khanh Khanh đang chờ đợi khoái cảm ngập đầu đó lại phát giác hắn bỗng nhiên dừng động tác lại, cô tận lực lắc lư vòng eo vô lực của mình, thân thể mềm mại nằm trên thân thể hắn khó nhịn vụn vụn cọ xát, cảm giác hư không tra tấn người rốt cuộc cũng khiến cô thấp giọng khóc ra tiếng: “Mộc Dung... Động một chút đi... Nhanh lên... Mộc Dung... Cầm ta đi... Ừm a...”

Ánh mắt âm u của hắn nhìn mị thái dục cầu bất mãn của cô, chỉ cảm thấy hô hấp đã bị cô bắt giữ. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Nhẹ hít một ngụm không khí, bàn tay vẫn luôn đặt trên hông cô di chuyển, nhẹ nâng vòng eo cô lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, giọng nói bị tình dục nhiệm khản lại trầm thấp nghiêm túc: “Tiểu thư, người biết chúng ta đang làm cái gì không, người chắc chắn vẫn muốn tiếp tục ư? Mộc Dung ta chỉ là một tử sĩ mà Tướng phủ nuôi dưỡng, chỉ là một nô bộc không có quyền lợi cũng không có tài phú mà thôi.” Hắn nghiêm túc thấp thỏm mà nhìn mặt đẹp nhiệm xuân triều của cô, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào, “Chỉ là một tử sĩ chỉ thuộc về duy nhất một mình tiểu thư, sinh tử đều do người, thể xác và tinh thần đều thuộc về người. Người thật sự quyết định muốn ta sao?” Một lần chần chừ cuối cùng, mặc kệ sẽ là mười dặm gió xuân hay trời đông giá rét, đều sẽ thật lòng chịu trách nhiệm với nàng.

Mộc Khanh Khanh không nói gì nhìn hắn, không quan tâm đến biểu cảm tuyệt vọng càng ngày càng cứng đờ của Mộc Dung, cô vẫn luôn trầm mặc không mở miệng, sắc mặt cũng là vẻ lạnh nhạt mà Mộc Dung chưa từng thấy qua.

Đại khái qua một lúc lâu, Mộc Dung run tay, thật cẩn thận rút ngón tay ra khỏi cơ thể cô, một tiếng “Ba ——” âm mị sắc tình đến cực điểm vang lên, nhưng hắn đã không còn tâm tình giám định và thưởng thức nữa, hắn có hối hận không?

Đương nhiên hối hận, cũng đương nhiên không hối hận.

“Ừ ——”

“Ừm ——”

Hai tiếng hừ nhẹ, một tiếng là kinh ngạc sướng khoái, một tiếng là đau đớn khó nhịn.

“Mộc Dung... Đau... Sâu quá... Đau quá...”

(~)~(~)~(~)

~^~^~^~^~

Dương: Chì nhà mạnh động quá ~

50. Quyển 3 - Chương 9: Cổ Đại (9) Để Tự Ta Động, Mộc Dung Người Không Được Động [h+]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi nghe được tiếng kêu đau của cô, xúc cảm ầm áp chặt chẽ từ côn thịt truyền đến khiến Mộc Dung đột nhiên bình tĩnh, sau khi ý thức được đã xảy ra chuyện gì, hần vội vàng ngồi thẳng người muốn ôm chặt lấy cô, ngữ khí hoảng loạn, “Tiểu thư, người, sao người có thể...”

Động tác động thân của hần khiến cho cây côn thịt kia càng thêm xâm nhập sâu vào tiểu huyết, lại một trận xé rách đau đớn đánh úp lại, “Hít – đừng nhúc nhích! Đau! Đau lắm!” Hồng triều nổi lên trên mặt đều đã rút đi, khuôn mặt nhợt tái nhợt, muốn để hần lấy côn thịt đang tra tấn người kia ra, nhưng lại không dám di động côn thịt đã cắm vào hơn phân nửa dù chỉ một chút, sợ hãi nếu làm như vậy sẽ khiến hạ thể đau đớn càng thêm khó chịu.

Đau quá! Từ trước tới giờ cô chưa từng đau như vậy! Thân thể phảng phất như bị xé toạt ra từ hai bên. Hạ thể nhu nhược kiêu nộ của cô bị côn thịt kích cỡ kinh người của Mộc Dung tàn nhẫn xé rách, thân thể còn non nớt vốn đã khó có thể chịu được việc nam nữ giao hoan, vậy mà cô còn dám dùng tư thế nữ thượng vị khiến côn thịt sưng to đứng thẳng đi vào, để căn cứ thực kia trong chớp mắt đã trực tiếp đâm thủng tầng lá mỏng thuần khiết của cô.

Mộc Dung cũng bị bộ dạng đáng thương hai mắt đầm lệ của cô dọa đến, không ngừng liếm hôn khuôn mặt bởi vì đau đớn mà trở nên trắng bệch kia, nước mắt sinh lý được hần nhẹ nhàng liếm đi, hương vị mằn mặn nhập thẳng vào đáy lòng, không hề có chút tâm tư nào để cảm thụ khoái cảm ầm áp từ côn thịt truyền đến, đôi tay to của hần hoảng loạn du tẩu trên sống lưng bóng loáng của cô, trấn an đau đớn, “Tiểu thư, ta, ta không động nữa, đừng khóc, nàng đừng khóc mà...”

Mộc Khanh Khanh tựa trên người hần, hai mắt đầm lệ mông lung, thấp giọng khóc nói: “Mộc Dung, người hôn, hôn ta đi, ta đau quá, tiểu huyết đau quá, người cạy ta thật khó chịu, hôn ta đi...”

“Được. Đừng khóc nữa.”

Bốn cánh môi giao hòa trần trọc, lưỡi Mộc Dung dịu dàng vừa trấn an vừa khiêu khích hàm và lưỡi của Mộc Khanh Khanh, quấn quanh mút vào vô cùng triển miên, trao đổi hơi thở và nước bọt cho nhau.

Một bàn tay hần trượt xuống dưới, dừng lại ở bộ vị đang kết hợp của hai người, ngón tay có chứa vết chai mỏng cần thận vuốt ve miệng huyết bị côn thịt của hần cạy đến không để lại một khe hở nào, từ đáy lòng nảy lên thỏa mãn và vui sướng khó kiềm chế. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Sau khi cảm thấy mỹ mãn, ngón tay hần lại thăm dò tiểu hạch vẫn còn hơi sưng đỏ kia, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn vuốt ve, Mộc Dung muốn bên trong tiểu huyết của cô tràn ra chút chất lỏng, khiến cô đắm chìm trong tình dục, như vậy đau đớn có thể sẽ giảm đi không ít.

Mà Mộc Dung cũng thật được như nguyện. Đau đớn khi phá thân qua đi, dưới sự trấn an khiêu khích tinh tế dịu dàng của hần, tình triều mới vừa bị đau đớn áp đảo cũng chậm rãi trở về, tiểu huyết mẫn cảm nhiều nước cũng bắt đầu không ngừng chảy ra đầm dịch trơn trượt.

Cảm nhận được thân thể Mộc Khanh Khanh biến hóa rõ ràng nhất tất nhiên là Mộc Dung, vách trong vốn đang bài xích côn thịt bắt đầu dần dần mềm xốp hơn một chút, mặc dù vẫn chặt chẽ muốn đòi mạng như cũ, nhưng mị thịt dần dần thả lỏng đã chứng minh nàng đã chậm rãi tiếp nhận chính mình. Vì thế, động tác của ngón tay trên tiểu hạch càng nhanh hơn, tiếng kêu mê người từ trong miệng hai người đang tương tác dần vỡ vụn thoát ra.

“Tiểu thư, có thể không?” Thanh âm của hần trở nên ảm đạm, hai mắt bị dục vọng nhiễm một tầng mờ mịt.

Đương nhiên cô biết hần hỏi cái gì, đơn giản là côn thịt trong cơ thể cô đang nhẫn nại đến khó chịu. May mà, cô cũng muốn hần.

“Để tự ta động, Mộc Dung người không được động, nếu không ta sẽ rất đau rất đau đó.”

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô rút lui thân mình khỏi lồng ngực cường tráng của hắn, đẩy hắn lên giường, mềm mại nói với hắn, một đôi mắt long lanh lấp lánh.

“Được... Tiểu thư động đi.” Giương mắt nhìn nàng, tóc dài đen như mực rối tung xuống, búi tóc hơi loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn phớt hồng, chiếc cổ trơn bóng tinh xảo, bánh bao nhỏ ngạo nghễ lả lướt... Hình ảnh đậm loạn đẹp đến lóa mắt khiến Mộc Dung chỉ dám hít mắt lại, vẻ mặt dịu dàng cương chiều.

Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng nhắc eo liễu lên, động tác chậm rãi.

Tiểu huyết tràn lan đâm thủy sớm đã vì côn thịt cảm lộng mà bôi trơn rất tốt, mặc dù bởi vì tư thế nữ ở trên khiến cho côn thịt tiến vào càng thêm sâu, nhưng cảm giác không thoải mái khi bị lấp đầy ở vách tường thịt lại bị khoái cảm ma sát trước mặt khiến cho bé nhỏ không đáng kể, cảm giác tê dại nhẹ từ tiểu huyết tràn ra, cô đóng đưa vòng eo trên dưới trái phải, càng thêm thuận buồm xuôi gió, tìm kiếm cho mình góc độ và chiều sâu thoải mái nhất, đâm thọc khai phá mỗi một điểm mẫn cảm bên trong tiểu huyết của chính mình, “Ưm a... Thoải mái quá... Mộc Dung... Ha a...” Ánh mắt cô tan rã, giữa mặt mày non nớt ngây ngô lại vũ mị say lòng người xen lẫn phong tình câu hồn nhiếp phách, mị hoặc nhân tâm.

Động tác pháp phòng của cô thỏa mãn được tiểu huyết đói khát, nhưng động tác chậm rì rì kia lại khiến hắn khó nhin, mị thịt gắt gao hấp thụ thân gây hắn, khoái cảm đè ép không ngừng bị mút vào như một đóa anh túc, hưởng thụ qua đi lại là không thỏa mãn che trời lấp đất, hai tay của hắn xoa bóp đè ép lên hai vú non nớt tinh xảo của cô, ồn ào náo động kêu lên đầy bất mãn, “Tiểu thư... Nhanh lên, nhanh lên đi...”

Hắn điên cuồng muốn hung hăng xoay người áp nàng xuống, ngang ngược mở hai chân trắng nõn của nàng ra, sau đó hung ác thao lộng tiến vào tiểu huyết, dùng tốc độ nhanh như tia chớp và trọng lượng ngàn cân... Hắn nổi cơn điên muốn tận tình phát tiết dục vọng của hắn, nhưng bởi vì là nàng, lại chỉ có thể cố chịu đựng sự tra tấn ngọt ngào hiện giờ.

“Ha a... Không được... Mộc Dung... Ta, ta lại muốn... Ha a...” Tư thế cực kỳ hao tổn thể lực khiến Mộc Khanh Khanh không thể duy trì quá lâu, nhưng dưới động tác hòa hoãn chậm lại cũng không lâu lắm, thân thể mẫn cảm ngây ngô của cô vẫn đạt tới cao trào, cô bắt đầu không ngừng siết chặt bức bách côn thịt hắn, đâm dịch phun ra, thân thể mềm mại vô lực lại lần nữa ghé vào trên thân thể hắn thở dốc yêu kiều rên rỉ.

“Tiểu thư... Để ta động đi...” Hắn dán vào vành tai cô, thanh âm khàn khàn trầm thấp đủ để nhận ra dục cầu bất mãn thống khổ của hắn.

“Ừ... Mộc Dung, người nhẹ một chút...” Kiều thanh tràn đầy sắc thái tình dục khiến đáy mắt Mộc Dung đỏ lên, hai tay ôm vòng eo cô lên, sau khi để cô ngồi thẳng lên, liền bắt đầu vội vàng mạnh mẽ đưa đẩy mông.

“A... Mộc Dung... Chậm một chút... Ha a... Nhanh quá... Đừng... Đừng mà... Ưm a...” Cô như một con thuyền nhỏ trôi nổi trong cuộn phong bão táp, va chạm mãnh liệt khiến thân thể cô đóng đưa trước sau, điểm tựa duy nhất chính là đôi tay hữu lực bên eo. Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad DuongGiaUyVu. Mộc Dung si mê nhìn thân trên bạch ngọc trần trụi của cô, hai viên hồng nhật mê người đến kỳ lạ, Mộc Dung thật sự nhìn không được buông một bàn tay ra, vuốt ve đầu vú của cô.

“Không chậm được đâu, tiểu thư... Nàng kẹp Mộc Dung thật thoải mái, mỗi một lần đều hút đến nỗi ta muốn bắn cho nàng.” Hắn thật sự làm đúng như hắn vừa mới tưởng tượng, hung hăng mạnh mẽ thao làm tiểu huyết mềm mại chặt khít của cô, loại khoái cảm bị mị thịt mút hôn này khiến hắn mê muội trầm luân.

“Vây người... Nhanh bắn đi mà! Ha a... Nhanh lên... Mộc Dung...” Cao trào lại mạnh mẽ đánh đến lần nữa, toàn thân cô vô lực, sau đó hoàn toàn xụi lơ trên thân thể hắn, cả người trở nên ửng đỏ run rẩy.

“Tiểu thư... Mộc Dung ta vĩnh viễn là của nàng!” Dưới sự ép sát từng bước bên trong mị thịt của tiểu huyết, hắn cũng đạt tới cao trào, bạch dịch nóng rực phun trên nhục bích đang co rút của cô, cùng lượng lớn đâm dịch của cô pha lẫn vào nhau.

(~)~(~)~(~)

~Dương: Tiểu thư muốn bá vương ngành thượng cung tử sĩ và cái kết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ep-kho-nam-phu>